

БРЕНА ЙОВАНОФ ПОДМЕНЕНИЯТ

Превод от английски: Паулина Мичева, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

КРЪВ

ПЪРВА ГЛАВА

ТАЙНИТЕ НА ЖИВОТА

Не си спомнях нищо от истинските, от важните събития, но помнех този сън. Беше студено и клоните удряха по прозореца. Гигантските дървета се поклащаха, листата им шумоляха. Дъждът се стичаше и оставяше струйки по стъклото, завесите плющяха. Теменужки, слънчогледи. Познавах десена наизуст. В главата ми имаше и някакви думи, нещо като стихотворение.

Сънувах поля, мрачни тунели, но всичко беше замъглено, неясно. Сънувах как тъмна сянка ме поставя в кошчето, слага ръка на устата ми и прошепва в ухото ми: „Шшш...“ И още: „Чакай.“ Тук нямаше никой, никой не ме докосваше и когато вятърът проникваше в стаята през процепите на рамката на прозореца, ми ставаше студено. Събуждах се с усещането за самота, бях научил, че светът е голям и вледеняващ, и плашещ. Сякаш никога повече нямаше да бъде докоснат от човешка ръка.

До рафтовете в закусвалнята се бяха скупчили ученици. От управата бяха пуснали дълга завеса, за да скрият пункта за кръводаряване, и тя стигаше чак до пода, но всички знаеха какво има зад нея. Игли, с които щяха да ни боцкат, шишенца, вече пълни с кръв. До входа беше закачен плакат, на който с гигантски букви бе написано, че днес ще се проведе кампания за кръводаряване.

Тъкмо бяхме дошли тук след обяда. Аз, близнаците Корбет и Розуел Рийд. Дрю Корбет ровеше из джобовете си, за да намери монета и да ми покаже как може да хвърля винаги ези или тура по избор. Звучеше трудно, но той имаше ловка ръка, знаеше всякакви трикове и правеше нещата да изглеждат много лесни.

Когато подхвърли монетата във въздуха, за секунда ми се стори, че тя се превъртя, но после се приземи върху обърнатата му длан и видях, че все още си е ези. Дрю ми се усмихна широко и лъчезарно, сякаш току-що сме си разменили някаква много смешна шегичка, без никой от нас двамата да бе казал нищо на глас. Зад нас брат му Дани продължаваше да спори с Розуел дали единствената местна група,

която ставаше за нещо, имаше шанс да бъде поканена в някое телевизионно шоу, или песните ѝ да бъдат пуснати по радиото.

Ако ги погледнеш отдалече, близнаците можеха да ти се сторят като един и същи човек. Имаха еднакви издължени крайници, еднакви тесни, винаги присвити очи и тъмна коса. Бяха добри в едни и същи неща — да рисуват, да строят и да поправят разни джаджи, но Дрю беше по-спокоен. Той умееше да изслушва другите, движеше се по-бавно. Дани бе бърбовецът.

— Виж само какво се продава, човече! — каза Розуел и прекара ръка през косата си, за да я накара да стои нагоре на неравни, щръкнали ръждивочервени кичури. — Защо смяташ, че същите хора, които изперкват, щом чуят по-твърда музика, ще оценят редкия талант на „Распутин свири блус“?

Дани въздъхна и ме сграбчи за ръката.

— Маки, възможно ли е някой да предпочете нещо, което очевидно е боклук, пред нещо безспорно качествено?

Звучеше припряно и нетърпеливо, сякаш вече знаеше, че е спечелил спора, независимо дали ще го подкрепя или не, така че защо въобще продължаваха да говорят за това?

Не отговорих. Зяпах Алис Хармс, което си беше обичайното ми поведение, нещо като хоби.

Дани ме дръпна рязко.

— Маки, спри да се държиш като абсолютен пън и ни чуй поне веднъж. Наистина ли смяташ, че някой съзнателно ще избере лошото пред доброто?

— Хората невинаги знаят какво всъщност искат — казах аз, без да откъсвам поглед от Алис.

Тя беше облечена със зелена тениска с голямо деколте, което разкриваше горната част на гърдите ѝ. Жълт стикер за донорство бе закачен точно там, където би трябвало да е зърното на едната ѝ гърда. Беше прибрала косата си зад ушите и всичко това изглеждаше ужасно красиво.

Само дето можех да усетя кръвта — сладникава, металическа. Усещах аромата ѝ в устата си, как се плъзга по небцето ми, и стомахът ми започна да се бунтува. Бях забравил за тази работа с донорството, докато днес сутринта не влязох в училището и не видях огромните, написани на ръка плакати.

Дрю ме удари още по-силно по рамото и реши да се избъзика с мен.

— Гаджето ти идва, пич.

Алис пресече закусвалнята заедно с други две от „цариците“ на гимназията, Джена Потър и Стефани Бийчам. Чувах скърцането от подметките на кецовете им, плъзгаци се по балатума. Звукът беше приятен и ми напомняше за есенна разходка из гората, когато стъпваш по изсъхнали, мъртви листа. Наблюдавах Алис, не че наистина се надявах на нещо.

Момичетата винаги са си падали по Розуел, не по мен. Той бе висок и някак ръбат, с плътни, красиви устни. През лятото се покриваше с лунички, косата му бе червена и падаше по раменете му, и никога не си бръснеше бакенбардите, но беше хубавец и ги привличаше. Или пък причината беше по-простичка — че бе като тях.

Аз бях странният — блед и зловец. Русата коса може и да е преимущество при други, докато в моя случай бе само фон, на който още по-ясно се виждаше колко невъзможно черни бяха очите ми. Никога не се шегувах, не подхващах разговор. Понякога на хората им бе трудно дори само да ме гледат. Затова предпочитах да стоя на заден план. Но ето ме сега, по средата на закусвалнята и Алис идваше все по-близо. Устните ѝ бяха розови. Очите ѝ бяха много сини.

И вече бе точно пред мен.

— Здравсти, Маки.

Усмихнах се, но излезе май по-скоро като гримаса или потрепване от болка. Едно беше да я гледаш от другия край на стаята и да си мислиш как някой ден, евентуално, може би ще я целунеш. Съвсем друго — да разговаряш с нея.

Преглътнах и се опитах да формулирам някое от нормалните неща, за които си говореха хората. Но можех да мисля само за това как я бях видял миналото лято с униформата ѝ за тенис и краката ѝ бяха толкова загорели, че имах чувството, че сърцето ми ще спре от възхищение.

— Е, даде ли кръв? — попита тя, докосвайки жълтия си стикер. — По-добре ми кажи, че си го направил.

Когато отметна косата от лицето си, зърнах отблясък на нещо сребърно в устата ѝ. На езика си имаше пиърсинг.

Поклатих глава.

— Не съм. Не понасям игли.

Това я разсмя. Внезапно, без причина постави ръка на рамото ми.

— Леле, това е толкова сладко! Добре, простено ти е, макар че си такъв женчо. Е, родителите ти изперкаха ли напълно заради последната драма? Нали знаеш за сестрата на Тейт Стюарт?

Зад мен чух как Розуел си пое дълбоко дъх и издиша шумно. Близнаците вече не се усмихваха. Ровех из главата си, за да открия начин да сменя темата, но нищо не ми хрумваше.

Миризмата на кръв беше сладникава и тежка, прекалено силна, за да я пренебрегвам повече. Трябваше да се закашлям и да прочистя гърлото си, преди да отговоря.

— Да. Баща ми доста се връзва на такива неща.

Алис отвори престорено широко очи.

— О, божичко, наистина ли ги познаваш?

— Баща му ще проведе церемонията — каза със спокоен глас Дани.

Той и Дрю гледаха някъде встрани. Когато проследих погледите им, видях, че се взираха в Тейт, която седеше сама на една от дългите маси и зяпаше през големите френски прозорци на закусвалнята към небето.

Не я познавах. Искам да кажа, цял живот ходех с нея в едно и също училище, освен това тя живееше съвсем близо до Дрю и Дани и от прогимназията двамата имахме всеки срок поне по един общ предмет. Но не я познавах. Не познавах и сестра ѝ, но ги бях виждал и двете на паркинга пред църквата на баща ми. Сестричката ѝ беше малко топчесто момиченце, на име Натали. Съвсем обикновено здраво хлапе.

Тейт премести стола си и той проскърца по пода. Погледна към нас. Косата ѝ бе тъмнокестенява и подстригана късо, което правеше лицето ѝ да изглежда странно оголено. Отдалече беше дребничка, но раменете ѝ бяха изпънати, сякаш бе готова да поеме удар. Допреди два дни имаше приятели. Може би не от гукация, обожаващия и неразделния вид като приятелите на Алис, но все пак хората я харесваха.

Сега около нея се беше оформило свободно пространство, което ми навяваше мисли за карантина. Беше притеснително да осъзнаеш, че

не е необходимо чак толкова много, за да се превърнеш в аутсайдер. Просто трябваше да се случи нещо ужасно.

Алис изобщо не си направи труда да погледне към Тейт. Отметна косата си през рамо и внезапно се наведе още по-близо до мен.

— Човек никога не смята, че и малките деца умират, нали? Просто е толкова... тъжно. Майка ми напълно се смахна, откакто научи, и навсякъде е окачила медальони с разни светци покровители и само се моли на Дева Мария и други подобни. Ей, тук ли ще сте в събота? Стефани ще прави купон.

Розуел също се наведе над мен.

— Супер. Можем да се отбием. Значи сте ходили да ви изсмучат кръвчицата, а? — гледаше към Стефани, докато говореше. — Как беше? Болеше ли?

Стефани и Джена започнаха да кимат с глава, но Алис направи презрителна гримаса.

— Всъщност не. Съвсем малко в началото, когато сестрата те закача към системата, но не е чак толкова лошо. Сега боли повече. След като извади иглата, ти разкъсва леко кожата и все още не е спряло да кърви. Виж.

Протегна ръката си. От вътрешната страна на лакътя ѝ имаше залепнало топче памук, което закриваше следата от иглата. Червеното петно в средата, под лепенката, се просмукваше през памука и се разрастваше.

Желязото беше навсякъде. В колите, в кухненските уреди, във всички индустриални машини, които се използваха за пакуването на храната, но в повечето случаи бе смесено с други неща — въглерод и хром, и никел. То причиняваше болка по бавен, изтощаващ начин. Но можех да го понеса.

Желязото, смесено с кръв обаче, беше нещо различно. Навлизаше яростно през устата и носа ми, раздираше гърлото ми. Внезапно вече не можех да се фокусирам. Сърцето ми заби много бързо и после прекалено бавно и слабо.

— Маки? — гласът на Алис звучеше съвсем тихо, неясно, идващ от много далече.

— Трябва да тръгвам — казах аз. — Шкафчето ми... Забравих нещо и ще отида да...

За миг си помислих, че някой от тях или дори всички ще ме последват. Алис като че ли протегна ръка към мен, но Розуел я докосна по рамото и я спря. Лицето му беше напрегнато, устните му — плътно стиснати, сякаш полагаше усилия да не каже нещо. Поклати глава в посока към коридора, едва забележимо. Просто върви.

Успях да мина през масите и да се измъкна от закусвалнята, без да се спъна, но почти не виждах нищо пред себе си и усещах как сърцето ми туптеше бясно из цялото ми тяло, по вените ми, в ушите, в китките ми... Почувствах се по-добре, след като се отдалечих от сладникавата, задушваща миризма на кръводарителския център. Поех си дълбоко дъх и изчаках замайването да отшуми.

Шкафчетата на долните класове в гимназията бяха абсолютно еднакви — метър и петдесет високи, боядисани в светлобежово. Моето беше в най-далечния край, покрай коридора, водещ към крилото на кабинетите по математика и вратите, през които се отиваше към двора на училището. Щом завих зад ъгъла, разбрах, че нещо не беше наред.

На вратичката на шкафчето ми, на нивото на очите ми, имаше червено петно с размера и формата на човешка длан. Преди да доближа съвсем, вече можех да усетя миризмата на кръв. Не беше толкова зле, колкото онази от раната на ръката на Алис, пропита с желязото от иглата. Тя беше топла, металическа. Тази беше студена, лепкава, тъкмо започнала да изсъхва.

Огледах се наоколо, но коридорът беше пуст. Вратите към двора бяха затворени. Цял ден валеше и никой не се мотаеше навън по тревата.

Петното беше тъмно, убито червено. Стоях с ръце, допрени на челото си. Беше шега, някакъв тъп, просташки номер. Не беше нужна кой знае каква гениалност, за да я измислиш. Бях известен като момчето, което сядаше на пода с глава между коленете всеки път, когато на някого му потечеше кръв от носа.

Беше шега, защото трябваше да бъде това. Но вътре в себе си знаех, че е нещо повече. Някой се беше пробвал да прояви фантазия и с кламер или ключ беше издраскал думата „изрод“ в средата на червеното съсирващо се петно.

Издърпах ръкава на блузата си и започнах да го търкам, като се чувствах все по-зле, напълно останал без дъх. Изчистих по-голямата част от него, но „изрод“ си стоеше там, на вратичката. Беше

издраскана и в боята, а кръвта беше попила в буквите, така че думата се открояваше на светлия бежов емайл. Докато я гледах, вълната ме заля отново. Отстъпих назад и за малко да се строполя на пода. Сърцето ми отново биеше бавно, сякаш се препъваше или заекваше.

Опрях със сетни сили ръка на стената, напипах дръжката на вратата, трябваше да изляза навън... празният двор, свежият въздух...

Бях в детската градина, когато чух за пръв път от баща ми за Килян Кори.

Историята беше кратичка и той ми я повтаряше отново и отново, като „Мечо Пух“ или някоя друга детска приказка. Когато татко я разказваше вечер, пред очите ми оживяваха най-съществените части от нея като на кино, трептящи и отчетливи.

Килян Кори бил кротък и вежлив човек. Възраст — някъде около трийсетте.

Бил като мен. До голяма степен. Само дето имал по една допълнителна става на пръстите си и аз винаги си го представях в черно и бяло, като от старите филми.

Имал магазин и работилница за поправка на музикални инструменти на улица „Хановер“ и живеел в малкото апартаментче на втория етаж на къщата. Не можел да акордира пиана, защото не издържал допира до металните струни, но бил честен и работлив и всички го харесвали. Специалността му била поправката на цигулки.

Когато започнали да изчезват деца, никой не помислил за него. Била Голямата депресия, никой нямал достатъчно храна или достатъчно пари, а и винаги има деца, които изчезват. Разболявали се или бягали от семействата си, умирали при инциденти или от изтощение и това било ужасно, но хората не задавали въпроси и не подозирали никого.

После изчезнала дъщерята на шерифа. Годината била 1931-ва, точно преди края на октомври.

Килян Кори никога в живота си не бил наранил друг човек, но това нямало значение. Те дошли за него въпреки всичко.

Извлекли го от малкия му апартамент и го влачили по улиците. Подпалили магазина му и го пребили с гаечни ключове и тръби. Обесили го на дърво в двора на църквата с чувал на главата и с вързани на гърба ръце. Оставили тялото му да виси там цял месец.

Първия път, когато татко ми разказа това, не разбрах какво иска да ми каже, но когато бях в началните класове в училище, вече започнах да схващам идеята.

Поуката от историята беше, че не бива да се привлича внимание. Не трябва да имаш деформирани пръсти. Не позволявай хората да разбират колко майсторски можеш да настройваш инструментите по слух. Не разкривай на никого истинската си същност, защото ако нещо някога се обърка, можеш да се озовеш на дървото.

Всички имат родно място. Място, откъдето са дошли.

Просто местата на някои хора са по-обикновени от тези на другите.

Не помнех нищо от това, но сестра ми, Ема, се кълнесе, че е вярно и аз ѝ вярвах. Това е историята, която тя ми разказваше нощем, когато се измъквах от леглото си и се промъквах по коридора в нейната стая.

Бебето в кошчето плаче по онзи тревожен, дразнещ начин. Лицето му сияе между решетките на люлката. Мъжът влиза през прозореца — мършав, костелив, с черно палто — и грабва бебето. Минава отново през перваза, смъква прозореца долу, спуска мрежата. Изчезва. В кошчето има нещо друго.

В историята Ема е на четири години. Става от леглото си и изтопурква с босичките си крачета по пода, облечена в топлата си пижама. Когато се хваща с ръчичките си за решетките, нещото в люлката се примъква по-близо. Опитва се да я ухапе и тя дърпа ръката си назад, но не си отива. Прекарват цялата нощ, гледайки се един друг в мрака. На сутринта нещото все още лежи свито на матрачето с десен на агънца и патенца и се взира в нея. Това не е брат ѝ.

Аз съм.

ВТОРА ГЛАВА

НЕ РАЗГОВАРЯЙ С НЕПОЗНАТИ

Розуел ме намери в двора. Дългият предупредителен звънец вече беше бил и навън нямаше никой, който можеше да ме види. Бях се облегал на стената на училището, със затворени очи, и дишах тежко.

— Ей — каза той, точно до ухото ми, преди да разбере, че е дошъл.

Преглътнах и отворих очи. Небето беше мрачно, ситният слаб дъждец, който беше толкова непривичен за октомври, продължаваше да ръми.

— Ей — звучах пресипнало и объркано, като че ли бях сънен.

— Не изглеждаш добре. Как се чувстваш?

Исках да свия рамене и да кажа, че всичко е наред, но замаяността ме заливаше на вълни, отново и отново.

— Доста зле.

Розуел се облегна до мен на стената и внезапно ми хрумна, че ще ме попита какво се случи или поне защо стоях сам и полуприпаднал на двора. Чудех се дали е видял шкафчето ми.

Поех си дълбоко дъх и го изпреварих, преди да е успял да каже нещо.

— Нищо не може да се сравни с историите за мъртво дете, гарнирани с малко свежа кръв.

Той се разсмя и ме сръга с рамо.

— Е, момичето не е виновно, че мозъкът ѝ постоянно засича. Но трябва да съм мил с нея, ако искам да ми излезе късметът със Стефани, а и като изключим фамилията ѝ^[1], е почти безобидна. Освен това знам, че не си безразличен към природните ѝ дадености, нали?

Засмях се, но излезе насилено и някак жалко. Все още имах гадното чувство, че мога да повърна всеки момент.

— Виж какво — започна Розуел с неочаквано тих глас. — Знам, че не си падаш много по говоренето с момичета. Знам го. Но тя ще излезе с теб. Просто казвам, че възможността е налице, ако искаш, разбираш ли?

Не отговорих. Алис беше толкова невероятно, болезнено секси, особено когато човек я гледаше от другия край на стаята, но мисълта наистина да изляза с нея и да бъдем двамата заедно на някакво място караше сърцето ми да се свива. Последният звънец се разнесе гръмко от уредбата, закачена на покрива, и Розуел се отдръпна от стената.

— Ще влизаш ли в часа по история?

Поклатих глава.

— Мисля, че ще се прибера у дома.

— Искаш ли да те закарам? Ще кажа на Кроули, че имаш някакъв спешен семеен случай или нещо такова.

— Добре съм.

Погледът му издаваше, че изобщо не е убеден в това. Почеса се с ръка по брадичката и се загледа към двора.

— Предполагам, че ще се засечем по-късно. Ще ходиш ли на погребението?

— Може би. Не знам. Най-вероятно не.

Той кимна. Аз кимнах. И двамата стояхме на двора и си кимахме, но без да се гледаме. Понякога Розуел задаваше много трудни въпроси, но друг път беше достатъчно тактичен да не го прави. Не каза нищо повече. Влезе вътре в училището, а аз излязох през другата врата.

Веднага щом се озовах на паркинга, далече от училище, далече от закусвалнята, пълна с игли, и далече от острата метална миризма на кръв се почувствах по-добре. Вдигнах качулката на суичъра си и тръгнах към къщи. Как въобще щях да си намеря някога гадже? А и защо момиче като Алис Хармс ще прояви интерес към такъв като мен? Истински загубеняк.

И все пак, тя беше докоснала ръката ми.

Въздухът беше свеж и влажен и вече дишах по-лесно. Беше ми студено, потрепервах леко, но беше хубаво. Чувствах се добре. Не можех обаче да се отърва от досадното усещане, че нещата ще стават по-зле и по-зле. В училище. По света. Майката на Алис се молеше на Дева Мария от сутрин до вечер и май всички бяха на път да полудеят, търсейки демоните около себе си, жадувайки да открият някого, когото да обвинят за бедите и нещастията си. Цялото ми тяло беше отслабнало, сякаш се бях надрусал с нещо.

Едно обаче беше ясно: трябваше да направя всичко необходимо, за да не привличам излишно чуждото внимание. Дъждът капеше

упорито по тротоара и ме притесняваше, без видима причина. Може би нещата бяха зле, но те винаги са били такива. Бях свикнал с това. Истинският, сериозният проблем беше онова усещане, което не ме напускаше, че тепърва ще се влошават.

В един друг, предишен живот Гентри е бил град на стоманата, но през последните четири-пет десетилетия се беше превърнал в море от миниванове, ливади и голдън ретривъри.

В зависимост от нивото на образованието си почти всички тукашни жители работеха в някоя от многобройните компютърни фабрики, където сглобяваха електронни табла и чипове, в местните мандри или в държавния колеж — жалкия заместител на университет, с който разполагахме, предлагащ само двугодишно обучение след завършване на гимназията за ентузиастите. Имаше много други компании в съседните окръзи и предградия, които всъщност бяха малки, странни общности, защото нямаше един голям град, около който да се развиват. Всички те се бяха групирани около някоя фабрика или технически компании. Гентри беше просто малко по-самостоятелен и самодостатъчен от повечето от тях. Хората се раждаха тук, порастаха и умираха, без да изпитат желание да отидат някъде другаде. Всичко, от което се нуждаеха, вече беше тук.

Гимназията беше построена на края на това, което преди е било рафинерията „Гейтс“. В продължение на четирийсет години „Гейтс“ е била туптящото сърце на Гентри и много от местните фирми и училищни талисмани все още носеха нейното име. Когато компанията „Гейтс“ започнала да се разраства след края на Втората световна война, тук дошли първо малките магазини за техника, после по-големите заводи също създали работни места, спонсорирани изграждането на мостове, пътища и жилищни квартали. Незнайно защо всички те решили, че Гентри е по-добър вариант от останалите осем или девет малки градчета в съседство. Рафинерията била затворена малко преди да се родя.

Повечето хора от училище минаваха през територията на неработещата вече фабрика, за да се приберат по домовете си. Почти всички жилищни райони бяха от другата ѝ страна, като от бизнес квартала и училището ги разделяше тясна клисура. Из израсналата

трева все още се въргаляха всякакви останки и метални отпадъци и желязото се беше просмукало дълбоко в земята. Аз винаги избирах различен път.

Сега вървах сам по „Бентхевън“, заобикаляйки откритото поле, където преди години е била разположена рафинерията, и се опитвах да проумея какво се беше случило току-що. Някой беше оставил кърваво петно на шкафчето ми. Но важният въпрос беше „Защо?“. Какво бях направил, за да накарам някого да поиска да ме засегне и съсипе? Защо сега?

Атмосферата в Гентри винаги ставаше напрегната, когато умираха деца. Погребенията бяха нещо ужасно — сериозен проблем за мен и особено трудна тема за обсъждане, но аз бях внимателен. Стараех се да бъда почти невидим. Правех каквото се очакваше от мен.

И двамата с Розуел знаехме, че нямаше да отида на тази церемония, но понякога трябва да играеш играта, дори когато няма никого друго наоколо. Беше ми станало навик, направо втора природа да се преструвам, че вярвам в това, което казвам. Дори когато бяхме само ние двамата — двама души, които знаеха една тайна, но се преструваха, че тя не съществува.

Осветената земя не беше като неръждаемата стомана или желязото, опетнено от кръвта. Не беше нещо, с което просто можех по някакъв начин да се справя. Ако пристъпех и на половин метър в двора на църквата, целият се изприщвах и по кожата ми избиваха гигантски мехури, както става при другите хора, когато получат сериозно слънчево изгаряне.

Имаше някои места от района на църквата, в които можех да влизам без проблем — бараките, които служеха за склад, пристройката на Неделното училище и неосветената част от гробището, запазена за самоубийците и некръстените бебета. Но мисълта да вляза в църковния двор само за да стоя в най-отдалечения ъгъл на гробището и да зяпам към останалите беше потискаща.

Когато бях малък, посещавах Неделното училище. Баща ми накара да изградят допълнителна пристройка върху съседния парцел до църквата, когато бях на три или четири години. Разширението беше напълно логично, защото наистина имаха нужда от допълнително място, но той имаше и друг, личен мотив. Някак си между другото остана фактът, че така и не освети земята под помещението.

Новата сграда разреши част от проблемите ни за известно време, но сега бях прекалено голям, за да посещавам библейските класове и трябваше да играя ролята на разбунтувалото се хлапе, което не иска да има нищо общо с баща си, местния пастор.

Вървах по улица „Уелш“, докато стигнах до мястото, където пътят свършваше. Прескочих ниския циментов бордюр и тръгнах по пътеката, която криволичеше между купчините шлака. Когато затворили рафинерията, работниците просто изхвърлили чакъла и негасената вар в клисурата, за да се отърват от боклуците. С годините купчините бяха заприличали на почти естествени хълмчета, обрасли с трева и бурени и на места с тънки, рехави дръвчета. Това беше единствената част от бившата компания „Гейтс“, която все още съществуваше.

Навсякъде из окръга имаше такива насипи и купчини от боклуци, но в Гентри хлапетата никога не прескачаха оградите им, нито се катереха по тях, както биха направили всички любопитни деца по света. Хълмовете от стара шлака на другите градове бяха оградени почти символично. Бяха ниски и сиви и не особено голямо предизвикателство. Нашите бяха високи и толкова черни, че изглеждаха сякаш бяха горели. Около тях имаше огради, защото беше по-добре да не се припарва там.

Историите, които се разказваха за тях, бяха като онези, които можеш да чуеш край лагерния огън — за духове и обладаване от демони. Озъбени, разлагащи се твари се надигат от смъртта посред нощ и обикалят из пустите улици. Нито една от тях не звучеше достоверно, но това нямаше никакво значение. Беше все тая дали бяха просто стари градски легенди или обикновени измислици. Просто не искаш да ходиш по такива места.

В долната част на хълма пътеката се разделяше и в едната посока тръгваше по пешеходен мост, който водеше от другата страна на клисурата. Някакъв мъж стоеше по средата на моста, което беше странно, защото възрастните обикновено не се мотаеха наоколо. Беше се облегал на парапета и се взираше надолу, с глава, подпряна на дланите си. Изглеждаше ми странно познат, но не можех да се сетя къде съм го виждал. Не исках да го приближавам, но се налагаше да мина покрай него или трябваше да се изкача обратно по хълма и да

измина целия обиколен път по улица „Брейкър“. Пъхнах ръце в джобовете на якето си и стъпих на моста.

— Изглеждаш ужасно — каза той, когато стигнах до него. Беше странно, защото е изключително грубо да кажеш такава неща, особено на непознат. Но още по-странно бе, че той изобщо не беше погледнал към мен.

Носеше дълго палто с протрити маншети и военни нашивки, пришити към ръкавите. В предната му част имаше редица от дупки, сякаш някой нарочно беше изрязал не само копчетата, но и плата под тях.

— Очите ти — каза той и се обърна внезапно към мен. — Очите ти са черни като камъни. Погледнах през рамо, за да видя дали на моста зад мен няма някой друг скитник и това да е номер, за да ме оберат. После кимнах с глава. Очите ми винаги бяха тъмни, но желязото влошаваше нещата още повече. Замаяността вече почти беше изчезнала, въпреки, че все още се чувствах потен и знаех, че кожата ми е много бледа.

Мъжът се наведе към мен. Кожата около очите му беше натъртена и същевременно изглеждаше мазна. Тенът му беше нездрав, жълтеникав.

— Мога да ти помогна.

— Не съм голям експерт, но като те гледам, приятел, май ти се нуждаеш малко повече от помощ, отколкото аз.

Това го накара да се усмихне, но усмивката не подобри изобщо външния му вид.

— Лицето и видът ми са просто резултат от недохранване, но ти, приятелче, си наистина в лоша форма. Имаш нужда от нещо да те изправи на крака. — Посочи с ръка към другия край на клисурата, в посоката на моя спокоен квартал и нашата къща. — Там се намира нещастieto. Това ще откриеш в дома си и мисля, че ти го знаеш.

Дъждът барабанеше по моста. Погледнах през парапета надолу към купчината шлага. Беше толкова тъмно и черно, че почти можех да различа и другите нюанси, които черният цвят съдържаше в себе си. Сърцето ми биеше притеснително бързо.

— Не проявявам интерес — казах аз. Устата ми беше пресъхнала.

Мъжът кимна замислено.

— Не за дълго. Скоро ще се заинтересуваш.

Не прозвуча като заплаха или предупреждение. Гласът му беше равен, спокоен. Извади стар джобен часовник от палтото си и ми обърна гръб. Беше отворил капака му, но гледаше не циферблата, а надолу, към насипа с боклуци.

След секунда минах покрай него, като внимавах раменете ни да не се докоснат. Мостът свърши и стигнах до мястото, където пътеката извеждаше от другата страна на клисурата. Излязох на пресечката на „Орчард“ и „Конкорд“. Продължих да вървя, като се опитвах да се преборя с паниката, надигаща се в гърдите ми. Бях убеден, че мъжът ще ме последва, че ме дебне, но когато рязко се обърнах назад към моста, там нямаше никого.

На улица „Конкорд“ всички къщи бяха двуетажни, с големи веранди, които ги обикаляха от всички страни. През три къщи от нашата мисис Фийли беше излязла в двора си и заковаваше конска подкова на парапета на верандата си. Косата ѝ беше сива, на дребни къдрици като на пудел. Носеше жълт дъждобран. Погледна през рамо и когато ме видя, се усмихна и ми смигна.

После продължи да заковава конската подкова, сякаш желязото щеше да я предпази от нещо страшно и ужасно. Продължих към къщи, а ударите на чука ме следваха надолу по улицата.

[1] Алис Хармс — от harm (англ.) — вредя. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

УДАРИТЕ НА СЪРЦЕТО

В антрето веднага пуснах на пода раницата си и свалих качулката от главата си. По целия ми ръкав имаше кръв и за миг се поколебах дали просто да не изхвърля суичъра, но знаех, че баща ми ще има нещо против.

Пералното помещение беше в малка ниша в края на коридора. Не обичах да ходя там. Пералнята и сушилнята бяха от неръждаема стомана, а стаичката беше толкова малка, че въздухът беше плътен, тежък, изпълнен с направо отровна за мен миризма. Замислих се дали да не пусна все пак пералната машина, но дори когато стоях вътре при отворена врата, пулсът ми побесняваше и усещах ударите на сърцето си чак в ушите, все едно ме удряха по главата с чук. Нагънах суичъра и реших да помоля по-късно Ема да го изпере вместо мен. С гореща вода и избелващ препарат. Напъхах го на дъното на коша за мръсните дрехи и се запътих към кухнята.

От задната част на къщата се чуваше тракането на клавиатура. Майка ми беше в кабинета си и пишеше на компютъра.

— Маки — провикна се тя, — ти ли си?

— Да.

— Гледай баща ти да не разбере, че си избягал от час, става ли?

— Да, добре.

Сипах си чаша вода и седнах на масата, загледах се в десена на покривката и се опитах да проследя линиите на шотландското каре. Първо беше червено, после черно, червено, бяло, зелено, а след това загубих реда на цветовете.

Когато Ема влезе в кухнята, бях толкова отнесен, че ръката ѝ на рамото ми ме накара да подскоча. Тъкмо се канех да я помоля за суичъра, но спрях, защото осъзнах, че в стаята има още някой. Второто момиче беше високо и със сериозно изражение, с издължено, слабо лице.

Ема извади буркана с фъстъчено масло от килера и пластмасов нож от чекмеджето.

— Здравсти, грознико — каза тя и се пресегна да разроши косата ми. — Прибрал си се по-рано. — Хвърли поглед към вратата на кабинета на мама и каза тихо, почти шепнейки: — Добре ли си?

Направих с ръка жест за „горе-долу“.

— Не трябва ли да си на лекция по ботаника?

Ема беше на деветнайсет години и определено не от типа студенти, които пропускат лекции. Беше записала всеки научен курс, който нашият колеж предлагаше, и отдадеността ѝ на учението направо ме плашеше.

— Професор Кранстън ни даде свободно време, за да изпълним груповия си проект. — Махна с пластмасовия си нож към другото момиче. — Това е Джанис.

Джанис седна срещу мен и постави ръцете си върху масата.

— Здравсти — каза тя. Косата ѝ имаше странен, мръсно кестеняв цвят, а отстрани на лицето ѝ висяха непокорни кичури.

Кимнах ѝ, но не казах нищо.

Тя се взираше в мен, сякаш бях лабораторен екземпляр, една от онези буболечки, прободени с карфици. Очите ѝ бяха големи и тъмни.

— Защо те нарича „грозник“?

Повечето хора могат да превърнат всяка ситуация в нещо съвсем нормално, просто като казват правилните думи в подходящия момент. Но аз не бях такъв. Гледах упорито дланите си и чаках Ема да дойде като рицар на бял кон и да ме спаси, отговаряйки — както обикновено — вместо мен.

Ема, майсторът на лъжата. Царицата на преструвките от типа „брат ми е съвсем нормален“, „малкото ми братче просто е срамежливо“... Можеше да обяснява с часове, без да ѝ мигне окото, че съм болнав, за милионите алергии, които имам, за постоянните ми хранителни натравяния и настинките. И най-голямата лъжа от всички: моят брат.

На Ема винаги можеше да се разчита. Тя дойде зад мен и отпусна брадичката си на главата ми. Косата ѝ беше мека и ухаеше хубаво. Няколко кичура бяха избягали от ластика ѝ и ме гъделичкаха по лицето.

— Когато беше бебе, бе най-грозното нещо, което си виждала през живота си. Целият жълтеникав и сбръчкан. И имаше всички онези

зъби. — Вдигна глава и се провикна към кабинета: — Зъбите му поникнаха супер рано, нали, мамо?

— И то пълен комплект, точно като на Ричард Трети — извика майка ми в отговор.

Джанис не откъсваше поглед от мен, облегнала се върху масата, с някак гладно изражение на лицето.

— Е, вече не е грозен.

— Ще се кача горе — казах аз и бутнах стола си назад.

Проснах се на леглото в стаята си, но не можех да се успокоя. Бях нервен, сякаш стотици малки буболечки пълзяха под кожата ми. Мъжът на моста ме чакаше — мен, не някое случайно минаващо оттам хлапе. Бе ме погледнал право в лицето, сякаш търсеше да открие нещо там. Все още ми беше студено и треперех от кръвта в училище, не бях се чувствал толкова зле от много отдавна. Всъщност май никога не е било толкова зле.

Най-накрая се надигнах и отидох до гардероба. Извадих бас китарата си и усилвателя и включих слушалките към него. Струните на баса ми бяха „Black Beauties“^[1] и бях махнал металните прагчета от китарата. Когато песента беше бърза, използвах перце, а когато свирех нещо по-леко, специалният черен лак на струните предпазваше пръстите ми от тънките стоманени жици. Но дори и ако се наложеше да свиря на оголени струни, сигурно пак щях да го правя, само за да изкарам отново този нисък, бръмчащ звук и да усетя това чувство... Понякога единствено свиренето ми помагаше. Всичко, което ме плашеше или притесняваше, внезапно изчезваше далече, далече от мен.

Свирех мелодии на песни, които знаех, и такива, които сам си измислях. Свирех високи, чисти ноти, които отекваха между стените на стаята ми и обещаваха да останат тук завинаги, и тежки, ниски тонове, които бумтяха и се повтаряха сами отново и отново, и отново.

След известно време започнах да изпитвам особено усещане. Сякаш някой ме слушаше. Но не беше както когато родителите ми бяха у дома, нито когато усещах присъствието на Ема, стояща отвън в коридора. По-скоро беше притеснителното, тревожно вълнение, което те обхваща, когато свириш пред непознати. Свалих слушалките и отидох до прозореца, погледнах навън, но задният двор беше пуст. Беше минало повече време, отколкото мислех, и вече се смрачаваше.

Зяпах към храстите и моравата пред къщата, но бе нелепо да си мисля, че някой отвън ме е слушал. Напълно абсурдно, особено както си стоях там и звукът пулсираше в слушалките ми. Нямаше как да бъда чул от друг, нали?

Седнах отново на края на леглото с „Гибсън“-а на коленете си и засвирих мелодия с много басы, която се издигаше и спускаше, и растеше във всички посоки, докато накрая се сля с ударите на сърцето ми.

Когато се събудих малко по-късно, някой викаше името ми.

Измъкнах се от леглото, размотавайки се от кабелите и жиците. Бях задрямал със слушалките на ушите си. На пода усилвателя жужеше тихо, а аз се чувствах замаян и вкочанен. Навън небето беше съвсем тъмно.

В къщата беше много светло, което означаваше, че баща ми се бе прибрал. Той имаше голяма слабост към електричеството. Ако някоя лампа можеше да се включи, тя се включваше. Когато пристъпих на площадката пред стаята си, затворих очи, заслепен от целия този блясък.

— Малкълм — провикна се баща ми от кухнята. — Ела тук, ако обичаш.

Слязох долу, като все още премигнах и заслонявах очите си с ръка.

Той седеше на масата и от изражението, и от вратовръзката му беше ясно, че току-що се е прибрал от църквата. От погребението на Натали Стюарт. Лицето му беше закръглено и обикновено дружелюбно, но точно сега изглеждаше някак сурово. Искях да го попитам за церемонията, но не знаех какво да кажа. Прелистваше купчина със свои стари речи и си водеше някакви бележки по тях. Сакото му беше метнато на гърба на стола. Вдигна глава, когато влязох, но не спря да пише. Беше уморен и може би малко отчаян и имаше вид, сякаш няма търпение този ден да свърши.

— Искаш ли да поговорим защо получих обаждане от училищната канцелария този следобед?

— Днес имаше акция за кръводаряване...

Татко се взираше в мен и разсеяно въртеше химикалката между пръстите си.

— Денят не беше особено подходящ за привличане на какъвто и да било вид внимание. Предполагам, че са обявили предварително тази акция, нали?

— Забравих — казах аз. — Както и да е, не е станало нещо особено.

— Малкълм — каза той. — Основната ти отговорност е да не допускаш да те забележат. Да не се отличаващ от другите.

Забих поглед в балатума.

— Не съм. — След секунда вдигнах глава и го погледнах. — Наистина не съм.

Той подреди речите си в спретната купчина, подравнявайки краищата на листата. После се изправи и отиде до кухненския плот. Взе пластмасов нож и започна да реже една ябълка на малки парченца. Искаше ми се да го попитам защо просто не я изяде цялата, както правят нормалните хора, но всеки си има своите странности. След като осакати донякъде ябълката, захвърли ножа в мивката. Той отскочи рязко и се счупи на две.

— Защо няма нормален нож за белене в тази къща?

— Хубавият е в шкафа. Над хладилника — казах аз, когато засякох празния му поглед.

Майка ми местеше кухненските прибори, сякаш играеше шах. Понякога просто ги изхвърляше. Всичко, което не можеше да бъде пластмасово или керамично, беше от алуминий. Нещата, които не бяха алуминиеви, ги криеше.

Той отвори шкафа, прерови ножовете и останалите метални прибори, намери ножа от неръждаема стомана и се върна отново до плота.

Наблюдавах го в гръб, докато режеше ябълката. Раменете му бяха напрегнати. От него се излъчваше аромат на лосион за след бръснене и онзи характерен, остър мирис, който имаше, когато беше нервен.

— Мислех си... — започна той, без да се обръща. — Миси Бранд спомена, че ще бъде добре някой да ѝ помага с децата от предучилищната група от време на време. Дали би се заинтересувал от това?

Имах чувството, че Миси не беше споменавала нищо подобно, че сам беше взел решение за това, но, разбира се, тя беше приела идеята,

защото какво друго да направиш, когато свещеникът на града те помоли да намериш някаква работа на неговия смахнат и странен син?

Когато не отговорих, той ме погледна през рамо.

— Нещо не е наред ли? Стори ми се, че това може да е добро решение за нас. По този начин ще имаш ясно изразено, официално място в общността.

Забих пръсти в дланите си и се опитах да овладея гласа си.

— Просто там е толкова... шумно. Винаги е истинска лудница...

— Е, може да ти е нужно известно време, за да свикнеш с малките деца, но мисля, че ще бъде добре да пробваш. — Въздъхна, поклащайки глава. — Това е проблемът с теб и с майка ти. И двамата се сблъскват с нещо неприятно и веднага приемате, че всичко е ужасно зле. Никога не давате шанс на нещата да се подобрят.

Значи отново си дойдохме на думата — за заемането на страни. От едната бяхме аз и майка ми, винаги песимистични реалисти. От другата, баща ми и Ема, искрящи от въодушевление и вярващи, че светът може да бъде едно добро място. А аз просто не можех да се съглася с тях, защото не вярвах в това. Колкото и да ми се искаше.

Започнах да подръпвам и да чопля покривката, но спрях, защото се усетих, че така изглеждам несигурен, а не се чувствах по този начин. Наистина бях убеден в това, което щях да му кажа. Просто все още нямах желание да го правя.

— Татко, това няма нищо общо с даването на шанс на каквото и да било. Просто нещата са такива, каквито са, и няма да се подобрят с магическа пръчица. И двамата знаем, че няма да мога да изживея живота си като нормалните хора.

Баща ми се извърна към прозореца, за да не мога да виждам лицето му.

— Не го казвай отново. Нищо от това, което става, не е по твоя вина.

Отпуснах главата си назад и притворих очи, чувствайки силна, пулсираща болка в гърдите си, сякаш някой ме беше ударил.

— Напротив. Заради мен е. Ти дори не се отнасяш към мен по същия начин, както се отнасяш с Ема.

Това го накара да избухне в нещо като смях.

— Ти изобщо не приличаш на Ема. Старая се с всички сили да разбере от какво имаш нужда, но е трудно. Нещата никога не са били

ясни с теб, но това не означава, че не съм опитвал и не продължавам да го правя. Само това ни е останало, наистина — да се опитаме да постъпваме правилно.

Тъкмо се канех да му кажа, че правилното в случая е да ме остави на мира и да не ме кара да отговарям за глутница малки хлапетии, когато Ема влезе в кухнята. Пресече стаята и отвори хладилника. Млъкнах, а баща ни обърна гръб и на двама ни.

Ема порови из отделението със зеленчуците, после ни погледна.

— Не трябваше да бъдеш толкова груб с Джанис — каза тя и отначало помислих, че говори на мен.

Баща ми остави ножа на плота и се обърна към нея.

— Знаеш, че имаме правила за неочакваните гости. Имахме правила. Всъщност иммахме много правила. Розуел можеше да идва у нас, но само защото баща ни му вярваше. На някой случаен посетител сигурно щеше да му се стори странно, че няммахме никакви метални кухненски прибори или консервирана храна.

Татко прокара пръсти през косата си.

— И двамата, моля ви. Очите на цялата общност са втренчени в нашето семейство и трябва да бъдем изключително внимателни и благоразумни за образа, който създаваме.

Ема затвори рязко хладилника.

— Какъв образ? Не сме те посрамили по някакъв начин. Джанис дойде тук, за да направим заедно научния си проект за семената.

— Е, това не е най-подходящото място за учене. Не можете ли да се срещате в библиотеката, например?

Тя сложи предизвикателно ръце на кръста си.

— За нещастие в библиотеката имат строга политика, която забранява дейности, свързани с пръст и тавички с кълнове за разсад.

— Ами онази симпатична книжарничка в центъра на града? Или някое кафене?

— Татко!

Взираха се един в друг, но никой от двамата не казваше нищо.

Те бяха шумните в семейството, винаги викаха или се смееха. Замислих се колко странно беше, че също така именно те бяха овладели до съвършенство и изкуството да спорят без думи. Можеха да общуват помежду си по всевъзможни начини, съвсем естествено, както дишаха.

Татко изпуфтя шумно, а Ема направи гримаса и възмутено извърна очи встрани. Тя стоеше срещу хладилника и се взираше втренчено в пода. Внезапно се впусна напред и го прегърна през кръста, сякаш му се извиняваше. Стояха така, гушнати един в друг, и знаех, че никога не е имало съмнение дали той ще отвърне на прегръдката ѝ.

Ема притисна лице в ризата му и каза:

— По-добре прибери този нож, когато свършиш. Знаеш, че мама мрази да ѝ разбъркваш нещата в кухнята.

Татко се засмя и се обърна да я цапне лекичко с кърпата за чинии.

— Е, определено не искам да ѝ разбърквам кухнята, нали?

— Не и ако знаеш какво е добро за здравето ти.

Тя се протегна да разроши косата ми, но все още не сваляше очи от него. После се обърна и с танцова стъпка излезе от стаята. Той я наблюдаваше как си тръгва. Двамата имаха истинска връзка — такава, каквато никога нямаше да успея да проумея напълно, нито да наподобя с което и да е човешко същество.

Баща ми остави разпарчетосаната си ябълка в чинията на плота и седна на стола срещу мен.

— Не се опитвам да те затруднявам или да вгорчавам живота ти, но знаеш колко е важно да пазим добро поведение.

— Някои хора припаднат, когато видят кръв. Това си е всеизвестен факт.

Той се приведе напред, за да ме погледне по-отблизо. Очите му бяха бледозелени, като стъкло, а косата му преливаше от измито кестеняво на места към сиво. Притежаваше умението да изглежда безкрайно разбиращ и опрощаващ и съм сигурен, че тези, на които не им се налагаше да живеят с него, смятаха, че той винаги знае как е редно да се постъпи и че можеха да отидат при него по всяко време и да намерят утешение за своите неволи.

— Ти не можеш да си позволиш този лукс да бъдеш като някои хора. Трябва да приличаш на мнозинството и да се слееш с него. Не казвам, че е лошо да си различен, но това е нервен, подозрителен град и за известно време ще бъде доста по-зле. Днес едно семейство погребва дъщеря си. Знаеш го. — После изражението на лицето му се смекчи. — Припадна ли?

— Не. Просто ми се наложи да изляза на двора и да подишам чист въздух.

— Някой видя ли те?

— Розуел.

След секунда той кимна.

— Добре. — Пое си дълбоко дъх и го каза отново, като че ли решаваше нещо. — Добре. Ти си прав, това не е криза, не е станало нещо особено.

Кимнах, зяпайки в пода и към лъскавите гранитни плотове. Ако някой оценяваше семейните ни отношения само въз основа на ставащото в кухнята ни, вероятно щеше да реши, че бяхме като герои от сапунен сериал. Облегнах лакти на масата, сякаш проверявах дали може да издържи тежестта ми. Миризмата на лосиона му за след бръснене беше толкова силна, че продължаваше да навлиза през носа в устата ми и ми беше трудно да преглъщам. Часовникът на стената тиктакаше тихо и стрелките се приближаваха към единайсет.

Не. Не беше криза. Само дето някой бе издраскал „изрод“ на вратичката на шкафчето ми.

Но изобщо не ми беше хрумвало да му кажа за това. Нямах начин да го накарам да разбере, че никое от неговите правила и никоя от мерките му за сигурност вече нямаха значение.

Думата все още бе там. И беше вярна.

[1] „Black Beauties“ — вид струни със специално лаково, черно покритие. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НОЩНИЯТ ГЕНТРИ

По-късно вече лежах по корем в леглото си. Звуците в къщата ми бяха познати. Хладилникът, климатикът. Водата в тоалетната на горния етаж, която никога не преставаше да тече.

На долния етаж се чу как входната врата се отваря и затваря. Шумолене от оставянето на пощата върху масата. Нямаше тракане на токове или тътрене на подметки. Майка ми носеше бели удобни гуменки както всички медицински сестри. Напълно безшумни.

— Шарън — провикна се баща ми. Гласът му май идваше от кухнята. — Ще дойдеш ли тук, ако обичаш?

Мама отвърна нещо неразбираемо. Явно е било „не“, защото минута по-късно чух шума от пускането на душа в банята. Винаги се къпеше веднага щом се прибереше у дома, защото в работата си беше постоянно сред кръв. Защото през целия ден докосваше инструменти от неръждаема стомана.

Превъртях се по гръб и се загледах в тавана, към прикрепената над главата ми лампа. Вентилаторът се въртеше и създаваше сенки, подобни на драконови криле. Най-накрая отворих прозореца и се измъкнах навън, на покрива.

От толкова високо имах гледка към съседните къщи и към задния ни двор. Приклекнах, наведох се напред и се подпрях с лакти върху коленете си. Дъждът беше спрял, но в небето все още припръскваше приятна, прохладна мъгла.

Под мен на тротоара имаше мотоциклети, пожарни кранове и паркирани коли. Дърветата се простираха в стройна редица по цялата улица. Целият град миришеше на просмукалото се в него желязо, но отдолу ароматът на зеленината все още беше жив и се усещаше.

Някой ходеше из коридора пред стаята ми, влачейки краката си по килима. После се чу тихото и предпазливо потропване по вратата.

Наведох се през прозореца и надникнах в стаята.

— Да?

Ема отвори вратата. Косата ѝ беше прибрана и се беше приготвила за лягане, а на краката си носеше ужасните си мъхнати пантофи. Покатери се на леглото ми и се измъкна навън при мен, на покрива. Пазейки равновесие с две ръце, седна предпазливо до мен върху влажните плочи на покрива.

Гледахме надолу към улицата. Ема се облегна на мен и отпусна главата си на рамото ми. Извърнах се леко и подпрях брадичката си върху нейната глава.

— Значи с татко сте се скарали, така ли?

— Зависи как го възприемаш. Според него аз наруших основно семейно правило, а според мен той се държа като изперкал. Ти хвана края на скандала и малко го отнесе заради мен. Съжалявам.

Поклатих глава.

— Той не е изперкал. Просто иска да се държа по-внимателно и да не привличам внимание. Заради хлапето, което погребваха днес. Или заради Килян Кори.

— О, Господи, иска ми се да спре да говори за това. Изобщо не помага, като ти разказва тези прашасали ужасяващи истории.

Плъзнах пръстите си по повърхността на покрива. Плочите бяха груби, с множество поцинковани гвоздеи по тях. Когато ги докоснех, ме пронизваше изгаряща болка, не силна, но достатъчна, за да привлече вниманието ми.

— Не ми е разказвал историята от доста отдавна. Но знам, че имаше точно това предвид. Има едно момиче, Тейт, от училище. Погребението беше на нейната сестричка.

Ема кимна и вдигна глава от рамото ми.

Въздухът беше студен. Тя потръпна и обви ръце около себе си, за да се стопли.

— Трудно му е. — Вече не ме докосваше и гласът ѝ звучеше странно. — И на двамата им е тежко. Предполагам, че това означава, че и на мен би трябвало да ми е тежко, но просто не го чувствам по този начин, разбираш ли? Ти си единственият брат, който някога съм имала.

Взирах се в чорапите си. Бяха изцапани от плочите и по тях бяха полепнали множество малки камъчета и песъчинки.

— Може ли да не говорим за това?

Ема си пое дълбоко дъх и се обърна към мен.

— Омръзна ми да не говоря за това. Не си ли забелязал, че всички в този град отчаяно се опитват да се преструват, че всичко е просто чудесно? Че нищо нередно не се случва тук?

Кимнах, но устоях на желанието си да ѝ отвърна, че понякога това е по-лесният начин. Драстех разсеяно с нокти по плочите и не казах нищо.

Ема скръсти ръце на гърдите си.

— Ти приличаш много на него.

Инстинктивно присвих рамене и се прегърбих. Тя говореше за брата, който трябваше да има, и всичко, свързано с него, дори най-дребните неща, ме притесняваха и целият се вцепенявах.

Ема продължи с тихия си, сънлив глас:

— Беше рус, поне така си мисля, като теб... Знам, че имаше сини очи, защото и твоите бяха такива за известно време. Но после синьото някак се изтърка. Като че ли цветът се процеждаше някъде, капка по капка, нещо такова... Може би беше някаква магия или заклинание, но просто се променяше и един ден синьото изчезна и се появи ти.

— Но всъщност не си спомняш какъв беше?

Ема се загледа в ръцете си и смръщи вежди, опитвайки се усилено да си спомни.

— Бях много малка — каза тя най-накрая. — Невинаги осъзнавам разликата между преди и след това. Спомням си някоя подробност, но не знам дали е свързана с теб или с него. Най-добре си спомням ножиците. Мама беше завързала едни ножици на панделка над кошчето. Бяха красиви.

Сетих се за суеверията на Стария свят. Номера, с които хората се опитвали да предпазят добитъка си и да защитят дома си. Беше все очевидно, че те изобщо не вършеха работа.

Ема въздъхна.

— Предполагам, че изобщо не си го спомням — каза тя. — Имам откъслечни спомени за разни неща, които мама правеше, за да не го откраднат.

Повдигна едното си коляно, за да може да го обвие с ръце. Косата ѝ беше започнала да се изплъзва изпод ластика и тя я прибра отново. Вперила поглед в нищото навън, изглеждаше самотна и тъжна. Като маяк в мрака. Като монахиня.

Исках да ѝ кажа, че я обичам, и то не по сложния начин, както обичах родителите ни, а по онзи простичък, естествен начин, за който изобщо не се замисляш. Обичах я така, както дишах.

Тя въздъхна и ме погледна отново.

— Какво? Защо ме гледаш така?

Свих рамене. Беше съвсем естествено и лесно за мен да изпитвам това чувство към нея, но думите просто не излизаха от устата ми.

Ема се взира дълго време в мен. После ме докосна нежно по бузата.

— Лека нощ, грознико.

Намъкна се обратно в стаята през прозореца, с главата напред, и краката ѝ за известно време стърчаха навън. Пантофите ѝ се бяха изцапали от плочите и за миг ми се поиска да се протегна и да я ощипя по глезена, но не го направих.

Кварталът под мен беше заспал и спокоен. Облегнах се напред на лакти и погледнах към улицата.

Гентри имаше две различни лица и нощем виждах едното по-ясно. Градчето имаше обичайните зелени морави в спокойните предградия, но също така строго пазеше своите тайни. Беше от онези места, където нощем хората проверяваха два пъти ключалките на вратите или придърпваха близо до себе си децата си, когато обикаляха из магазините. Те заковаваха конски подкови над входните си врати и слагаха истински камбанки вместо онези играчки, които другите закачаха на дърветата, за да звучат красиво, когато задуха вятър. Носеха железни кръстове вместо златни, защото златото не можеше да ги защити от хора като мен.

Може би по-смелите заравяха кварцови или ахатови късове в градините си или оставяха чинийки с мляко навън за късмет — малки дарове в задния двор за каквото и да дебнеше там, в сенките. Ако някой ги попиташе за това, те свиваха рамене или се засмиваха, но не спираха да го правят, защото, ей, ние живеехме на място, където хората оставяха лампите на верандите си светнати и не се усмихваха на непознати. Защото когато слагаха няколко красиви камъка сред лехите си с невени, ранният сняг никога не падаше върху клоните на дърветата им и техните градини изглеждаха по-хубави от тези на другите. И защото, най-вече, нощем сенките оживяваха и изчезваха

деца, а ние живеехме в място, където никой никога не говореше за това.

След известно време се прекатурих през рамката на прозореца и се пъгнах в леглото си. Оставих прозореца отворен, за да мога да дишам. Атмосферата в къщата не беше лоша, но въпреки това ми беше трудно да спя, когато въздухът наоколо миришеше на гайки, железни скоби и гвоздеи.

Когато вятърът влезе вътре, потръпнах от студа и се свих подълбоко под завивките си. Навън в двора пееха щурци и клоните на дърветата се удряха един в друг. Надолу по пътя, сред израсналата трева, щъкаха мишки, а нощните птици цвърчаха безспирно като че ли бяха тенекиени механични играчки, навити до безкрай.

Сложих възглавницата върху главата си, за да избягам от звука. Шумовете от двора станаха малко по-приглушени и се запитах дали Розуел възприемаше нещата винаги по този начин. Дали всички други, освен мен чуваха тези звуци толкова тихо? Той можеше да влезе в класната стая и вниманието му не се отвлечаше от шумоленето на листовете, нито от бученето на вентилационната система. Трябваше да си напомням да не трепвам всеки път, когато някой затвореше вратата или изпуснеше книга, в случай че звукът не беше достатъчно силен, за да стресне някой друг.

Такъв беше животът в Гентри — ходене на училище всеки ден, опит за сливане с другите в свят, където всички с щастливи усмивки пренебрегваха нещата, които не им понасяха, винаги готови да извърнат поглед встрани и да се направят, че нищо не са забелязали, стига ти да следваш неписаните правила на играта.

Иначе как щяха да продължат да живеят чистичкия си, спретнат живот в предградията?

Може би не беше чак толкова трудно. Винаги, навсякъде са умирали деца. Защо не и тук? Те се разболяваха и състоянието им се влошаваше и никой не можеше да разбере какво точно им има. Някой някъде загубваше син или дъщеря. Организации измерваха нивото на замърсяване и обвиняваха подземните води. Олово, може би, или пък токсично просмукване от старите насипи с отпадъци от рафинерията.

Натали Стюарт беше просто поредният случай на починало дете, погребано в гробището на улица „Уелш“, с баща ми, стоящ над нея, докато провеждаше церемонията, и това беше тъжно. Знаех сценария,

какви трябва да бъдат нормалните реакции, но когато се опитвах да изпитам тъга или съжаление, дори от най-любезния и дистанциран вид, просто виждах Тейт как седи сама в закусвалнята. И когато се замислех за нея, чувството, което усещах, че излъчва, не беше тъга, а самота. Когато си представях празните столове, които я обграждаха, не скърбях за сестра ѝ. Изпитвах само същата стара, тъпа болка, която ме тормозеше всеки ден.

Простичката истина беше, че всеки от нас можеше да разбере този град. Можехме да го опознаем и или да го обикнем, или да го намразим. Можехме да го обвиняваме и да го отхвърляме, но това нямаше да промени нищо. В крайна сметка и ние бяхме просто част от него.

ПЕТА ГЛАВА

АЛЕНАТА БУКВА

В петък беше студено и сиво. Бяха раздигнали кръводарителския център, но все още се чувствах несигурен и слаб, затова си напомних да не ходя в закусвалнята. Дъждът се стичаше по гигантските прозорци в преддверието на главния вход на училището и стъклата сякаш се топяха.

Прекарах цялата сутрин, като се опитвах да избягвам разни неща. Тълпите и разговорите и всеки, който можеше да ме попита защо се мотаех из коридорите като зомби — което означаваше, че избягвах най-вече Розуел, — но към четвъртия час вече приключих с наличните извинения и трябваше да отида до шкафчето си. Не че имах огромно желание да ходя там точно в момента.

Думата „изрод“ обаче беше изчезнала. Вместо нея имаше някаква странна спирала, оформена от тънки, неравни линии. Боята по шкафчето беше издраскана още повече и върху мястото, където преди беше обидната дума, инкрустирана с кръв, имаше нещо, наподобяващо паяжина. Някои от местата по „рисуноката“ бяха потъмнени с черен маркер, други бяха бели.

— Оправихме ти шкафчето — каза Дани зад гърба ми.

Дрю кимна и вдигна ръката си, в която държеше маркер и бял коректор.

Вгледах се в плетеницата от спирали и кръгове. Във външния край на рисуноката бялата боя беше внимателно положена върху черния цвят, после беше изтрита леко, така че тъмното мастило да прозира отдолу и да се получи призрачен ефект на спиралите. За проект, ограничен от по-ранната вандалистка проява, и от ресурсите, включващи само маркер и коректор, си беше истинско произведение на изкуството.

Дани се облегна театрално на стената.

— Не искахме да потискаме желанието ти за творческа изява. Но решихме, че може би ще е лош ход да се разкриваш прекалено

агресивно и прекалено рано. Може, не знам как точно да го кажа, да създаде погрешни впечатления.

И двамата се опитваха да изглеждат напълно равнодушни, за да не покажат колко са горди от постъпката си. Дрю подхвърляше небрежно коректора във въздуха и го хващаше отново. Бяха застанали от двете ми страни и чакаха да видят реакцията ми.

Исках да направя нещо, за да им покажа колко облекчен и колко благодарен им бях, но казах само едно „Благодаря“.

Дани ме сръга в ребрата.

— Не ни благодари. Ти ще трябва да се изръсиш с шейсет долара на училището, за да го преобоядисат.

Ако не беше очевидно вчера, вече нямаше никакво съмнение — Тейт Стюарт беше новата сензация в училището. Тя бродеше из коридорите покрай групичките ученици, които я обсъждаха зад гърба ѝ. Погледите им обаче не бяха внимателни, съчувствени и състрадателни. Това бяха бързи, страхливи погледи, изпълнени с нездраво любопитство.

Гимназистите прекарваха всяко междучасие, взирайки се в нея, като се преструваха, че не го правят. Май обаче нямаше никакво значение. Тя се движеше сред тълпата, сякаш беше сама. Сякаш ключките и погледите не можеха да я докоснат. Очите ѝ бяха притворени, изражението ѝ беше отсъстващо, но нещо в начина, по който стискаше устните си, ме накара да изпитвам съжаление към нея. Не изглеждаше тъжна, което правеше всичко сто пъти по-тъжно.

Тейт никога не се беше интересувала какво мислеха хората за нея. Никога не се опитваше да ги впечатли или да ги накара да я харесат. Веднъж, в седми клас, се записа в момчешкия бейзболен отбор, въпреки че той изобщо не струваше, само за да докаже, че ръководството не може да я спре.

Денят напредваше и устните ѝ се притискаха все повече една в друга.

Тя излъчваше някакво странно усещане, почти като електрически заряд. Напрежението висеше във въздуха, сякаш всеки момент щеше да експлодира, но нещата бяха под контрол до часа по английски език и литература.

Привършвахме Романтизма като период и бяхме стигнали до „Алената буква“^[1].

Мисис Бърмел беше висока и слаба, с побеляла коса и с много различни пуловери. Беше изключително ентузиазизирана от книги, които никой нормален човек не би прочел доброволно и за забавление.

Стоеше пред катедрата и пляскаше с ръце, защото това ѝ беше навик.

— Добре, днес ще говорим за вината и за това как самото съществуване на Пърл осъжда Хестър много повече от буквата А. Това личи най-вече от факта, че някои от съселяните ѝ вярват, че Пърл е дете на дявола.

После записа на дъската: Пърл е конкретно проявление на вината.

— Някой има ли желание да обясни това твърдение?

Никой нямаше. Пред мен Том Ричи и Джереми Сейърс си побутваха хартиени топчета един към друг и възлицаваха въодушевено, когато успяваха да хванат някое от тях между пръстите си. Алис и Джена все още зяпаха Тейт, шепнеха си и прикриваха уста с ръка, сякаш си бяха казали нещо толкова шокиращо, че то трябваше да остане скрито, и си хвърляха многозначителни погледи.

Мисис Бърмел се взираше в класа и чакаше някой да вземе думата. Аз гледах Алис. Когато беше седнала на мястото си, полата ѝ се беше дръпнала достатъчно нагоре, за да разкрие почти целите ѝ бедра, и в момента се наслаждавах на гледката. Косата ѝ беше разпусната на гърба и изглеждаше като бронзова на флуоресцентната светлина.

Тя облегна лакти на чина си и се наклони напред, за да прошепне в ухото на Джена.

— Чух, че майка ѝ не е ставала от леглото, откакто се е случило това. Дори и за погребението. Не мога да повярвам, че тя се държи така, сякаш всичко е наред. Ако бях аз, изобщо нямаше да идвам на училище.

Очевидно този път репликата беше достатъчно силна, за да чуе Тейт част от нея или дори цялата, защото тя се изправи рязко и чинът ѝ изскърца шумно по пода. Погледът ѝ беше суров, плъзгаше се над нас и не можех да кажа дали се чувствах замаян от винтовете и металните жици в стените или от начина, по който се взираше в мен.

— О — каза Тейт с ясен, предизвикателен глас. — Това ли искате? Да ме огледате по-добре? Моля, заповядайте — нямам нищо

против.

Може би никой в стаята не се вълнуваше от Хестър Прин и нейната незаконна дъщеря, но сега вниманието им определено беше привлечено. Бях навел глава и се опитвах да изглеждам колкото се можеше по-незабележим. Сърцето ми биеше толкова бързо, че го усещах как пулсира чак в гърдите ми, а аз продължавах да си повтарям, че всичко е наред, че само си представям, че тя гледа към мен, защото трябваше да бъде така. Трябваше да вярвам, че никой в Гентри не вперва поглед в мен, щом чуе думите „дете на дявола“. Но никой не казваше нищо.

В стаята беше толкова тихо, че чувах само жуженето на флуоресцентните лампи. Струваше ми се, че те бръмчат точно над главата ми като някакъв сигнал или предупреждение, но никой не се обърна да ме погледне обвинително. Никой не шепнеше, никой не сочеше с пръст към мен.

Мисис Бърмел стоеше с гръб към дъската и с маркер в ръка, готвейки се да напише още нещо с него, и се взираше в Тейт.

— Нуждаеш ли се от нещо, скъпа?

Тейт поклати глава и продължи да стои права.

— Не ми обръщайте внимание. Просто си чакам голямата червена буква А.

— Това не е смешно — каза мисис Бърмел и сложи капачката на маркера си.

— Не — отвърна Тейт. — Не е. Но всички можем да се споразумеем да продължим да си се усмихваме, защото така нещата изглеждат много по-приятни и лесни.

Мисис Бърмел се оттегли зад бюрото си и извади кутия с носни кърпички, въпреки че Тейт не плачеше.

— Искаш ли малко време да дойдеш на себе си?

— Не. Защото не съм разстроена или поразена от скръб, ясно ли е? Просто ми писна.

— Искаш ли да отидеш до кабинета на психолога?

— Не, искам някой да ме чуе най-накрая, мамка му!

Гласът на Тейт беше силен, неестествено пронизителен. Внезапно тя се дръпна назад и изрита чина си толкова яростно, че ударът от ботуша ѝ отекна като металически звън в цялата стая.

— Извинена си, можеш да излезеш — каза мисис Бърмел, но не с внимателния, разбиращ глас, който учителите понякога използват. Беше по-скоро категоричен, сякаш ако Тейт не излезеше сама, имаше вероятност да бъде изведена навън от училищната охрана.

За секунда Тейт имаше такова изражение, като че ли щеше да остане и да предпочете принудителното извеждане. После грабна книгите от чина си и излезе, без да се обърне назад.

Останалата част от класа седеше в неловко мълчание. Държах се за ръба на чина си и се опитвах да накарам ръцете си да не треперят, а мисис Бърмел положи всички усилия да ни върне към Натаниел Хоторн и темата за тъпата дилема на Хестър, докато звънецът удари.

Отвън в коридора Розуел тъкмо излизаше от часа си по математика и се тръсна на стълбището до мен.

— Е, готов ли си за малко разговорен френски?

Поклатих глава и погледнах в посока към паркинга в задния двор.

— Имам нужда от чист въздух.

Той ме погледна така, сякаш искаше да ми каже нещо, но се чудеше как да го направи.

— Мисля, че трябва да влезеш в часа по френски — каза най-накрая.

— Не мога.

— Искаш да кажеш, че не ти се ходи.

— Не, искам да кажа, че не мога.

Розуел изпъна рамене и внезапно стана много по-едър.

— Не, искаш да кажеш, че не ти се ходи. Така е по-правилно да се изразиш.

Придърпах ръкавите на суичъра надолу към китките си и тръгнах към вратата.

— Трябва да изляза навън — казах аз. Гласът ми беше тих и неуверен. — Само за малко. Наистина имам нужда от свеж въздух.

— Не, имаш нужда да ми кажеш защо изглеждаш като мъртвец. Маки, какво става? Нещо не е наред ли?

— Мразя това — не издържах най-накрая. — Мразя, когато хората винаги си пъхат носа в неща, които не са тяхна работа. Мразя, че не те оставят на мира. И мразя Натаниел Хоторн.

Розуел пъхна ръце в джобовете си и ме погледна.

— Добре. Не е точно това, което очаквах.

Не ме последва навън.

Стоях в най-далечния край на паркинга, облегнат на един от големите бели дъбове, а дъждът се процеждаше между листата на дървото и капеше по лицето ми. Звънецът би, но аз си останах там, където бях, вцепенен и дишащ прекалено бързо, защото може и да не бях най-добрият ученик, когато ставаше въпрос за литература, но познавах достатъчно добре книгата, за да съм наясно, че макар Хестър да се разхождаше с аленото А на роклята си, пасторът Димсдейл беше онзи, когото вината изгаряше под кожата. Той беше този, който умираше.

Зад мен имаше само една редица от коли и мислех, че съм сам, когато чух внезапно познат глас да казва:

— Хей, Маки...

Тейт беше спряла до бордюра с абсолютно чудовищния си буик. Очевидно беше решила, че е приключила с училището за днес. Или, по-вероятно, беше приключила с ангажимента си на публично зрелище. Постави ръка на ръба на отворения откъм нейната страна прозорец.

— Дъждът скоро няма да спре. Искаш ли да те закарам донякъде?

Двигателят на колата продължаваше да работи на празен ход, а чистачките се движеха неуморно напред и назад по стъклото. Буикът имаше издължено, сивкаво тяло, с направо отровни за мен калници. Приличаше ми на зловеца метална акула.

— Всичко е наред. Благодаря ти, но няма нужда.

— Сигурен ли си? Не ми е проблем.

Поклатих глава, заяпан в завесата от дъжд, спускаща се върху предната броня на колата, за да не ми се налага да поглеждам към Тейт. Лицето ѝ беше по-нежно и по-младежко, отколкото изглеждаше обикновено. Стоях под капещия върху ми дъб и се чудех дали да я поздравя за начина, по който се изправи срещу хората в класа и мисис Бръмел, само за да не мълча като пън — да ѝ споделя колко ме впечатли как можеше да тъгува и да понесе да бъде в устата на всички и същевременно да се изправи и да им каже да вървят по дяволите.

След минута тя загаси двигателя и излезе от колата.

— Чуй. Трябва да говоря с теб.

Когато прекоси полянката и тръгна към мен, изражението на лицето ѝ беше странно — сякаш тук, навън на паркинга, вече не беше толкова уверена в себе си. Като че ли я плаших. Устата ѝ изглеждаше някак болезнено. Под очите ѝ имаше сини сенки, каквито се получават след продължително недоспиване.

Дойде под дървото при мен и се обърна настрани, така че стояхме един до друг, с лице към паркинга. Лакътят ѝ беше на сантиметри от моя ръкав.

— Имаш ли минутка?

Не отговорих.

— Господи, защо никога не казваш нищо?

Извърна се и се втренчи в мен, хапейки долната си устна. Тя изглеждаше направо възпалена, като оголено месо, очевидно я дъвчеше постоянно. Макар и да беше пропита с миризмата на желязо от буика, от нея се излъчваше и свежо, сладко ухание. Напомняше ми за цъфтящи дървета или за нещо, което ти се иска да сложиш в устата си. Аромат, който не би трябвало да се усеща от момичета, потънали в трагедия и детройтска стомана.

— Не беше на погребението вчера — каза тя.

Стори ми се, че вятърът задуха по-силно между нас. Кимнах.

— Защо? Искам да кажа, баща ти изглежда много отдаден на цялата тази работа с обединяването на общността и като се има предвид, че той организира цялото нещо... А и Розуел беше там.

— На баща ми това си му е работата — отвърнах аз с равен, прекалено безразличен глас, който ми показваше какво бях — ужасен лъжец, повтарящ чужди думи. — Както и да е, погребенията не са представата ми за идеално социално събитие. Не бих посетил някое просто за забавление или защото всички други ще отидат.

Тейт просто ме гледаше. После скръсти ръце на гърдите си и внезапно стана много мъничка и крехка, вече мокра до кости. Косата ѝ беше полепнала на кичури по челото ѝ.

— Както и да е. Вече няма значение.

— Добре го каза.

Тя си пое дълбоко дъх и ме погледна.

— Това не беше тя.

За секунда-две не казах нищо. Никой от нас не проговори.

Но и не откъснахме поглед един от друг. Можех да видя петънцата зелено и златисто в очите ѝ и малките, толкова дълбоки и студени точки, че изглеждаха направо алени. Осъзнах, че от години не я бях поглеждал истински в очите.

Тейт отпусна клепачи, за да ми попречи да надникна по-дълбоко в нея, и раздвижи устните си, преди да проговори, като че ли репетираше думите.

— В онази кутия не беше сестра ми, беше нещо друго. Познавам сестра си и каквото и да умря в креватчето ѝ, не беше тя.

Кимнах. Внезапно ми стана студено и по кожата ми ме побиха тръпки по начин, който нямаше нищо общо с дъжда. Ръцете ми изтръпнаха и се вцепених целият.

— Е, така ли ще си стоиш тук, като част от обзавеждането на паркинга?

— Какво искаш да кажа?

— Не искам да казваш нищо — искам някой да ме чуе!

— Може би трябва да поговориш с училищния психолог — отвърнах аз, вперил поглед в обувките си. — Нали това им е работата...

Тейт ме погледна и очите ѝ бяха широко отворени и наранени и, за пръв път, изпълнени със сълзи.

— Знаеш ли какво? Върви на майната си.

Прекуси моравата обратно до колата си и се пъкна вътре. Затръшна вратата, запали двигателя и потегли бясно. Едва след като профуча по „Бентхевън“ и се скри зад ъгъла, си позволих да се отпусна на дъба, свличайки се на земята с гръб, опрян на дебелия ствол. Почти не усещах дъжда, стичащ се върху главата и по гърба ми.

Не издадох тайната си, защото дори не знаех как да кажа на глас думите. Никой не знаеше. Вместо това хората се вкопчваха в лъжата, че децата, които умираха, бяха техните, а не никакви удобни заместители. Така никога нямаше да им се налага да си зададат въпроса какво беше станало всъщност с истинските им деца. Аз никога нямаше да се запитам какво беше станало с тях.

Това беше кодът в този град — не говориш и не питаш за това. Но Тейт беше попитала. Тя имаше куража да каже това, което всички си мислеха — че нейната истинска сестра е била подменена с нещо

друго, с нещо зловещо, свръхестествено. Дори собственото ми семейство не беше достатъчно честно да излезе и да го каже.

Тейт беше станала по собствено желание аутсайдерът на училището, неудачницата, когато се предполагаше аз да заема мястото на изрода. Бях се отдръпнал встрани, сякаш можеше да ме зарази, но тя беше просто обикновено момиче, опитващо се да получи искрен отговор от най-очевидния източник.

И да, аз наистина бях очевиден. Фактите си бяха такива и не можеха да се пренебрегнат — бях странен, неприличащ на никого, направо неестествен, и играта можеше да продължи само докато останалите се съгласяваха да се преструват, че не виждат нищо. Ако вземете всички деца от училище и ги подредите в редица, веднага ще стане ясно, че не пасвам в картинката, че не принадлежа към тях. Бях като болест. Свих се под капещото дърво и покрих главата си с ръце.

Отнесох се с нея отвратително, защото нямах друг избор. Такива бяха правилата на играта и когато колелото се завъртеше, единственото важно нещо беше да не се набиваш на очи. Всичко останало беше без значение. Нямах начин да оправя това, което бях направил, да си взема думите назад, защото просто бях такъв.

— Съжалявам — казах аз на бледото, дъждовно небе и на умиращата трева, и на дървото. На празния паркинг и на треперещите си ръце.

[1] „Алената буква“ — най-прочутият роман на американския писател Натаниел Хоторн (1804–1864). Главната героиня има незаконна връзка с местния пастор, ражда дете и обществото я осъжда. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ПЕТЪЦИ В „СТАРЛАЙТ“

Когато Розуел ме взе след вечеря, за да отидем в центъра на града както всеки петък и да слушаме местните банди, не говорихме много. Зяпах през прозореца, докато той въртеше копчето на радиото и се опитваше да намери нещо, което да му хареса.

Най-накрая се отказа.

— Е, ще ми кажеш ли какво не е наред?

Гласът му прогърмя сред тишината на колата.

— Какво?

Той не откъсваше очи от пътя.

— Тази вечер не си весел, както обикновено.

Свих рамене и продължих да гледам търговските центрове, покрай които минавахме.

— Тейт Стюарт... тя просто изперка днес в час. Искаше да говори с мен, а аз не знаех какво да ѝ кажа. Сестра ѝ е умряла — има нужда от професионалист. — И понеже това беше истина, но не и цялата истина, му казах и нещо друго, с пресипнал и тих глас, почти шепнейки: — Роуз, не се чувствам добре. Не се чувствам добре от много време насам.

Розуел кимна, пръстите му потропваха ритмично по волана.

— Какво е? — попита внезапно той. — Да бъдеш... нали знаеш...

От устата му звучеше толкова лесно, сякаш просто бях болен от хемофилия^[1] или имах палци с двойни стави. Едва след секунда-две осъзнах, че съм спрял да дишам. Беше ми трудно да опиша нещо, за което дори не се предполагаше да говоря. И, да, баща ми го наричаше необикновеното — с тази неутрална, чиста дума, но понякога само от израза на лицето му, когато ме гледаше, можех да кажа, че всъщност имаше предвид неестественото.

До мен Розуел продължаваше да си тактува с пръсти по волана. Най-накрая се извърна и ме погледна.

Той не беше глупав. Познаваше ме през почти целия ми живот, така че не мислех, че можех да го заблудя. Продължавах да мълча само защото се страхувах, че ако го кажа на глас, вече щеше да ме гледа по различен начин. Може би нямаше да бъде толкова явно — той със сигурност щеше да се опитва да се прикрие, — но аз знаех, че разликата ще бъде там.

Това си беше достатъчно лошо, но по-странният, по-дълбокият страх, който ме измъчваше, беше, че можеше и нищо да не се промени. Ами ако Розуел просто свиеше рамене и продължеше да кара? В известна степен щеше да бъде дори по-ужасно. Истината беше грозна и не можех да понеса възможността, че той ще я приеме за нещо нормално, когато тя не беше. Изобщо.

Розуел беше все така спокоен и само от време на време, когато спирахме на светофарите, хвърляше по някой поглед към мен в очакване на отговора ми.

Смъкнах прозореца и показах главата си навън, оставяйки дъждът да се плиска в лицето ми. Знаех, че ако си отворя устата, щях да му кажа. Студеният въздух помагаше, поне за малко, но независимо от цялото стъкло и картон, в колата имаше и достатъчно стомана и вече започвах да се чувствам зле. Ставаше все по-лошо.

Розуел изпуфтя, после въздъхна тежко и пресилено, което означаваше, че му беше хрумнало нещо.

— Мислех си... — започна той след минутка. — Не че съм специалист и може би дори изобщо не е моя работа, но дали не страдаш от някаква форма на депресия?

Погледнах надолу към дланите си и ги свих в юмруци.

— Не.

Знаех как изглежда отстрани. Напоследък се бях превърнал в истински саможивец, отговарях кратко, предимно едностранно, избягвах всякакви физически дейности и спях прекалено много. Исках да му кажа, че положението не е толкова зле, колкото изглежда. Че просто изпълнявах своята роля, като се преструвах на невидим. Че когато си постоянно уморен и трябва да придърпваш ръкавите си надолу, за да скриваш дланите си, та да не докоснеш случайно някоя метална дръжка и за добър ден смяташ този, в който никой не забележеше, че съществуващ, това си е доста депресиращо. Но все още не стигаше, за да ми поставят диагноза.

Музикалната зала „Старлайт“ е била кинотеатър през 50-те години на ХХ век и обикновен театър преди това. Сградата беше триетажна, с бяла мазилка, със спираловидни орнаменти от ковано желязо по покрива и покрай прозорците, някога красиви, но сега ръждясали като всичко друго и оставящи грозни петна, които по време на дъжд се стичаха по фасадата като изсъхнала кръв. Наредихме се на опашката и когато ни дойде редът, дадохме на охраната по два долара за входа.

Вътре тълпата се блъскаше по-близо до сцената. Старата кадифена завеса все още висеше на подиума на едри драперии. По стените бяха иззидани колони, а корнизът по тавана беше с орнаменти на птици, цветя и листа. В момента на сцената бяха „Детско насилие“ и се деряха срещу правителството и корпоративните стимули. Вокалът им звучеше така, сякаш някой беше смесил пътна катастрофа с кухненски робот. Цялото място вонеше на ръждясало желязо и разлята бира и това лошо чувство, което ме караше да се разтрепервам и го усещах през целия ден надвиснало над мен, ме заля моментално като гигантска, зловеща вълна.

Розуел казваше нещо много логично за това как музикалната сцена винаги е била барометър за гражданското неподчинение, но гласът му се губеше и устата ми се пълнеше с прекалено много слюнка.

— И освен това има такива групи като „Хортън чува“^[2] — каза той. — Никой не може да ги обвини, че са социално ангажирани, но...

Внезапно усетих, че ще повърна, и то не в някакво абстрактно, отдалечено бъдеще, а точно в този момент. Вдигнах ръка, за да му кажа нещо от типа на „задръж тази мисъл“ и се впуснах към тоалетната. Превих се на две в кабинката без врата и се опитах да повърна, без да коленича на пода, който беше отвратително мръсен.

Розуел застана зад мен на прага.

— Още един ден от бляскавия живот на Маки Дойл?

Звучеше прекалено небрежно, фалшиво и знаех, че се опитва да ме разсее и да разведри ситуацията. Защото просто не знаеше какво друго да направи. През целия си живот бях сигурен, че мога да разчитам на него за това — че ще извърне поглед встрани и ще се престори много упорито, че всичко си е нормално.

След това отидох до мивката, за да се почистя и освежа. Над нея имаше старо, изписано с всякакви надписи огледало, и аз се стараех да не гледам отражението си в него през плетеницата от черен маркер. Зад неразбираемите драскулки лицето ми изглеждаше бледо и ужасено. Не можех да спра да мисля за Натали. От факта, че тялото беше погребано под нейното име, когато можеше дори да не е истинско тяло, ми се гадеше и имах чувството, че ще припадна.

— Трепериш — каза Розуел. Беше се облегал на стената до мен, докато се миех и избягвах да гледам лицето си.

Кимнах и се извърнах от мивката.

— Трепериш много лошо.

Изтрих устата си със салфетка и казах, без да вдигам очи към него:

— Скоро ще спре.

Гласът ми звучеше пресипнало, толкова тихо, че почти не се чуваше.

— Никак не е забавно — каза той. — Не мислиш ли, че трябва да се прибереш? Ако ти е по-добре у вас, може би...

После просто млъкна.

Захвърлих салфетката в кошчето и се протегнах за нова.

Той приближи до мен.

— Маки... Маки. Погледни ме.

Когато се обърнах с лице към него, той се взря настойчиво в мен. Очите му бяха сини, но се променяха в зависимост от светлината. Исках моите да бъдат какъвто и да е друг цвят, само не това еднообразно, неестествено черно.

— Не е нужно да се мотаеш наоколо и да се държиш сякаш всичко ти е наред през цялото време.

— Напротив, трябва. — Думите ми прозвучаха прекалено високо и отекнаха в облицованите с плочки стени. Облегнах се на мивката и затворих очи. — Моля те, не искам да говорим за това.

След секунда той се приближи още и после усетих ръката му на рамото си. Беше неочаквано, но тежестта ѝ ми поддейства успокояващо, почувствах се сигурен поне в едно нещо в този живот, стабилен.

Когато отворих очи, Розуел все още стоеше до мен, но незабележимо беше свалил ръката си. След малко извади пакетче

дъвки. Избута едната с палеца си нагоре през опаковката, предложи ми я и аз я взех.

— Хайде — каза той, обръщайки се към вратата. — Да намерим Дрю и Дани.

Близнаците бяха в салона до бара и играеха билиард с Тейт. Розуел отиде при тях, но аз се забавих. Тейт стоеше с гръб към мен, а аз не знаех какво да направя; исках да върна времето назад и между нас всичко да бъде както преди. Да не се бях държал като дърво на паркинга, да не я бях оставил да си тръгне сама, без да ѝ кажа нито дума.

Ако смятах, че тя ще вдигне голям скандал заради поведението ми, скоро разбрах, че съм грешал. Тейт ме погледна веднъж, после отново се обърна към масата. Направи отличен удар. Не беше много труден, но успя да го накара да изглежда ефектен и майсторски. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, сякаш току-що беше станала от леглото. Но най-вече изглеждаше спокойна, не като човек, погребал сестра си преди ден, и определено не като някой, който беше потърсил най-странното момче в училище, за да обсъди с него теорията си, че това, което бяха погребали в земята, всъщност не беше сестра ѝ.

Следващият удар беше още по-добър — разби струпалите се топки в ъгъла и направо закова тази, която ѝ трябваше. Топката влезе директно в джоба, но изражението на Тейт изобщо не се промени.

— Страхотно — каза Розуел, когато приближихме до масата им.

Тя кимна с глава към Дрю и Дани.

— Да... А тези момчета са големи леваци.

Дрю просто сви рамене, но Дани изсумтя възмутено и я замери с хартиено топче.

— Върви на майната си, Стюарт.

Застанах на известно разстояние зад нея и я наблюдавах как се подготвя за следващия удар. Не беше толкова труден колкото предишните и едва ли щеше да има проблем, но в последната секунда тя трепна, топката се удари в ръба на масата и мина покрай джоба.

Дани я сръга в ребрата, захилен до уши.

— Кой сега е левак, а?

Тейт му подаде щеката.

— Да, да... Отивам да взема кока-кола.

Дрю дойде при мен. Изглеждаше нетипично жизнерадостен.

— Почти сме готови с „Червената заплаха“. Купихме купища части по интернет и мисля, че този път някои от тях са точно тези, които ни трябват. За малко да си останем у дома и да работим.

Майката на близнаците, мисис Корбет, беше антиквар, което бе политически коректният термин за човек, който събира всякакви боклуци. Братята се ровеха из купчините със завоеванията ѝ откакто бяха съвсем малки, разглобяваха стари тостери и радиа и после отново ги сглобяваха. „Червената заплаха“ беше техният проект през последните шест месеца. Представляваше полиграф някъде от 1950 година, който обаче не работеше. Не исках да бъда песимист, но независимо от това, което каза Дрю, се съмнявах искрено, че ще успеят да го оправят.

Ниска полустена заобикаляше салона и аз се облегнах на нея, за да погледна към залата с танцуващата тълпа. Или по-скоро, с блъскащата се тълпа. Те се бутаха, въртяха се в кръг, мятаха се един върху друг и се отдръпваха на вълни отново и отново. Изморях се само като ги гледах. Приклекнах, облегнах се с гръб, за да подпра глава на стената, и затворих очи.

— Защо въобще дойде тази вечер? — каза Розуел някъде отвисоко над мен. Гласът му почти не се чуваше от музиката.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да докарам поне намек за енергичност в отговора си.

— Защото е по-добре от алтернативата.

— Аха... — каза той, но така, сякаш това беше най-тъпото нещо, което някога беше чувал.

Когато се изправих и погледнах отново към тълпата, видях Алис. Стоеше с други момичета, от по-новите ѝ дружки. Облегнах се на преградата, разделяща двете зали, и се загледах в нея. Светлината падаше красиво върху лицето ѝ.

На сцената „Детско насилие“ бяха приключили с изпълнението си и излизаха, покланяйки се по начин, който се предполагаше да бъде ироничен. Тишината, която настана, след като изключиха усилвателите си, беше толкова тежка, че зъбите ме заболяха. Просто се концентрирах върху Алис и шарените светлини.

Според Розуел имах шанс с нея. Но дори и да беше вярно, едно беше да имаш шанс, съвсем друго да знаеш как да се възползваш от него. Тя беше ярка точка в центъра на всичко, докато аз бях осъден да

прекарвам купоните и танците в училище, опрян до стената с момчетата от класическия клуб, които и насън говореха на латински и бяха посмешище за всички. Само дето и това не беше правилният начин да опиша какво точно бях аз.

Розуел беше в класическия клуб, както и в клуба по дебати, и в почетното общество на учениците от училището. Правеше разни неща — например, събираше капачки от бутилки и необикновени химикалки. В свободното си време сглобяваше часовници от различни материали, но и това не изразяваше напълно същността му. Играеше футбол и ръग्би и участваше постоянно в училищните избори. Усмиваше се. Прегръщаше всички, през цялото време, и се държеше така, сякаш нямаше никаква вероятност някой да не го харесва. Можеше да направи каквото си поиска, да се мотае с всяка компания, която си избереше, после да отидеше другаде. Когато говореше с момичетата, дори най-красивите, най-популярните като Стефани Бийчам се усмихваха и кикотеха, като че ли не вярвайки, че той наистина ги беше забелязал. Розуел просто приемаше за даденост, че всичко ще бъде наред, докато аз си намирах удобна стена и полагах големи усилия да овладеем изкуството на изчезването.

Зад нас завесите се отвориха отново и на сцената излязоха „Распутин свири блус“. В клуба винаги свиреха поне по пет групи, но „Распутин“ бяха царете на това място. Всички останали просто го използваха от време на време.

Не ставаше въпрос само за това, че другите групи не можеха да се конкурират с тях по отношение на сценичното поведение и магическите номера, които правеха. Когато „Распутин“ свиреха, музиката просто беше по-добра. Когато правеха кавър на чужда песен, тяхната версия сякаш беше единствената истинска версия.

Вокалистката, Карлина Карлайл, излезе наперено. Косата ѝ беше прибрана на висок кок, носеше тъмна рокля с висока яка, която изглеждаше старомодна, като от някое минало столетие, само че беше къса, над коленете ѝ, а обувките ѝ бяха с петнайсетсантиметров ток.

Грабна микрофона и зае готина поза, малко като на супергерой. Очите ѝ бяха големи и ужасно светлосини, а целите ѝ клепачи бяха плътно покрити с черни сенки, които я правеха да прилича на луда.

Изпълняваха песен на Ленард Коен^[3].

Беше бавна и тежка, а барабаните гърмяха силно, като нечие раздирано от болка сърце.

Дрю дойде до полустената и се облегна до мен, гледайки към залата пред нас, сякаш беше най-досадното нещо на света.

— До гуша ми дойде вече от Ленард Коен — каза той. — Човече, колко готино ще бъде, ако изпълнят нещо на Менсън или на „Салива“^[4].

На сцената Карлина пееше „съжالياвам“ отново и отново, не като беквокалистките на оригиналното изпълнение, а ръмжейки и пищейки с отметната назад глава. Отдолу тълпата пищеше в отговор и размахваше юмруци във въздуха в ритъма на песента. Ленард Коен можеше да бъде тежък като Трент Резнър^[5] или Мерилин Менсън, ако го правиш както трябва.

Подкараха едно свое парче, наречено „Формула за летене“, и Карлина извади цигара зад ухото си. Първият куплет беше „Високи кули ти гориш! Дълбоко под земята спиш!“. Карлина захапа цигарата с въгълчето на устата си и публиката направо експлодира.

В другия край на залата Алис се смееше с Джена и Стефани и с няколко други готини мацки. Всички бяха облечени с ярки, цветни блузки и тесни дънки. Когато танцуваха, изглеждаха, че се движат в унисон, сякаш бяха репетирали предварително стъпките си.

На сцената басистът рязко спря да свири, направи крачка напред под светлината на прожекторите и извади от джоба си шепа кибритени клечки. Катарамите на тирантите му отразяваха светлината като огледалца.

— Запали ги! — изкрещя някой от тълпата.

Той поздрави публиката и пъкна една клечка между зъбите си, после я запали с леко, небрежно движение и я вдигна високо. Карлина постави грациозно ръка на високата си яка и затвори очи, навеждайки се към клечката. Той я пусна на земята.

Басистът запали втора, като я драсна в маншета на ризата си, но когато Карлина се наведе, тя изгасна от само себе си. Третата клечка не я драсна в нищо, просто щракна с пръсти и тя пламна.

Поднесе я към цигарата на Каролина и тя духна към нея, пламъкът трепна и угасна. Карлина започна да крачи напред-назад по сцената, китаристът я последва, свирейки соло, което ме накара да мисля за изпочупени стъкла и преплетени телени жици. Мъжът

носеше черен цилиндър и сянката, която периферията хвърляше, правеше лицето му да изглежда измъчено и гладно.

Отзад барабанистът все още следваше темпото, но всеки път, когато Карлина извиваше рязко хълбока си на една страна, той добавяше силен двоен удар на бас барабана. Ако тя извиеше гърба си, забавяше ритъма, сякаш бе уловен в плен от нейните движения. Аз поне бях напълно фокусиран върху танца ѝ на сцената, както бяха и всички останали момчета в публиката.

Тя застана в светлината на прожектора, докато китаристът продължаваше да свири, кръжейки около нея и дишайки тежко като запъхтяно куче. Карлина намигна и постави цигарата на езика си. Китаристът продължаваше да следва сложните ѝ движения, а в залата пънкарите бяха вече напълно полудели и се блъскаха така, сякаш беше дошъл краят на света.

Карлина сграбчи микрофона и запя припева.

*„Слизам надолу, слизам надолу,
слизам във вашите сънища.
Няма нужда от думи,
ще подпаля високите кули.
Никой в този заспал град не желае раса от
чудовища.“*

Зад нея китаристът пръсна във въздуха шепа пепел, докато свиреше последното си соло. Когато тълпата спря да се блъска и започна да крещи за още и още, той повдигна глава и се усмихна широко, осветен от светлината на прожекторите, сякаш току-що беше открил слънцето.

Студена тръпка тръгна от върха на главата ми и се плъзна по гърдите и ръцете ми, разливайки се по цялото ми тяло. Познавах го.

Заради ъгъла, от който гледах към сцената, ми беше трудно да видя очите му, а цилиндърът скриваше отчасти лицето му, но дори в тъмното бях сигурен. Мъжът от моста. Беше изкоментирал черните ми очи и ми се беше подиграл заради треперещите ръце и посинелите ми устни.

Стоях в тълпата и се вирах в плашещия мъж с плашещата усмивка.

Знаех тайната му и той знаеше моята.

След като „Распутин“ приключиха със свиренето, момчетата събраха оборудването си и на сцената излезе следващата група, „Концертна“. Гласът на вокала беше приличен, но аранжирингите им бяха небрежни, с прекалено много и напълно излишни орнаменти, а без ефектното присъствие на изпълнител като Карлина Карлайл, „Старлайт“ отново се превърна в прашасалата и ръждясала развалина, каквато си беше. Просто поредното място под наем за жалки местни рок групи.

Алис все още стоеше сред малкото си стадо от приятелки и ми хрумна, че може би ще се почувствам по-добре, ако пийна малко вода. Така щях да имам извинение и да се приближа. Можех да мина покрай нея, да кажа нещо или пък тя да ми каже нещо. Запътих се към бара.

Китаристът от „Распутин“ се появи без никакво предупреждение, напълно безшумно. В един миг бях сам и вървах покрай ниската стена към пожарния изход. В следващия той беше точно до мен, хилейки се странно под зеления знак „Изход“.

Кимна към Алис и се усмихна така, сякаш знаеше нещо много забавно.

— Прекрасна е. Но трябва да внимаваш с момичета като нея. Може да те прилепци на тясно на паркинга. Да те целуне с този студен, железен език.

Отстъпих назад, но той ме сграбчи, хвана ме за брадичката и пръстите му потънаха в меката част под нея. Придърпа ме към себе си и вратът ми се изви под неудобен ъгъл. Дъхът му беше горещ и миришеше на изгорели листа. Стояхме под зеления блясък на знака и се вирахме един в друг, хватката му беше силна и ми причиняваше болка, но нарочно не се съпротивлявах. На сцената можеше и да се прикрива под облеклото си на ексцентричен музикант, но тук долу не беше много умно да се разкриваш толкова много. Аз можех и да минавам метър повечето време, но неговите очи бяха наистина прекалено тъмни. Зъбите му бяха остри и тесни, наблъскани много близо един до друг. Продължавах да не помръдвам, готов да изтърпя каквото е необходимо, само за да не направим шумна сцена.

Той се наведе към мен и периферията на цилиндъра му засенчи и двама ни.

— Ти си блед и ти е студено и вониш на желязо. — Гласът му беше напрегнат, сякаш думите му засядаха между зъбите. — Не се преструвай, че не си заразен и че не те боли. То е в дъха ти и в бялото на очите ти. В кръвта ти.

Стоях там, неспособен да извърна поглед встрани, когато той се наведе още по-близо към мен, стисна ме по-силно за брадичката и прошепна с пресипнал глас:

— Наистина ли трябва нещастник като мен да ти казва, че умираш?

[1] Хемофилия — генетично заболяване, свързано със затруднено кръвосъсирване; води до честа, спонтанна загуба на кръв, която при болелите е по-голяма от нормалното. — Б.пр. ↑

[2] Групата е наречена по името на анимационното филмче „Horton Hears a Who!“, на български преведено като „Слончето Хортън“. — Б.пр. ↑

[3] Ленард Коен (1934 г.) — канадски поет, писател, автор и изпълнител на песни. Музиката му е повлияла много от съвременните музиканти и по песните му се правят изключително много кавъри („Алелуя“). — Б.пр. ↑

[4] „Салива“ — американска група, основана през 1996 г. Свири тежка музика, определяна като рап метъл, хард рок и т.н. — Б.пр. ↑

[5] Трент Резнър — вокалист и основател на индъстриъл групата „Найн инч нейлс“. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА ДА УМРЕШ МЛАД

Пулсът ми започна да блъска като с чук в цялото ми тяло и протегнах ръка напред, за да се подпра на нещо. Стените в стаята се впуснаха към мен и после се завъртяха бясно, но се задържах на крака. Просто продължавах да гледам китариста и да се подпирам на стената. Не исках да направя нещо, което да му покаже, че може би е прав. Умирах? Идеята беше толкова невероятна, че още не можех да я обхвана. Може и да бях болен, но чак да умирах? Дълбоко в себе си обаче знаех, че в думите му имаше истина. Спомних си всички пъти, в които бях реагирал зле на пътуване с кола или на металните плотове в лабораториите в училище, как всеки път беше малко по-зле от предишния. А ако трябваше да се върнем към основните факти, всъщност изобщо не се предполагаше да съм жив. При обичайните обстоятелства в този град щях да съм погребан много, много отдавна в земята, също като Натали Стюарт. Не. Не като Натали — като нещото, което бяха погребали под нейното име.

Въздухът внезапно беше станал много студен и аз треперех. Мъжът се беше прегърбил над мен и се усмихваше — почти мило, — а носът му беше неприятно близо до моя.

— Мога да променя живота ти — прошепна той. — Ела с мен тази нощ и ще те спася.

На сцената „Концертна“ свиреха песен, наречена „Убий всички страхливци“, а и никой не беше спасил Килан Кори. Нямах никакво значение, че т.нар. правосъдие на обществото беше просто обикновено, брутално убийство с различно име или че той е бил напълно безвреден. Не можеше да се разхождаш наоколо и да те свързват със странници. Ако го правиш, можеш да увиснеш на някое дърво.

Хванах китката на мъжа и я извих. Очите му бяха просто тъмни сенчести дупки, но внезапно се възпламениха яростно и злостно под периферията на шапката му. Обърнах се бързо, преди да успее да ме

сграбчи отново, и тръгнах с бърза крачка към залата, откъдето бях дошъл.

Сърцето ми биеше силно и паникьосано, докато си проправях път през тълпата към Розуел, който се смееше прекалено високо и ръкомахаше оживено, когато говореше. Струваше ми се, че ако бях до него, той щеше да ме накара да се почувствам почти нормален. Знаех обаче, че този път ще трябва да направя нещо много повече, отколкото само да се престоря, че всичко е наред. Все още чувах гласа на китариста. Той вибрираше в главата ми като тихо ехо. Ти умираш. Когато отидох до билиардните маси, Дрю измъчваше Розуел, като вкарваше топка след топка, започваше нов сет и така отново и отново.

— Е, какво ставаше там? — попита Дани, кимайки в посоката, от която бях дошъл, като се облегна на щеката си.

— Нищо — отвърнах аз и се закашлях леко, за да прочистя гърлото си. — Малко недоразумение.

Дани ме погледна настойчиво. Обикновено можех да разчитам на него да превърне и най-неприятната и странна ситуация в майтап, но сега изобщо не се усмихваше.

— Необичайно място за недоразумения. Какво искаше онзи?

Ти умираш. Ти умираш.

Погледнах, без да искам, към пожарния изход. Вратата беше празна и зеленият знак все още проблясваше над нея, премигвайки от време на време.

Дани ме гледаше втренчено.

Какво наистина искаше мъжът? Искаше да ме заведе някъде или да ми каже нещо, или да ми даде нещо. Каза, че иска да ме спаси и аз исках същото, само че не по средата на „Старлайт“, където всички можеха да ни видят. А и не исках спасителят ми да бъде някой с черни, искрящи очи и жълти зъби. Потръпнах леко от начина, по който Дани ме гледаше — сякаш очакваше да се разкрия.

Тейт се появи и ми спести необходимостта да отговоря на въпроса му. Тя се върна на масите, беше запъхтяна. Лицето ѝ блестеше от пот, а ръкавът на тениската ѝ беше скъсан на рамото от някой от беснеещите по време на изпълненията хлапак. Повдигна се и седна на ниската полустена между салоните, тъкмо когато Алис слезе по стълбището зад нея. Хрумна ми, че може двете да са танцували заедно,

въпреки че никога не ги бях виждал дори да разговарят, но Алис мина покрай нея, без да ѝ обърне никакво внимание, и дойде при мен.

— Ей, Маки! Търсех те. Вчера ми се стори леко болнав. Розуел каза, че си се прибрал у дома. Сега по-добре ли си?

Не бях, но просто свих рамене.

— Не беше нищо особено.

Тя ме погледна и прибра косата си зад едното си ухо.

— Исках да те питам нещо — за купона на Стефани утре вечер. Ще дойдеш ли?

Погледнах към нея и се усмихнах. Хареса ми, че се усмихвах.

— Да, защо не.

Вдясно от себе си усещах подсъзнателно очите на Тейт върху лицето си. Искаше ми се да погледна към нея и същевременно да бъда на място, далече оттук.

Алис въздъхна и се облегна на стената, като се доближи толкова до мен, че рамото ѝ се докосваше до моето. На приглушената светлина от лампата над билиардната маса косата ѝ изглеждаше като бронз.

— Е, успя ли да отидеш до сцената? Тази вечер беше истинска лудница. Някакво момче ме бутна в тонколоната — нарочно. Аз не съм някое хардкор говедо, скапаняк! Аз съм момиче!

Тейт се смъкна надолу и ни хвърли отегчен поглед.

— Тогава не ходи сред говедата...

Алис отвори уста, сякаш искаше да каже нещо в отговор, но Тейт просто ни подмина и измъкна щеката на Розуел от ръката му.

Алис въздъхна и когато се обърна към мен, очите ѝ изглеждаха тъжни.

— Леле. Това момиче е в такова отрицание за смъртта на сестра си. Тя просто се държи сякаш нищо не се е случило.

Не отговорих нищо, защото това не беше въпрос, а и случаят не беше такъв. Просто Тейт смяташе, че беше станало нещо съвсем различно от това, в което вярваха всички останали.

Тя се подготвяше за новата игра и подреждаше топките в пластмасовия триъгълник. Внезапно изпитах желание да ѝ се извиня. Да ѝ кажа, че съжалявам, че не бях достатъчно смел да я изслушам и че я оставих да се изправи сама пред целия клас, когато аз трябваше да съм на нейното място.

Алис се наведе към мен, докато гледаше как Тейт маха триъгълника.

— Е, знаеш ли каква е историята със семейството ѝ? Все пак тя би трябвало сега да си е у дома, да тъгува, да утешава родителите си или нещо такова, нали?

Свих рамене. Близнаците се мотаеха с Тейт от прогимназията, но всъщност човек не можеше да се доближи до нея и да я опознае, ако тя сама не го поискаше.

— Ей, Маки, ще поиграеш ли? — подвикна ми Дрю и кимна към масата.

Поклатих глава. Той сви рамене и подаде щеката на Дани, който натърка върха ѝ с креда и разби топките. Ударът беше добър, но нито една топка не влезе в някой от джобовете.

Тейт ми се усмихна лукаво, но нещо в погледа ѝ ми подсказа, че май си представя как ще изглеждам с щека, забита в гърдите.

— Само за да няма недоразумения, гарантирам ти, че ако се навиеш, ще те разбия на пух и прах — каза тя.

Кимнах, но в главата ми един тих гласец не спираше да шепти. Няма да ти се наложи. И без това умирам.

За секунда просто се гледахме един друг. После, без предупреждение, тя бутна щеката си в ръцете на Дрю и закрачи към мен с много апокалиптично изражение. Алис сигурно също бе забелязала погледа ѝ, защото се отдръпна рязко встрани.

Тейт спря на сантиметри от мен и се втренчи в лицето ми.

— Добре. Стига толкова. Трябва да започнеш да ми говориш.

Исках да прозвуча уверено, но трябваше да погледна над главата ѝ, за да не позволя на гласа си да се разтрепери.

— Няма за какво да говорим.

Тя ме хвана за китката и ме придърпа към себе си.

— Виж, може би не ти пука, но аз няма да седя и да се преструвам, че всичко това е нормално!

— Тейт, не знам за какво говориш.

Тя поклати глава и извърна поглед.

— Ти ми повярва днес. Повярва ми и се уплаши, а сега се държиш като страхливец и не смееш да излезеш и да го кажеш. — Стоеше пред мен, с отпуснати рамене и сведени надолу очи, но пръстите ѝ стискаха силно китката ми. — Защо просто не го кажеш?

Гледах я със зяпнала уста. Беше стиснала зъби, но знаех, че без съмнение тя не беше дори наполовина толкова бясна, колкото бях аз.

Не е нужно да ми казваш какво да правя. Това трябваше да й кажа. Не бъди толкова дразнещо самодоволна, сякаш само ти си единствената права в този град, защото си нямаш и представа какво е да бъдеш като мен. Хора бяха пребивани до смърт, защото бяха като мен. Хора разбираха съвсем отблизо какво означава да си линчуван, защото бяха като мен. Бях обречен да живея извън обществото, завинаги, без шанс за нормален живот, без да мога намеря своето място, да се впиша някъде. Ако се докоснех до гюлетата и щангите във физкултурния салон, отивах право в спешното, ако хапнех нещо от консерва, това автоматично означаваше хранително натравяне. О, и между другото, май има голяма вероятност да умирам в момента, така че всичко е просто страхотно.

Това трябваше да й кажа, но не го направих. Просто я погледнах и когато тя също не каза нищо повече, издърпах ръката си. Алис стоеше до стената и ни зяпаше с втренчен поглед. Исках да й кажа, че съжалявам за прекъсването, че животът ми обикновено не е толкова странен, но гърлото ми се беше свило и знаех, че от него нямаше да излязат никакви думи. Просто си тръгнах от залата с билиярда и се смесих с тълпата, за да намеря Розуел.

Той стоеше до бара със Стефани и Джена. Сграбчих го за яката на якето и го издърпах от тях. Когато той не се отскубна от мен, нито ме попита защо се държа като лунатик, благодарих на Бога, че го има, и двамата се запътихме към вратата.

Бягството ми не беше съвсем чисто. Трябваше да бъде скоростно, решително напускане, но не бях чак толкова твърд. Погледнах назад — само веднъж. Но беше достатъчно. Тейт стоеше в салона, където я бях оставил, с билиардната щека в ръка и с най-нараненото изражение на лицето, което някога бях виждал в човешко същество.

ОСМА ГЛАВА

КОЙ СЕ НУЖДАЕ ОТ СПАСЯВАНЕ

Когато Розуел ме остави пред нас, се забавих на стъпалата и изчаках, докато светлините на стоповете му се скриха зад ъгъла. После седнах на бордюра и отпуснах глава на коленете си. Въздухът беше студен и аз просто си стоях там, дишах дълбоко и слушах дъжда.

Сърцето ми биеше много силно, а погледът, който Тейт ми хвърли накрая, ме разяждаше като дълбока, прясна рана в гърдите ми. След известно време се надигнах и се затътрих към къщи. Опитах се да закача суичъра си на закачалката. Той падна, но го оставих на земята, защото навеждането ми се стори прекалено голямо усилие. По стълбището към втория етаж ми се наложи да спра, за да си почина. Тъмнината ме караше да се чувствам самотен, но това ми беше познато и аз се строполих в леглото, без да отмятам завивките или да събувам обувките си. Не бях имал толкова лоши сънища от много време.

Сънувах, че бях сам, изоставен, а листата блъскаха по прозореца. Завесите плющяха от острия, сух вятър. Ставите ме боляха и дори полузаспал осъзнавах как бие сърцето ми — препуска, изостава, прекъсва. Бавно, бавно, бързо. Нищо.

Сънувах Килан Кори. Сънувах, че тълпата от Гентри разбива вратата на малкия му апартамент и го извлича на улицата. Образът беше неясен и размит, сякаш гледах сцената в мелницата от стария черно-бял „Франкенщайн“. Хората от града носеха факли в ръце. Сънувах очертанията на тялото му, висящо от дъба в края на „Хийт роуд“.

На сутринта станах късно, но въпреки това се чувствах уморен и изтощен.

Домъкнах се до банята и влязох под душа. След като стоях под водата петнайсет минути, без да се пресегна за сапуна и да си помръдна ръцете, се докопах до една кърпа, избърсах се, облякох се криво-ляво и слязох на долния етаж. В кухнята майка ми трополеше нещо с един меден таван на печката. От този звук изпитах огромно желание съзнанието ми да излезе извън черепа и тялото ми да остане

просто празна, куха обвивка, докато аз се рея някъде свободно сред космическата тишина.

Наблюдавах я как отвори чекмеджето и се зарови да търси шпатула. Косата ѝ беше красива и руса, няколко кичура бяха избягали от конската ѝ опашка. Изражението на лицето ѝ беше обичайното — спокойно, търпеливо. Напълно неразгадаемо.

— Закуси ли вече? — попита тя, като ме погледна през рамо. — Ще направя пържени картофи.

Поклатих глава и тя въздъхна.

— Добре, няма да те насилвам, но хапни нещо.

Взех една от кутиите със зърнени закуски и започнах да ям направо от нея, без да си сипвам в купа, да слагам мляко или нещо друго. Майка ми повдигна възмутено вежди, но не каза нищо.

Навън беше сиво и дъждовно, но в сегашното ми състояние дори и тази светлина ми се струваше неприлично ярка, както навлизаше свободно през прозорците, истинска светлинна бомба. Сухите есенни листа се въртяха и носеха из въздуха, искрящи от капките неспирен дъжд по тях.

Седях на масата и похапвах ядките на малки шепи. Искрах да отпусна главата си или да попитам колко е часът, но не можех да измисля как да формулирам въпроса. Усещах костите в тялото си много крехки, сякаш всеки момент щяха да се изпочупят от само себе си.

— Къде е Ема? — попитах аз, взирайки се в отворената кутия пред себе си. Отвътре тя беше тъмна.

— Обясни ми нещо за някакъв лабораторен проект. Отиде в кампуса на колежа да се срещне с приятелка. Джанет, мисля.

— Джанис.

— Май така беше. — Мама се обърна и ме погледна. — Сигурен ли си, че си добре? Тази сутрин си много блед.

Кимнах отново и затворих капака на кутията от закуската. Когато отпуснех клепачи, все още чувах дрезгавия глас на китариста. Ти умираш. Ти умираш.

— Мамо — казах внезапно, напълно отчаян и изтощен. — Мислила ли си някога какво става с взетите деца?

Тя спря да бели картофите.

— Какво имаш предвид?

— Малките деца. Искам да кажа... след като ги подменят с... хора като мен, сигурно има някаква причина, нали? Не може просто да е това. Отвеждат ги някъде.

— Със сигурност не на някое хубаво и добро място.

Гласът ѝ звучеше толкова спокойно, но и така решително, че не се въздържах и попитах:

— Казваш го, защото знаеш, че съм дошъл от някое наистина лошо място, така ли? Заради това, което съм?

— Не, знам го, защото се случи и на мен.

Седях на масата и се чувствах все по-отпаднал и глупав.

— Как така се е случило и на теб?

Очите на мама бяха странни, винаги широко отворени, прекалено ясни. Можеха да заблудят всекиго, караха хората да мислят, че тя няма тайни, а това далеч не беше така. Но този път погледна встрани, преди да отговори на въпроса ми, и знаех, че казва истината.

— Взеха и мен, това е всичко. Не е нещо особено вълнуващо или бляскаво. Някаква сензация. Просто така се случи. Това е.

— Но сега си тук — тук в Гентри, и имаш напълно нормален живот. А и, какво... Взеха те къде?

— Темата не е особено подходяща за разговор — каза тя рязко.

— Знаеш, че не искам на масата да се говори за грозни и неприлични неща. Не желая да го споменавам друг път.

После се зае с лука и започна да го реже на малки кубчета, мърморейки си тихичко нещо. Затворих очи. Информацията беше странна, опасна и напълно неочаквана за мен. Нямах никаква представа какво да правя с нея.

Баща ми влезе в кухнята, абсолютно неосъзнаващ неловкото мълчание, възцарило се между нас двамата. Плесна ме по рамото и аз се опитах да не трепна.

— Е, Малкълм, някакви големи планове за този ден?

— Той не се чувства добре — каза мама, с гръб към него. Наведе се над лука, докато го кълцаше на все по-малки кубчета. И по-малки. Направо микроскопични.

Баща ми се наведе да ме погледне в лицето.

— Така ли е?

Кимнах, но не казах нищо. Допреди малко не се чувствах добре, но през последните две минути ми беше станало много, много по-зле.

Мама си мънкаше отново, но този път по-силно. Беше ни обърнала гръб и на двамата, кълцаше бясно и ножът се спускаше и вдигаше, спускаше и вдигаше. После тя изохка. Миризмата на кръв се разнесе из стаята, а тя пресече кухнята, за да отиде до мивката и да постави пръста си под течащата вода.

Запуших си носа и закрих уста с ръка, докато подът на стаята се надигна и се олюля като вълна. Без да каже и дума, баща ми притича до шкафа над хладилника и извади кутията за първа помощ. Двамата стояха един срещу друг, после тя му протегна мълчаливо ръката си. Татко подсуши дланта ѝ със салфетка и сложи внимателно лепенка върху порязаното. Тя винаги се порязваше или се блъскаше в стените, или си изкълчваше глезените. Никога не бях чул да е имала някакви инциденти на работа по време на операция, но у дома постоянно се блъскаше в разни неща, сякаш беше забравила къде стоят и че те заемат пространство в света, в който живееше и тя.

Когато превърза пръста ѝ, татко се отдръпна назад и пусна ръката ѝ. На печката картофите бяха започнали да цвърчат и миришеха на леко изгоряло.

— Благодаря ти — каза тя.

Той я целуна по челото и излезе от стаята. Мама просто остана така до мивката, загледана през прозореца. След секунда се сепна и изключи котлона.

Закрих лицето си с ръка и си поех дъх. Мирисът на кръв пълзеше бавно и изпълваше кухнята. Тъпа, пулсираща болка се появяваше и изчезваше зад лявото ми око.

— Мисля, че ще си легна отново.

Щом се прибрах в стаята, си свалих тениската и спуснах транспарантите. Легнах с лице към стената и придърпах завивките над главата си.

Събудих се с ужасна болка в цялото си тяло. Беше тъмно, телефонът ми жужеше на нощната масичка и аз се завъртях в леглото. В мрака можех да различа само формите на бас китарата си, на усилвателя и на някои от другите мебели. Искрах да спя още. Телефонът обаче не спираше да вибрира. Най-накрая се протегнах към него.

— Да?

— Леле. Не звучиш много ентузиазизирано. — Беше Розуел.

— Съжалявам. Спях.

— И така, Стефани ще прави тази вечер купон, може би ще има още един у Мейсън. Искаш ли да мина да те взема?

Завъртях се по гръб и затворих очи.

— Не мисля.

Розуел въздъхна.

— Хайде, не искаш да пропуснеш това. В такива вечери момичетата се обличат и се държат като курви. Ще вземем и близнаците, ще се поотъркаме малко в готини мацки. Социален живот, нали знаеш? Имам чувството, че Алис ще се оглежда специално за теб.

Потърках клепачите си.

— Виж, не искам да ти развалям настроението. Господи, колко е часът?

— Почти девет.

От другата страна се чу как се отвори врата и Розуел изпъшка. Майка му обясняваше сърдито, че някой трябва да нахрани кучето и по-добре това да е той. Розуел отвърна нещо, но беше прекалено завалено и после чух как тя се разсмя някъде отдалече.

Малко по малко започнах да си спомням, че рано сутринта бях имал наистина ужасен разговор с майка си. Всичко обаче ми беше като някакъв ужасен сън и все още не можех да сглобя парченцата заедно.

После чух отново Розуел.

— Добре ли си?

— Да, напълно. Просто не ми се излиза точно сега. Не и тази вечер.

След като затворих, захлупих възглавницата върху главата си и тъкмо започнах наново да се отнасям в състоянието на блажена забрава, когато телефонът пак звънна.

Този път първо погледнах кой ме търси, но беше непознат номер. Все пак вдигнах, защото реших, че може да е някой от училище, съученик, който иска да пита за домашно или нещо друго, също толкова невероятно. Всъщност си мислех, без да си го признавам, че може да е Алис.

Дори да се бях затруднил да разпозная веднага гласа на Тейт, липсата на нормалните встъпителни думи и поздравии щеше да ми подсказва веднага кой ме търси.

— Маки — каза тя. — Трябва да ме изслушаш.

Поех си дълбоко дъх и се претърколих в леглото.

— Откъде ми имаш номера.

— Ако не си искал да ти се обаждам, да беше казал на Дани да не ми го дава. Сега, къде можем да се срещнем, защото наистина трябва да говоря с теб.

— Не мога — казах аз.

— Да, можеш. Добре де... Ще дойда до вас. Вкъщи ли си? Ще бъда пред вас до десет минути, така че по-добре да си там.

— Не! Няма да съм тук. Ще ходя на онзи купон с Розуел и тъкмо тръгвах.

— Купон... — повтори тя.

Гласът ѝ прозвуча студено и внезапно си представих лицето ѝ — странната комбинация от безсилие и болка. За частица от секундата имах нещо като видение как докосвам лицето ѝ, как прокарявам нежно пръст по бузата ѝ, за да я накарам да спре да изглежда толкова тъжна, но образът се разби на парченца като строшено огледало, когато тя каза:

— Нещо е отвратително сбъркано и ти го знаеш, но въпреки това ще ходиш на купон? Ти си невероятен.

— Не знам нищо, разбра ли? Ще затварям.

— Маки, ти си такъв...

— Чао — казах аз и затворих.

После се обадох на Розуел.

Той вдигна още на първото позвъняване с обичайния си жизнерадостен и бодър глас.

— Какво става? Да не се обаждаш да ми пожелаеш късмет в похода ми за спасяване на Стефани от тиранията на дрехите?

— Може ли все пак да дойда с теб?

— Да, става. Но няма да ми правиш компания и в битката ми с дрехите на моята бъдеща мацка, нали? Това си е работа за един мъж, двама ще бъдат много.

Засмях се и с облекчение установих, че смехът ми звучеше почти нормално.

Розуел продължи да се прави на интересен.

— Е, помниш ли, че преди петнайсет минути ти звъннах? И че по време на разговора те попитах дали ще дойдеш с мен на купона, където ще имаш възможност да промениш химическия баланс на

организма си с помощта на вредни вещества и евентуално да оскверниш тялото на Алис, но ти каза не? Нали си го спомняш?

Закашлях се леко.

— Да, но промених мнението си.

Той мълча известно време на телефона. После каза:

— Много се радвам, че ще дойдеш, но, човече... Звучиш ужасно.

Добре ли се чувстваш?

— Не, но няма значение.

— Маки! Сигурен ли си, че наистина искаш да дойдеш на този купон?

Поех си дълбоко дъх.

— В момента просто искам да се махна от тази къща.

След като затворих, потърках очите си и се опитах да дойда на себе си. Изтърколих се от леглото и се изправих. Ако щях да излизам с Розуел, трябваше да направя нещо за състоянието на косата си и все пак да се намъкна в някаква тениска. Прекосих стаята и започнах да ровя из скрина. Обикновено едно толкова дълго спане беше достатъчно да ме отърве от световъртежа, но този път щом обърнех глава, стаята правеше лениво полузавъртане, ей така между другото, и трябваше да отпусна глава върху скрина, за да не падна на пода.

— Маки?

Когато погледнах през рамо, видях Ема, застанала на прага на стаята ми. Беше вече облечена с раздърпан суичър, а косата ѝ беше вдигната на обичайния небрежен кок. Той бе отпуснат и хаотичен, както го носеше още откакто бяхме деца. Тя не излизаше много често и сега, изглежда, се беше приготвила да си легне в леглото с хубава книга. Затворих чекмеджето и се обърнах към нея.

— Можеш да влезеш, нали знаеш?

Тя направи няколко крачки навътре, после отново спря.

— Джанис, моята партньорка за лабораторното упражнение, ми даде нещо — каза тя. Държеше хартиена торбичка в ръка. — Било някакъв специален вид... холистичен екстракт. — Гласът ѝ потреперваше странно, сякаш я изнервих. — Тя каза... просто каза, че ще ти помогне. — Прекоси стаята и спря до бюрото ми.

— Благодаря — казах, гледайки я как оставя торбичката и се отдръпва назад. — Ема...

Но тя вече се беше обърнала и излезе от стаята ми. Вдигнах торбичката и я отворих. Вътре имаше малко шишенце от кафяво стъкло с етикет, на който на ръка беше написано: „Най-полезната глогинова отвара. За пиене.“ Вместо да има капачка или тапа, шишенцето беше запечатано с восък. Когато го магнах с нокътя на палеца си, уханието на листа, което се разнесе отвътре, беше много остро, но не миришеше на нещо развалено или отровно. Вярвах на Ема. През целия си живот тя имаше една мисия и я изпълняваше с всеотдайност — да се грижи за мен, да е сигурна, че съм добре. Но да пия от нещо неидентифицирано, беше доста лекомислено, и колкото и да вярвах на Ема, изобщо не се доверявах на Джанис. По-силно обаче беше убеждението ми, чувството, което не ме напускаше в последно време, че ако нещо не се променеше, ако нещата продължаваха да се развиват по същия начин, една сутрин просто щях да се събудя, но нямаше да успея да стана от леглото. Или, по-вероятно, щях да си легна и изобщо да не се събудя. Докоснах устието на шишенцето, после облизах предпазливо полепналите остатъци по върха на палеца си и зачаках. Няколко минути ровех безцелно из стари домашни и из дрехите си за пране и след като прецених, че хипи-вуду магията на Джанис явно не ме е убила, отпих една голяма глътка и после още една. Не беше лошо. Не беше и хубаво, но не беше гадно. Имаше вкус на нещо средно между ликьор и пръст.

Пъхнах празното шишенце в раницата си и намерих блуза с яка и не прекалено измачкана. Тъкмо я намъквах през главата си, когато внезапно усетих, че ми е по-добре — много по-добре. От толкова време бях изтощен, че донякъде бях забравил, че се чувствам така, докато изтощението не изчезна. Протегнах се и мускулите ми не ме боляха. Отидох в банята и се погледнах в огледалото. Очите ми все още бяха тъмни, но не и странни, изродско тъмни. Бяха просто нормални, с черни зеници и с тъмнокафяво в ириса. Кожата ми все още беше бледа, но можеше да бъде наречена „свежа“, а не „смъртнишка“. Изглеждах като обикновен човек, излизащ в събота вечер. Изглеждах нормален.

Прибрах се в стаята си и извадих шишенцето, за да го разгледам по-добре. Етикетът беше обикновена, проста лепенка, без никакъв друг надпис, освен загадъчното „Най-полезната глогинова отвара“, и инструкцията за изпиването. Знаех, че глогът е ниско дърво с бодли,

което растеше край селските пътища, но етикетът не даваше никаква друга информация за това какво представляваше всъщност питието.

В главата ми се блъскаха купища въпроси. Каква беше тази отвара и как действаше? Дали просто въздействаше добре за кратко или наистина можеше да ме излекува? Дали Ема отново щеше да ме спаси? Въпреки че инстинктът ми ме караше да се съмнявам в това, усетих как на лицето ми се появява усмивка. Широка, щастлива. Не се бях чувствал толкова добре от седмици. А може би дори от месеци. Испитах огромна, завладяваща нужда да направя нещо, което изискваше много енергия. Исках да скачам из стаята или да се смея необуздано, или да намеря Ема и да я прегърна, докато и тя започнеше да се смее и двамата останем без дъх и се стоварехме на пода. Исках да направя стойка на ръце или салто, но нямаше достатъчно пространство за това. Исках да тичам. Загасих лампата и излязох в коридора.

— Ема. — Облегнах чело на вратата на стаята ѝ, а когато тя не отговори, я бутнах, за да се отвори. — Ема, какво е това нещо? Страхотно е!

Но тя не беше в стаята си, нито в къщата. За пръв път от сблъсъка ми с китариста предишната вечер гласът в главата ми не се обаждаше. Може би смъртта ми не беше толкова категорично предрешен въпрос, може би все пак имаше начин да водя истински, напълно нормален живот. Нещо вътре в мен не вярваше напълно на това. Тази малка част от мен стоеше встрани и наблюдаваше с огромно съмнение, докато разглеждах шишенцето. Беше прекалено хубаво, за да е истина. Но на останалата част от мен не ѝ пукаше. Удоволствието да чувствам пак тялото си здраво и силно беше неописуемо. Бях отново свободен.

Когато чух колата на Розуел да се задава по алеята, се затичах по стълбището. На предната веранда бях посрещнат от ударна доза аромати: суровата миризма на издълбани тикви, мирисът на опърлено от изгорените сухи листа по дворовете и вонята на блато, идваща от пресъхналото езеро край път номер 12. Нощта беше тъмна и дива, вибрираща от живот. На три пресечки оттук чух мисис Карсън-Скот да вика котката си да се прибере. И това беше нормално. После чух съвсем ясно звънчето на каишката на котката и шумоленето, докато се

прокрадваше из храстите. Дори колите, които профучаваха по „Бентхевън“, звучаха така, сякаш караха по улицата пред нас.

Забравих Тейт. Забравих мъртвите деца и окървавените шкафчета и силното, пулсиращо главоболие, което изпитвах винаги когато се замислех за семейството си или за бъдещето си. Това беше животът ми, това тук, сега.

И аз го желяех с цялото си сърце и душа.

ВТОРА ЧАСТ
ЛЪЖИТЕ, КОИТО ХОРАТА КАЗВАТ

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЦЕЛИЯТ ТОЗИ БЛЯСЪК

Пред дома на Стефани Бийчам улицата беше пълна с коли, с шума на тряскащи се врати, глъчката от гласовете на хората, пъплещи към и около къщата. Повечето бяха в карнавални костюми и въпреки че Хелюин беше чак във вторник, целият квартал вече беше украсен като за празника — по прозорците имаше хартиени скелети, а на верандите — тиквени фенери. Дъждът беше решил да направи услуга на купонджиите и беше намалял до лек ръмеж. В предния двор на Стефани някой беше забучил плашило от зебло, направено да прилича на личното чудовище на Гентри — Калната вещица, с която местните плашеха малките деца от векове. Косата ѝ беше направена от тел и канап, а някой беше нарисувал озъбено лице на зеблото с маркер. Плашилото се беше наклонило на една страна над верандата и изглеждаше огромно и зловещо. Розуел и аз влязохме в алеята, без да говорим. Той не беше с карнавален костюм, но си беше сложил изкуствени остри зъби, които пасваха идеално над истинските му. Постоянно ми хвърляше замислени бегли погледи.

— Какво? Защо ме гледаш така?

— Ти не си... ох... — Докосна устните си и новите си пластмасови зъби. — Не отвори прозореца. Знаеш ли колко време мина от последния път, когато пътувахме, без да отвориш прозореца на колата?

Осъзнах, че беше прав. Все още бях добре, дори след петнайсет минути в колата.

— Това проблем ли е?

— Не. Но е странно.

Кимнах и останахме така известно време в началото на алеята, гледайки се един друг. Зад нас някой крещеше думите на училищния химн, високо и фалшиво. Запътихме се към отворената странична порта и после към задната част на къщата. Вратата водеше към голяма, ярко осветена кухня, където имаше прекалено много неща във формата на крава или изрисувани като такива. И там беше и Тейт. Защото тя

беше навсякъде, криеща се по ъглите, навлизаща грубо в живота ми и просто не можеше да ме остави на мира. Усмихна се, когато ме видя, но това беше жестока, победоносна усмивка, сякаш току-що ме беше победила в някаква особена игра.

Беше се облегла на кухненския барплот между Дрю и Дани. И тя не беше облечена в костюм, но носеше на главата си една от онези странни диадеми — две искрящи звезди стърчаха от нея и се полюшваха напред-назад, премигваха от време на време много силно и хвърляха отблясъци във всички посоки.

Изпуптях мислено, но се опитах да се държа нормално, докато минавах покрай нея, проправяйки си път към хладилника. Взех си една бутилка „Маунтин Дю“^[1] и се облегнах в далечния ъгъл на кухнята. Дани беше до мивката, трополеше с мерителните лъжички и бутилки и майстореше някакво странно и съмнително питие. Беше облечен в костюм на скелет с качулка с дълъг цип отпред като главния герой от филма „Дони Дарко“. Дрю беше облечен като заека Франк от същия филм, но маската му беше свалена и лежеше на барплота. Когато приключи с прибавянето на джин и гренадин, Дани побутна бутилката към брат си.

— Опитай го и ми кажи какво още му трябва.

Дрю отпи глътка, закашля се и остави бутилката.

— Това е отвратително.

Дани се намръщи и метна лъжицата към него.

— Ти си отвратителен. Имам нужда от конструктивна критика, задник. Какво му трябва?

Дрю му хвърли лъжицата обратно.

— Трябва да бъде изхвърлено.

— Направи си го сам, мистър Микстура.

Подкачаха се приятелски известно време, после Дани нахлупи заешката маска на главата на брат си и двамата се отправиха към трапезарията, където се вихреше купонът. Докато излизаха, Дрю се протегна и нахлупи качулката на скелет върху главата на Дани.

Розуел вече се беше измъкнал — вероятно, за да открие Стефани. Бях сам в кухнята с Тейт и не бях сигурен какво да правя, дали да планирам бягството си, защото въпреки че нямах никакво желание да говорим за мъртвата ѝ сестра, знаех, че тя просто щеше да ме

последва, и може би беше по-подходящо да проведем разговора тук, докато нямаше никой друг наоколо.

Виждах формата на тялото ѝ под тениската, извивките ѝ... Знаех, че трябва да стоя далече от нея, но внезапно всичко, което желяех, беше само да я докосна. Прекосих кухнята и заставах до нея, та поне да не ни се налага да крещим тайните си един към друг през стаята. Усмивката ѝ беше изкуствена, леко цинична, и явно не ме очакваше нищо добро. Косата ѝ ухаеше на грейпфрут и нещо леко и ефирно, което изобщо не ѝ подходеше, но беше приятно.

— На какво си се маскирала? — попитах аз, като се протегнах и докоснах закачливо една от антенките ѝ.

— О, не знам — хищна богомолка робот. Или марсианка. Или кухненско фолио. А ти на какво си се маскирал?

Оставих бирата си и притиснах длани в плота. Да, въпросът беше много подходящ. Аз не бях аз — постоянно се маскирах на някой друг.

На нормален, съвсем обикновен човек, роден в обикновено семейство, с кафяви очи и нокти, които не ставаха сини, просто защото жените в кафенето използваша железни подноси за пържените картопки вместо алуминиеви.

Но не казах нищо. Очите ѝ бяха напрегнати и странни. Протегна ръка към неуспешното питие на Дани, без да откъсва поглед от лицето ми.

Наведох глава и се зазяпах в пода.

— Спри да ме гледаш така.

— Как?

Сякаш съм глупав и жалък и ти ме мразиш?

Свих рамене.

— Не знам. Няма значение. — Вдигнах отново глава и я погледнах безпомощно. — Какво въобще правиш тук?

От уредбата гърмеше някакво бързо, живо парче — знаете ги, за това как всичко ще бъде наред и просто трябва да бъдеш себе си и как ако се постараш максимално, всичко ще се получи, и всякакви други такива простотии. В съседната стая момичетата танцуваха заедно и припяваха на песента.

— Изумителното в тази песен — започна Тейт с глас, който звучеше подозрително ведро, сякаш изобщо не променяше темата на разговора ни — е, че в нея няма и капчица ирония.

Погледът ѝ беше пряк, изпълнен с толкова болезнена и видима тъга, че тя почти имаше собствени очертания. В зениците ѝ се преливаха една след друга вълни от ръждивочервени експлозии, сякаш в очите ѝ избухваха нови звезди, но Тейт се хилеше — онова плашещо, жестоко хилене. От него погледът ѝ изглеждаше така, като че ли тя искаше точно в този момент да разкъса нечие гърло.

Облегнах се на барплота и се опитах да измисля нещо, което да сложи край на разговора ни. Трябваше ми нещо категорично, което щеше да прекрати завинаги този проблем. Тя изгълта наведнъж питието на Дани и отново ми се ухили.

Не проумявах какво всъщност искаше. Сестра ѝ беше мъртва. Дали щеше да бъде мъртва в красив ковчег на улица „Уелш“ или някъде другаде, това не променяше нищо. Смъртта беше необратима. Постоянна. Не можеш да направиш нищо по въпроса и все пак Тейт изглеждаше решена да си я върне обратно, сякаш с правилния отговор можеше да оправи всичко. Очите ѝ бяха напрегнати, а диадемата ѝ продължаваше да блещука във всички посоки и по раменете ѝ проблясваха звездички.

— Вярваш ли в приказките?

— Не.

— Дори в хубавите, които ги разправят на порасналите вече деца, че ако следваш правилата и се стараяш наистина упорито, намериш си добра работа и създадеш семейство, то тогава всичко ще бъде наред и ще живеете щастливи завинаги?

Изсумтях и поклатих глава.

— Добре. Значи трябва да ти е писнало също като на мен от факта, че всички тук обичат да си играят на „Нека да продължаваме да се преструваме“.

— Виж. Говориш за различни неща и си напълно объркана. Съжалявам за сестра ти, наистина. Станалото е ужасно. Но, за Бога, това просто не е мой проблем.

Усмивката ѝ за секунда застина и очите ѝ се отвориха още по-широко. Гласът ѝ стана по-подигравателен, гаден и висок.

— О, нека да продължим да се преструваме, Маки! Нека да изиграем частта, в която най-накрая ти порастват топки, изправяш се смело срещу фактите и спираш да вярваш, че всичко е прекрасно и пред вратата те чака каляска с еднорози! Да си представим, че си спрял

да се отнасяш с момичетата така, сякаш имат половин мозък и казваш на едно от тях, че понякога едни малки, грозни чудовища се показват от леглото, където преди спеше сладката ѝ сестричка. Защо не ѝ разкажеш за това?

Бузите ми пламнаха, сякаш ми бяха зашлевили шамар.

— Защо? — казах аз и въпросът прозвуча много високо, като силен рев. Снизих гласа си бързо. — Защо да го правя? Какво ме засяга това?

Тя ме погледна и поклати глава, сребърните звездички затанцуваха около нея.

— Ти наистина смяташ, че всички са много тъпи, нали?

За миг спрях да дишам. После се наведох към нея и се опитах гласът ми да прозвучи максимално твърд и зловещ.

— Значи се предполага да съм експерт по твоето семейство и да имам обяснение за трагедията, която ви сполетя? Какво точно те накара да смяташ, че имам нещо общо с каквото и да е било, свързано със станалото с вас?

Смехът на Тейт беше изпълнен с презрение.

— Повярвай ми, ако имах избор, щях да предпочета да бъде някой, който не е безгръбначно като теб. Но, за съжаление, ти си единственото, с което разполагам.

Излях напитката си в мивката, където тя се разпени, после се отблъснах рязко от плота и излязох. Далече от кухнята, далече от безмилостната, гадна усмивка на Тейт.

За пръв път, откакто Дрю и Дани изрисуваха шкафчето ми и замаскираха онази гадна дума, се сетих отново за това и се запитах дали Тейт не беше издраскала „изрод“ на вратичката му. Бързо отхвърлих идеята обаче. Беше станало в деня на погребението, което беше доста основателно алиби, най-вече, защото все още не я бях вбесил толкова, колкото сега. В дневната уредбата гърмеше силно, тълпата се блъскаше. Проправях си път между супергерои и секси вещици, опитвайки се да намеря място, където да избягам и да се скрия.

— Маки! — Алис седеше на дивана, усмихваше се и ми махаше с ръка. — Маки, ела тук.

Всичко, което правеше, изглеждаше толкова небрежно, леко, лъскаво островче сред хаоса на живота, напълно нормално,

успокояващо... Точно това, от което имах нужда.

Когато седнах до нея, тя се премести по-близо до мен и кракът ѝ се докосна до моя. Миришеше на текила и някакъв цветен парфюм, от който очите ми се насълзиха. Беше маскирана като котка, което според мен беше доста банален костюм. Беше ми по-лесно да мисля за нея, облечена в чистия и семпъл тенис екип. Но нямаше начин да пренебрегна щръкналите ѝ ушички и черните мустаци, изрисувани на бузите ѝ. Всяко трето момиче на купона беше котка.

— Ей — каза тя и се наведе още по-близо към мен. Шнолите ѝ се бяха разхлабили и косата ѝ гъделичкаше рамото ми. — Може би трябва да отидем някъде на по-спокойно място.

Устните ѝ бяха гладки и блестяха, но обичата в устата ѝ все още ме разколебаваше. Зачудих се дали „Най-полезната глогинова отвара“ щеше да бъде достатъчно силна, за да ме предпази от метала. И дали наистина исках това, което си мислех, че искам. Имах желание да я целуна, но не по чистия, изпълнен с копнеж начин, по който мечтаеш да целунеш първата си любов. Жадувах за това така, както понякога ти се иска да скочиш в ледената вода на някое езеро, макар да знаеш, че усещането няма да е никак приятно. Изпитвах раздираща, извратена нужда да се вцепеня. Да видя какво е да се чувстваш като някой друг.

— Искаш ли да седнем някъде другаде?

— Нали сме седнали сега тук. — Ръцете ми се потяха.

Тя ме погледна с досада и наклони главата си на една страна.

— Обзалагам се, че има и по-уютно местенце в тази къща, на втория етаж вероятно... Някоя спалня, например.

Не знаех какво да ѝ отговоря. Да и да и не и да. Погледнах към стъпалата, водещи нагоре, и тогава за миг дъхът ми секна.

Две момичета стояха прави по средата на стълбището, с подпрени лакти на парапета, и си шепнеха нещо. Едната беше красива, облечена в голяма, пухкава рокля, на главата си носеше корона, а в ръка държеше жезъл със сребриста звезда на върха. Изглеждаше нежна и изящна, като истинска розова кукла или като момичетата, които ги целуват в края на приказките и те се събуждат, за да заживеят щастливо с принца, но беше ниска. Много ниска. Ако застанеше до мен, сигурно щеше да ми стигне едва до кръста. Освен това имаше най-големите уши, които бях виждал някога, и ми се струваше, че краката ѝ излизат направо от хълбоците. Тя се държеше за парапета и

говореше с другото момиче, което не беше нито ниско, нито розово, да не говорим пък за сладко.

Лицето на второто момиче беше лъскаво, каквато става кожата след лошо изгаряне. На врата си имаше колие с шипове и гърлото ѝ беше разкъсано. Раните бяха изрисувани много добре. Изглеждаше много бледа, почти безкръвна, само с остри черти и ръбове на цялото тяло. Усмивката ѝ беше лунатична, широка, като зейнала яма.

Наблюдаваше тълпата и когато се усмихна, усмивката ѝ беше предназначена за мен.

Обърнах се към Алис.

— По-добре да излезем навън.

Тя поклати глава.

— Студено е.

В другия край на стаята момичето се отдръпна от парапета и започна да слиза надолу по стъпалата. Дори от дивана можех да усетя лекото зловоние на нещо мъртво. И това изобщо не беше костюм.

Сграбчих Алис по-грубо, отколкото възнамерявах, и я вдигнах рязко от дивана.

— Нека да излезем навън, става ли? Да се поразходим малко.

В задния двор хората стояха скупчени на малки групички в покритото патио, смееха се, пушеха и пиеха бири от пластмасови чаши. Опитах се да успокоя дишането си, но сърцето ми туптеше лудо в гърлото ми. До мен Алис се бореше с усукващия се котешки костюм.

— Божичко, тази опашка е ужасна.

Наистина беше, но не по начина, по който тя си мислеше.

Внезапно Алис се обърна към мен и се надигна на пръсти. Обицата в устата ѝ издрънча леко. Ръката ѝ беше топла в моята, от устните ѝ ме делиха сантиметри. Преглътнах и се помъчих да се сетя защо изобщо не чувствам това като най-прекрасния миг от живота ми.

— Какво има? — попита тя, издишайки в лицето ми нова порция текила и метал. Постави драматично ръка на хълбока си. — Ей, да не си гей или нещо такова, а?

Зяпнах я втренчено. Беше красива на светлината от верандата и много, много чужда. Поклатих глава.

— Тогава какво има? Сериозно.

Но тя никога не ме беше виждала наистина. Никога. Ето я тук, измисляща си някакви безумно сложни и нелепи истории, а Тейт беше

напълно права — отговорът винаги беше опасно ясен за всеки, който поискаше да го види.

Тейт, лицето ѝ на сантиметри от моето, докато се взираше в мен и ми казваше, че съществото в онзи ковчег не е било сестра ѝ, че нещо друго е умряло в легълцето ѝ и че тя просто иска някой да чуе какво има да каже.

Алис се приближи още към мен.

— Ти слушаш ли ме изобщо?

Не, не я слушах. Стоях под подгизналото дърво с момичето, чиято сестра беше поредната жертва на този шибан малък град и което имаше пълното право да бъде ядосано, а не тъжно. Само за това можех да мисля в момента и Алис беше на светлинни години от мен.

Мрежестата врата зад гърба ни се затръшна и аз се обърнах, готов да се изправя срещу двете странни момичета, но беше само Тейт. Излезе на задната веранда и погледна отвисоко към нас, както стоеше там на най-горните стъпала, подпряна на лакти на парапета, с подмятащите се напред-назад блещукащи звездички на главата си.

Светлината от кухнята сияеше зад нея и осветяваше краищата на косата ѝ като някакъв ореол, сякаш тя беше свръхестествено неоново същество. Не можех да видя лицето ѝ, но силуетът ѝ се местеше между нас. Между мен и Алис. Мен. Алис.

Стоях в двора и погледнах към нея, сякаш тя беше момичето на балкона, а аз ухажорът отдолу. Тейт пристъпи напред извън светлината и най-накрая видях лицето ѝ. Не знам какво бях очаквал. Нещо зашеметяващо, предполагам. Но тя изглеждаше както винаги. Напълно незабележително.

— Розуел те търси. — Устните ѝ бяха присвити и ме гледаше право в очите.

Намерих го в дневната сред групичка момичета от ученическия съвет. Той се ухили и ми помахаше, после продължи да гъделичка Стефани, която се размиваше шумно всеки път, когато Розуел се преструваше, че ще я ухапе с изкуствените си вампирски зъби. Наместих се до Джена Портър, която изглеждаше отегчена и леко пияна. Беше облечена в тога, в косата си имаше листа, но носеше обичайните си обувки. Те бяха яркочервени с малки цветчета, гравирани на токовете, и изобщо не отиваха на костюма ѝ.

— Ей — казах аз.

Тя кимна и ми се усмихна. В насрещния ъгъл на стаята, близо до малкия килер, в който си мятахме връхните дрехи, стояха двете странни момичета и си шепнеха нещо, прикривайки устите си с ръка. Престорих се, че не съм ги видял, но Джена погледна към тях и поклати глава.

— Нямам търпение да се разкарам оттук — измърмори тя и инстинктивно докосна металния кръст на врата си. — Веднага щом завършим, се мества в Ню Йорк.

— Какво има в Ню Йорк? — казах аз, повдигайки вежди. Гласът ми звучеше естествено, но зяпащите ме момичета ме притесняваха и чувствах, че не се държа нормално. Внезапно изгубих всякакво желание да водя разговор за каквото и да било.

Джена сви рамене.

— Чикаго тогава. Или Бостън, или път Ел Ей... Където и да е. — Очите ѝ изглеждаха разфокусирани и тя се усмихваше, но изражението ѝ издаваше, че го прави насила. — Майната му... Ще отида дори в Нюарк или Детройт, само и само да се махна от това забравено от бога място.

Не беше нужно да казва това, което всъщност си мислеше. Само и само, за да се махна от тези хора.

Отворих уста, като се опитвах да измърдя някоя банална и успокояваща фраза. И тогава усетих миризмата на загниващо месо. Момичето с разкъсаното гърло идваше към мен. Пробиваше си път през тълпата, а ниското розово момиче се препъваше зад нея. Пулсът ми направо излезе извън контрол.

Джена изсумтя презрително, нещо средно между отвращение и страх.

— Това е най-грозният костюм, който някога съм виждала. Сериозно. Какво се предполага да бъдеш?

Гниещото момиче не отговори. Просто се обърна към Джена с налудничавата си усмивка и Джена отстъпи назад, изглеждайки много доволна, че си тръгва. Бях останал сам с момичето, което без съмнение беше изпъзляло преди малко от гроба си.

— Да не би да ни избягваш? — попита тя и се приближи към мен. Дъхът ѝ беше студен и миришеше на застояло. — Тъкмо бях решила, че сега е подходящо да си поговорим. Глогът е чудесна тема за разговор, не смяташ ли?

— Вървете си — прошепнах аз, като се опитвах да гледам встрани, а не към врата ѝ, който зейваше и издаваше тих, шляпащ звук, когато тя говореше. Май раните не бяха рисунки...

Тя се ухили още повече. Зъбите ѝ бяха остри и жълти.

— Какво има? Да не се тревожиш, че привличаме внимание? Че ще разкрием твоите малки тайни? Това е нашият сезон, скъпи — времето, когато и най-ужасните от нас могат да се появят в града и да изглеждат като всички останали.

— Видя ли метеорния поток Орионидите снощи? — попита ниското момиче, надзъртайки зад гърба на другото. — Сега падат постоянно — това са астралните тела, отделени от създалото ги тяло. Те са частици от Халеевата комета. Видя ли ги?

Поклатих глава. Бузите ѝ бяха много розови.

— Пикът им е чак в понеделник. Имаш много време.

Другото момиче се обърна към нея.

— Млъкни, мухло. На никого не му пука за твоите звезди.

— На него му пука — каза малката розова кукла. — Видях го как гледа в кухнята. Определено копнееше за тях. — Махна с детския си жезъл към приятелката си и се опита да ме потупа по ръката.

— Всичко е наред, не се притеснявай. Повечето хора не са толкова безчувствени към красотата като нея.

Гледах право напред, като усещах миризмата на гранясало месо всеки път, когато си поемах дъх.

— Вижте, какво искате?

Зловещото момиче се ухили направо лъчезарно.

— Теб, разбира се. Ти си нашата плячка.

— Да — каза и ниското създание, усмихна се и очите ѝ се присвиха и заприличаха на полумесеци. — Ти си нашата плячка, а ние сме ловците.

После отметна главата си назад и се разсмя, сякаш това беше най-забавното нещо, което някога беше чувала.

Приятелката ѝ се наведе и се втренчи в мен с млечните си, белезникави очи.

— Твоята „сестричка“ прие нашата помощ и сега ни дължи услуга. Ела до големия хълм от скрап в старата рафинерия, и то бързо. Ако не дойдеш, ще намерим Ема и цената за помощта ни ще ѝ излезе много скъпа.

— О, не се дръж така гадно — каза розовичката и тупна зловещото момиче с жезъла си.

После се обърна към мен.

— Малкълм, моля те, ако се държиш добре и ни съдействаш, всичко ще бъде наред.

И после те изчезнаха, а аз стоях в красивата цветна дневна на Стефани Бийчам и в устата си имах вкус, който ми напомняше за катастрофа. Тя ме беше нарекла Малкълм. Изведнъж Дрю се озова до мен, гледайки ме стреснато.

— Господи — каза той и свали заешката си маска. — Какво беше това?

Обърнах се към него.

— За какво говориш?

— За тези момичета. — Лицето му се напрегна. — Разговорът изглеждаше доста... сериозен.

Свих рамене и наведох глава.

— За първи път ги виждам.

Което, както и двамата знаехме, не беше отговорът на въпроса му, независимо че твърдението беше вярно.

Той повдигна многозначително вежди.

— Добре де, няма проблем. Стига да не смяташ да се мотаеш с някоя от тях. Високата беше грозна като смъртта.

— Няма такава опасност — казах аз и се протегнах към Розуел. — Ей, готов ли си да си тръгваме?

Той не изглеждаше изненадан — никога не беше, — просто щипна Стефани по бузата, стана от дивана и се запъти към вратата. Щом се настанихме в колата, поседяхме така известно време, гледайки пред себе си, без да говорим. Сърцето ми биеше неравномерно и се чудех кога ли най-накрая ще спре.

Розуел пхна ключа в стартера.

— Е, готов ли си да се отбием до Мейсън?

— Тр... — Гласът ми прозвуча странно дори и на мен и се наложи да започна отначало. — Трябва да се прибера у дома. Да свърша нещо...

Розуел кимна и запали двигателя. Изглеждаше сериозен и помомчешки и невинен от обикновено.

Не казах нищо друго, защото не можех да измисля какво. В главата ми имаше прекалено много неща. Казвах си, че Ема си е у дома и работи по проекта си по ботаника, може би, или пък се е свила на кълбо в леглото с книга в ръка. Че беше в безопасност. Трябваше да бъде, защото не можех дори да мисля за възможността, че не е.

Ела до големия хълм от скрап в старата рафинерия. Беше като някакъв вид покана, но хълмът от скрап беше просто ронлива купчина, образувала се от отпадъци. Беше буренясал и изоставен и нямаше да намеря нищо, ако отидех там. Освен ако момичетата наистина не бяха толкова свръхестествени създания, колкото изглеждаха, и онова място криеше своите тайни. Сигурно имаше нещо повече, вход към нещо зловещо, защото понякога нощем мъртвите се надигаха и тръгваха по пустите улици. Ако човек повярваше на слуховете и на мрачните поверия от историите за лека нощ, нещо страшно живееше под пластове негасена вар и шисти. Не бях голям експерт, но бях сигурен в едно — момичето на купона с шиповете на врата беше мъртво. Миризмата, носеща се от нея, беше развалената, отвратителна смрад на разложение, а и нищо не би могло да бъде живо при разрязаните ѝ вени и артерии. Усмивката ѝ беше плашеща и треперех при мисълта, че това можеше да бъде само началото на нещо много по-страшно, което щях да намеря, ако отидех там.

Но само едно имаше значение за мен, докато пътувах в колата и зяпах през прозореца. Ема. Тя се беше опитала да ми помогне — и малкото шишенце с отварата от глог наистина беше помогнало, — но каква щеше да бъде цената за това? Какво трябваше да дадем в замяна? Когато си зададох този въпрос, разбрах, че всъщност отговорът нямаше значение. Не можех да допусна нещо да ѝ се случи. Така че знаех какво трябва да направя.

[1] „Маунтин Дю“ — цитрусова газирана напитка, произвеждана от компанията „Пепси“. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА ЧУДОВИЩА

Когато Розуел ме остави пред нас, кварталът беше спокоен. Никакви странни създания, никакви мъртви неща, никакви зловещи твари в сенките.

Тръгнах по улица „Конкорд“ към „Орчард Съркъл“, покрай задънената улица без изход и надолу по склона към моста. Беше тъжна и самотна разходка толкова късно нощем и ми стана още по-самотно, докато се запътвах към дълбоката клисура между моя квартал и центъра на града, без да знам какво ме очаква там. Слизайки надолу, подуших влажната, задушна миризма, носеща се отдолу — като градинска тор и гнилоч.

Китаристът от „Распутин свири блус“ стоеше на алеята на моста, силуетът му едва се различаваше в мрака и цилиндърът го правеше да изглежда неестествено висок. Пушеше цигара и когато погледна нагоре, пламъчето ѝ заблещука драматично, като по филмите, в яркочервено.

Стъпих на заграденото отстрани пространство за пешеходци.

— Мен ли чакаш?

Той кимна и махна с ръка към другия край на моста.

— Да се поразходим малко.

Бяха ме побили тръпки.

— Кой си ти? Как се казваш?

— Наричай ме Лутър, ако ти харесва.

— А ако не ми харесва?

— Тогава ме наричай по друг начин.

След достатъчно напрегната пауза посочи отново към другата страна на клисурата, после кимна с глава надолу, към насипа с шлага.

— Къде отиваме?

— В шахтата, естествено.

Гласът му накара врата ми да изтръпне целия. Трябваше да си напълно луд, за да слезеш в леговището на някакви мъртви твари. Да си изперкал тотално. Знаем, че трябваше да му кажа, че няма сделка и

да си тръгна. Обаче не можех. Имаше множество аргументи в подкрепа на решението да се обърна, да се изкача по пътеката, да изтичам до вкъщи и да заключа вратата. Но когато ставаше въпрос за Ема, лоялността ми беше извън всякакво съмнение. Бях готов да направя на практика абсолютно всичко за нея.

Последвах Лутър през моста и по лъкатушещата пътека, която минаваше в подножието на клисурата, където шлаката стоеше струпана на плътна, черна маса. Докато се придвижвахме навътре из клисурата, хълмът с отпадъците се издигаше все повече и по-високо в небето.

Лутър се усмихна и докосна периферията на цилиндъра си.

— Дом, сладък дом.

— Значи живееш в... насипа?

Той помръдна пренебрежително с рамене.

— По-точно, под него.

После бръкна в палтото си и извади нож. Острието му беше дълго и жълтеникаво, направено от слонова или някаква друга кост. Отстъпих назад.

Той се засмя.

— Не се дръж като глупак. Няма да те нараня.

Наведе се и заби ножа в основата на хълма, чак до дръжката. Когато острието потъна в насипа, в първия миг не се случи нищо. После пласт ситен чакъл се отдръпна встрани и под него се разкри тясна врата. Лутър прибра ножа в джоба си и отвори вратата с натиск, като направи гостоприемен жест с ръка, за да ме покани да мина пръв. Навътре по коридора беше тъмно и миришеше на плесен. Беше нещо като тунел, с нисък таван и въздухът в него бе влажен и студен, но щом Лутър ме побутна, за да продължа напред, не се поколебах. Тръгнах, а той ме последва. Когато погледнех назад, виждах само черната, полюшваща се маса на палтото му, а ако забавех крачка, усещах леко побутване, докато ме насочваше надолу.

Движихме се бавно и аз се подпирах с ръка на стената. Беше грапава, изградена от множество отпадъци, натрупани и сплъстени един върху друг, но тунелът изглеждаше стабилен, без опасност от срутване. Подът се спускаше постепенно надолу, докато вървахме, и си давах сметка, че слизаме все по-надълбоко под земята. Много по-надълбоко от мазетата, подземията и водопроводната система на града,

минаваща под улиците. Тежестта на пръстта над нас беше почти задушшаваща, но освен това имаше и нещо успокояващо. Чувствах се заобиколен отвсякъде, сякаш бях приютен в нечия грижлива утроба.

Продължавахме да вървим и тунелът започна да се разширява, а въздухът ставаше по-влажнен и по-студен. В далечината под нас имаше някаква светлина. Когато стигнахме края на тунела, Лутър спря, оправи яката си и приглади реверите си. Светлината идваше от тясна цепнатина между две тежки врати. След това свали цилиндъра си и направи нисък поклон.

— Добре дошъл в Дома на яростта.

Намирах се в нещо като фойе с каменен под и висок таван. В редици по стените горяха факли и димът се издигаше нагоре, черен, с мазен мирис на керосин. Дръжките им бяха различни, някои направени от изсъхнали клони, други — от бейзболни бухалки, а една приличаше на дръжка на градинска мотика или брадва. В стените излизаха отворите на други тунели, по-ниски и по-тесни от този, по който бяхме дошли. На срещуположната страна на помещението имаше две масивни камини, но не бяха запалени.

Групичка момичета стояха около една от камините и ни наблюдаваха. Всички бяха облечени в дълги, мръсни рокли с твърди корсети, вързани на гърба. Миризмата, която идваше от тях, беше поужасна от тази на момичето на купона. Все едно се намирах в морга. В далечния край на фойето имаше голямо дървено бюро, каквото можеше да се види в библиотека или на някоя рецепция, но столът зад него беше празен.

Лутър внезапно постави ръка на рамото ми и ме стисна така силно, че подскочих.

— Хайде — каза той. — Няма нужда да се тревожиш. Тя просто иска да се срещне с теб.

Побутна ме по-близо и двамата се приведохме над бюрото, за да погледнем зад него.

На пода се беше свило малко момиче. Беше облечено в бяла официална рокля, която сякаш бе направена от стара хирургична марля и освен това изглеждаше така, като че ли в някакъв момент е била хвърляна в огъня. Момичето седеше с подвити под себе си крака и рисуваше по пода с овъглена пръчка. Всички рисунки приличаха на очи и гигантски усти, пълни със зъби.

Лутър се облегна на бюрото и натисна звънеца.

— Ето го вашето момче.

Момичето се обърна и погледна към мен. Когато се усмихна, отстъпих крачка назад. Лицето му беше детинско и някак срамежливо, но устата му беше претъпкана с малки, остри зъби. Не нормалните, съвършени трийсет и два зъба, които се предполагаше да има едно човешко същество, а по-скоро петдесет или шейсет.

— О, скъпи — каза то, остави пръчката на пода и протегна към мен мръсната си ръка. — Трябваше да бъда по-внимателна. — Гласът ѝ беше нежен, а изобилието от зъби я караше леко да фъфли. — Сега си мислиш, че съм грозна.

Беше напълно вярно, да. Изглеждаше грозна, може би дори плашеща, но очите ѝ бяха големи и хубави. Щеше да бъде направо ужасяваща, когато пораснеше и станеше по-голяма, но за момента беше сладка по някакъв странен начин, както малката пуйка или бебето опосумче.

Тя потупа с ръка тежкия стол с огромната седалка.

— Ела, седни и поговори с мен. Разкажи ми за себе си.

Не седнах веднага. Беше ми трудно да си съставя мнение за нея. Беше различна от Лутър и от момичетата на купона на Стефани. Зъбатата ѝ уста и дребният ѝ ръст я правеха по-неприемлива, по-абсурдна от всички тях.

Когато приседнах внимателно на ръба на стола, тя отново започна да рисува по пода.

— Бях любопитна — каза, докато чертаеше нова уста с пръчката си. — Толкова се зарадвахме, че оживя през детските си години. Подхвърлените обикновено не оцеляват.

Кимнах, вперил поглед в нея отвисоко.

— Коя си ти?

Тя се изправи и се приближи към мен, взирайки се в лицето ми. Очите ѝ бяха черни като бездънни ями, като перата на мъртва птица.

— Аз съм Мorigан^[1].

Името ми прозвуча странно, сякаш беше на чужд език.

— Толкова се радвам, че намери смелост в сърцето си да ни посетиш — прошепна тя и се протегна да докосне брадичката ми. — Чудесно е, че се нуждаеш от нас, защото и ние се нуждаем от теб, а

бизнес отношенията винаги са много по-удовлетворяващи, ако са взаимно изгодни.

— Какво искаш да кажеш с това, че се нуждая от вас? Не се нуждая от нищо.

— О, скъпи — каза тя с усмивка и ме хвана за ръката. — Не бъди глупав. Разбира се, че се нуждаеш. Вече си отслабнал ужасно много и ще става само по-лошо. Това наистина е най-доброто решение за всички нас. Ти ще ми помогнеш и в замяна ще те снабдя с всички лекарства и болкоуспокояващи, които ще ти трябват, и няма да ти се наложи да изживееш остатъка от живота си в бавна агония.

Наблюдавах я и се опитвах да разбера истинската причина, поради която бях тук.

— Какво искаш? — казах аз и гласът ми прозвуча издйнически нервно, което не ми хареса.

— Не бъди толкова подозрителен. Няма да поискам от теб нищо, което вече да не си пожелал в сърцето си. — Обърна се и коленичи отново на пода, рошейки небрежно с пръсти косата си, като от време на време скубеше тънки кичурчета от нея. — Въпреки че музиката едва ли е най-мощното средство за отдаване на почит, все пак върши работа доста прилично. И винаги търсим нова, свежа кръв за нашата сцена.

— Какво общо има това с мен? Аз съм... никой.

— Имаш хубаво лице — каза тя, скръсти крака и се заигра с роклята си. — И запазено, здраво тяло. Твоята цялост те прави неизмеримо ценен за мен. Ако това е приемливо за теб, ще те изпратя на сцената с останалите ми красавци, за да се появиш с тях пред града и да приемеш обожанието на хората.

Всеки път, когато изскубваше кичур коса, тя го поставяше отстрани до рисунката си, сякаш си правеше някаква колекция.

— Имаш предвид „Распутин“? Кога?

— Утре, в онзи прекрасен клуб, „Старлайт“.

— Но аз тъкмо ги гледах. Те свириха там миналата вечер.

— Намираме се в лош период — отвърна тя. — Не ми казвай, че не си видял признаците.

Помислих си за ръждясалите решетки и скоби в „Старлайт“ и кимнах.

— Градът се отдалечава от нас. Дъждът ги обезсърчава и вниманието на феновете не е и наполовина толкова отдадено, колкото би могло да бъде. Имаме нужда от цялото обожание, което можем да си осигурим. Ако сезонът е лош, ще ги изпращам навън всяка нощ, докато най-слабите дни отминат.

— А какво искаш да направя аз?

Мориган се усмихна.

— Дойдохме си на думата. Сестра ти е доста активно и напористо момиче, както сигурно знаеш. Тя се обърна към нас заради теб и помоли за лечение и лекарства, които ние с радост ѝ предоставихме. За нас не беше никак трудно да забъркаме съставките на отварата, от която се нуждаеш. И сега просто те молим да ни помогнеш в нашето усилие да получим нужното ни възхищение и аплодисменти.

Не я попитах каква беше ползата им от аплодисментите или откъде въобще знаеше, че мога да свиря. Вместо това изтърсих нещо ужасно тъпо и нелепо.

— Защо е толкова важно да направиш тези хора, които идват да слушат групата ви, щастливи?

Мориган си изскубна още един кичур.

— Любовта им към нас е по-силна, когато са щастливи.

Започваше да ми се струва, че се въртим в кръг.

— Какво означава това — „любовта им към нас“? Как може да ви обичат? Те дори не вярват, че съществувате?

— Те трябва да ни обичат, защото в противен случай се страхуват и ни мразят и всички политаме надолу в пропастта. Ще започнат да ни преследват — както са го правили и преди. Ако не пазим равновесието, ще ни убият.

Знаех, че това беше истина. Цялото ми ежедневие, всичко, което определяше живота ми — всичко бе свързано с историята за Килан Кори.

Мориган се намръщи и погледът ѝ стана страшен.

— Те могат да бъдат опасни, ако проумеят какво се случва, затова е много важно да бъдат държани спокойни. Тяхното обожание ни крепи живи и нашата музика ги кара да се усмихват, въпреки че не осъзнават, че се усмихват на нас.

— Живеете от групитата^[2]?

Тя сви рамене и нарисува голямо тромаво животно на пода.

— От тяхното внимание и техните дребни услуги. — Добави чифт очи, после и две цепки за зеници. — Това не е единствената форма на признание, която получаваме, но е доста добра.

— Ако не е единствената форма на почит, какви са другите?

— Имам сестра. Тя вярва повече във въпросните други начини за издигане и съживяване на култа към нас. — Каза го небрежно, но извърна поглед встрани и гласът ѝ прозвуча странно пискливо. — Тя е зла, порочна крава.

— Не е много хубаво да говориш така за сестра си.

— Е, не е хубаво и да отмъкваш деца. Градът става неспокоен, изнервя се. — Пусна пръчката и се сви съвсем до ъгъла на бюрото, взирайки се в главния вход на помещението. — А и това означава, че трябва да оставим нашите скъпоценни бебета в замяна на техните.

Двете момичета от купона на Стефани влязоха през дългия тунел, от който бяхме дошли и ние. Онази с прерязаното гърло се облегна на вратата, докато малката розова принцеса се промуши покрай нея, размахвайки жезъла си със звездата.

Мориган се изправи и посочи към разлагащата се девойка.

— Семейството ѝ разбрало какво представлява тя. Извели я една нощ навън, в котловината край „Хийт роуд“ и прерязали гърлото ѝ със сърп.

Опитах се да дишам, но за секунда дробовете ми не се подчиниха. Момичето беше ужасно, но историята ѝ беше още по-страшна. Мориган само кимна и ме потупа по ръката.

— Ужасно е, нали? Тя беше много млада. Още бебе всъщност.

Момичето стоеше до двойната врата, високо и парцаливо. Прокарваше пръсти по прерязаното си гърло и си играеше с краищата на раната си. Когато погледите ни се срещнаха, ми се усмихна. Извърнах поглед встрани и се обърнах отново към Мориган.

— Как може да е умряла, когато е била бебе? Тя вече не е малка, пораснала е...

Мориган кимна.

— И защо да не е?

— Защото когато хората умрат, те не правят така — не растат повече.

Тя махна небрежно с ръка и тръсна глава — Това е нелепо. Как бих могла да поддържам домакинството си, ако трябваше да прекарвам цялото си време да се занимавам с питомци, които не могат да се погрижат сами за себе си? — Усмихна се, явно доволна от себе си. — Мъртвите се грижат и за мен. Не е толкова сложно да ги съживиш отново, ако притежаваш нужните символи и амулети и знаеш правилните имена, с които да ги назовеш.

— Не знам, мисля си, че повечето хора ще кажат, че това си е доста сложна работа.

Тя ме погледна и този път сериозно поклати глава.

— В повечето случаи хората просто не искат да се занимават с това, не че не могат.

— Хората като сестра ти?

Момичето грабна пръчката си и я запрати в пода.

— Сестра ми живее от кръв и жертвоприношения. Не се интересува от нищо, което вече е мъртво. Но пък и тя има едно забележително предимство — родена е без сърце.

— Нима е безсърдечно да мислиш, че мъртвите неща трябва да си останат мъртви?

— Не — каза Мориган. — Безсърдечно е да използваш деца толкова безчувствено и да ги захвърляш само защото искаш да имаш нещо друго. Но виж ме, аз се справям и ще продължа напред. Ти дойде тук за глогиновата отвара и възнамерявам да ти я дам.

Заобиколи бюрото, протегна се към мен, хвана ме за ръката и аз я последвах. Поведе ме през една тясна врата и надолу по късо каменно стълбище. Въздухът беше влажен и наситен с мириса на различни минерали, но беше приятно и исках да вдишвам дълбоко и още, и още него. Вървах след нея, изненадан от това колко далече се беше разпрострял Домът на яростта.

Завихме по широк коридор и се озовахме в голяма стая, много по-голяма от фойето. Подът беше покрит с локви застояла вода, толкова много, че нямаше начин да ги избегнеш.

Мориган подскачаше щастливо, цопваше в някои от по-малките локвички и разплискаше водата наоколо. Аз бях по-внимателен и ги заобикалях, където беше възможно.

— Внимавай — каза тя, като ме дръпна от ръба на една по-голяма локва. — Някои от тях са доста дълбоки и ще трябва да викам

Лутър да те измъкна оттам.

Погледнах по-внимателно в локвата, в която за малко да стъпя. Ръбовете ѝ бяха скосени, изрязани право надолу в камъка и водата беше толкова дълбока, че не виждах къде е дъното.

В края на стаята заобиколихме езерце, което беше много по-голямо от останалите. Една жена се носеше по гръб във водата. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите, обвити с ленени ленти, за да прилепват до тялото ѝ, но тя плуваше по повърхността, без да потъва. Роклята ѝ беше прилепнала по краката ѝ и краят ѝ изчезваше надолу в тъмната вода. Очите ѝ бяха отворени и се взираха в тавана, а преплетената ѝ с листа и клонки коса се вееше около главата ѝ. По бузите ѝ се спускаха дълбоки белези, пресичащи се така, сякаш някой беше издълбал решетка на лицето ѝ.

Мориган почти не ѝ обърна внимание, но аз се спрях и се наведох напред, за да погледна по-отблизо.

— И тя ли е мъртва?

Момичето дойде с подскоци при мен.

— Тя ли? Не, изобщо не.

— Какво ѝ се е случило тогава?

Мориган си пое дълбоко дъх, като че ли се опитваше да реши как е най-добре да ми обясни нещо, и после каза внимателно:

— Някои могат да излизат навън, някои — не, а други могат да го правят само в нощи, когато странностите им се приемат за нещо обичайно, като по време на карнавали и празненства. А има и такива, които преди са можели да излизат, но поради някаква случайност или нещастен инцидент вече не могат да го правят. — Пъхна ръката си в моята и прошепна: — Мъжът на сестра ми ѝ причини това — Резача. Наряза лицето ѝ с желязо, защото му беше забавно, и сега трябва да връзваме ръцете ѝ, за да не си издере сама кожата.

В езерцето жената откряна устата си, но не издаде никакъв звук. Устните ѝ бяха посинели от студ и тя се взираше в мен с широко отворените си очи, изпълнени с болка, докато накрая не издържах и се извърнах встрани.

Погледнах към Мориган.

— Защо? Каква е ползата, какво ще постигнеш, като нараниш някого така?

— Нищо. Не става въпрос за полза или не. Но сестра ми обича да наказва невинните за нашите провинения. Тя беше недоволна от мен и затова си го изкара на друг. — Потърси отново ръката ми. Нейната беше мъничка и гореща. — Нямах намерение да те натъжавам. Моля те, не се терзай толкова. Ела с мен и ще вземем нещо хубаво, за да те разсее от неприятните мисли.

Когато погледнах през рамо, жената все още се носеше по повърхността на езерцето и се взираше в тавана, докато водата нежно заливаше израненото ѝ лице.

Мориган ме погледна.

— Невинаги е толкова зле — каза тя. — Сестра ми е прекалено жестока само към тези, които ѝ противоречат. Иска да бъде сигурна, че знаем къде ни е мястото и пред кого отговаряме за постъпките си, но ако изпълняваме нарежданията ѝ, няма от какво да се страхуваме.

Излязохме от вратата в далечния край, слязохме надолу по още няколко стъпала и се озовахме пред малка стая в дъното на коридора. Стоях на прага и се взирах в стаичката, пълна със стъклени шкафове. Мраморен плот минаваше по цялата дължина на стената, а над него имаше рафтове и чекмеджета. Плотът беше покрит с тръбички, епруветки и стъклени съдове във всякакви размери и форми.

Приятелката на Ема, Джанис, седеше на ниска възглавничка пред плота и се ровеше из струпаните върху него купчинки клонки, корени и листа. Косата ѝ този път не беше разпиляна, а беше прибрана назад и вдигната на стегнат кок, както правеше Ема преди лягане. Прическата правеше лицето на Ема да изглежда нежно и крехко, но при Джанис ефектът беше обратен. Лицето ѝ беше напълно открито и се очертаваха ясно високите ѝ остри скули и деликатната ѝ челюст.

Беше поразително красива, но по начин, който никога не би могъл да съществува в реалния свят. Някак толкова загадъчно и свръхестествено, че когато хората се сблъскваха с такъв вид красота, обикновено не можеха да я приемат и трябваше да я разрушат. Беше подпъхнала единия си крак зад себе си под странен ъгъл, а другия беше потопила в малко езерце с бълбукаща и извираща от камъните вода.

— Привет, грознико, който не е грозен — каза тя, без да ме погледне. — Да не си дошъл за още от моите чудотворни лекове?

Мориган прескочи малките локвички, отиде до нея и я прегърна през врата.

— Ще вземе още малко от глогиновата отвара, моля. Само да вкуси, като за начало. Ако се справи добре утре и ни накара да се гордеем, ще видим дали не можем да му дадем по-сериозно количество.

Джанис се изправи и отиде до редицата с чекмеджетата. Носеше нещо като гащеризон, с копчета отпред, с дантела около врата и оголени рамене, който приличаше на старомодно долно облекло. Отвори един шкаф със стъклена вратичка и започна да рови из шишетата. Когато намери това, което ѝ трябваше, го взе и го донесе на плота. Много внимателно облиза едно хартиено етикетче, прокарвайки целия си език по него, и го залепи на шишенцето. Взе молива, който беше забучен в кока ѝ, и написа върху етикета нещо, което приличаше на голямо, небрежно Z. После се обърна и ме погледна.

— Една доза — каза тя и сложи шишенцето в дланта ми. — Не е много, но трябва да ти стигне, докато спечелиш правото за повече.

Зад гърба ѝ Мориган се примъкна към работната маса и се протегна към купчината клонки. Джанис се обърна рязко и я плесна по ръката.

— Палавнице!

Момичето отстъпи назад с виновно изражение на лицето.

Джанис порови из листенцата и клонките, намери малко жълто цветенце и го постави внимателно зад ухото на Мориган. Тя прокара лекичко пръсти по цветето, усмихна се и закачливо наведе глава.

— Нашата Джанис е много мила, нали?

Вдигнах малкото шишенце.

— Заради това ли мъртвите момичета и хората от групата изглеждат добре?

Мориган поклати глава. Завъртя се и облегна топлатата си брадичка на рамото ми.

— Вие сте напълно различен вид едни от други. Всеки има своя начин на оцеляване. Мъртвешко сините момичета са доста жилави и могат да бъдат напълно унищожени само чрез разчленяване и огън. Моите музиканти се нуждаят само от възхищение и обожание, за да оцелеят, а многоуважаемата ми сестра живее от кръвта и жертвоприношението на нещастни създания като Малкълм Дойл.

Втренчих се в нея.

— Искаш да кажеш, от мен? Ще ме убие ли?

Тя поклати глава.

— О, не. Малкълм Дойл беше малко момченце, взето от кошарката му, за да задоволи ненаситния апетит на сестра ми. Ти си някой друг.

Беше вярно, но все пак се чувствах странно да чуя да ми го казват така. Аз не бях Малкълм Дойл. Бях някой друг.

— Това означава ли, че са го... наранили?

— Тя преряза гърлото му — каза Мориган. — Беше много бързо. Предполагам, че даже е било почти безболезнено, но не мога да съм сигурна. Да — добави след минутка, увивайки и развивайки косата около китката си. — Всъщност, като се замисля, по-вероятно е да е боляло.

— Значи, когато казваш, че тя и нейните приятелчета се хранят от града, имаш предвид, че убиват?

— О, не, не... Това не са убийства, а жертвоприношения. И цената, която плащат хората, е доста ниска. Едва ли може да се определи като чак толкова голямо лишение и се случва едва на всеки седем години, а през това време градът расте и процъфтява. А когато градът е добре, и ние сме добре.

Спомних си колко зле се почувствах край кръводарителския център само от мириса на желязото в кръвта.

— Пиете ли... кръв?

Мориган поклати глава.

— Методите на Господарката^[3] са си нейна работа и нямат нищо общо с Дома на яростта. Нашето задължение е само да отидем в двора на църквата и да станем свидетели на принасянето на жертвата.

— За какво говориш? Вие не можете да влизате в църковния двор.

— Не ставай глупав. Там има място, запазено специално за нас — знаеш, за еретиците и нечистите.

— Искаш да кажеш за самоубийците, за некръстените бебета, за убийците... Не за такива като вас.

Момичето се усмихна с чудовищните си зъби и стисна ръката ми.

— Това място е за нас. На всеки седем години отиваме в неосветената земя и наблюдаваме даряването на кръвта за нашата

Господарка.

Все още не проумявах напълно какво ми казва и я погледнах замислено.

— Но това означава, че вие дори не я използвате, щом те просто я изливат.

— Намерението е една от най-могъщите сили. Това, което имаш предвид, когато правиш нещо, винаги предопределя резултата от действията ти. Този закон създава света.

— Но ти не можеш да излееш някаква кръв върху земята и да я накараш да те направи силен само защото мислиш, че трябва да стане така. Светът си е просто... светът.

Мориган отново поклати глава с усмивка.

— Всички постъпки са ръководени от намерението. Това, за което мислиш, това получаваш. В Дома на яростта получаваме това, от което се нуждаем, когато хората ни обичат. Затова имаме нужда от такива красиви създания като теб — красотата е могъща сила, нали знаеш.

Замислих се за Алис, как се намираще на върха на социалната стълбичка единствено защото съвършената симетрия на лицето ѝ караше хората винаги да правят това, което тя искаше.

Зъбатото момиче беше обвило ръце около себе си и се полюшваше напред-назад. Наведе се внезапно към мен и облегна бузата си на ръката ми.

— Ние обичаме града колкото можем, с цялото си сърце, и хората там ни обичат в замяна, въпреки че невинаги знаят какво правят. Но това не е достатъчно за сестра ми. Тя се нуждае от жертвоприношения.

Заигра се с цветенцето зад ухото си и каза с тих, напевен глас.

— Тя взема хубавите им бебета и в замяна оставя нашата собствена болна плът. Тези, които ще умрат. И те почти винаги умират. За нас на практика е невъзможно да живеем извън хълма. Така че, виждаш, ние също жертваме своите. Но и това е ниска цена, защото се отказваме от болните бебета, от онези, които така или иначе ще загубим. Само че...

— Само че какво?

Ръката ѝ беше топла, съвсем мъничка, когато се протегна да хване моята. Обърна се и ми се усмихна, разкривайки щедро многобройните си зъби. Все още не можех да свикна с гледката.

— Само че ти не умря. Не е ли чудесно?

Не отговорих. Бях се отнесъл в най-мрачните си, далечни спомени, мислех за тъмната, зловеща сянка, за плющенето на завесите, за тропота по прозореца... За това какво е да бъдеш оставен някъде и никога да не бъдеш намерен. Мориган преплете пръстите си в моите, стисна ги силно. Погледнах надолу към нея — тя беше ниска и грозна и се усмихваше тъжно, сякаш знаеше най-опустошителната тайна на света. Сякаш ме познаваше. Очите ѝ бяха големи и тъмни и аз ѝ се усмихнах в отговор, защото въпреки вида си някак предизвикваше жал, както стоеше така. Изглеждаше толкова тъжна.

— Обещай ми — каза тя, като се вкопчи още по-здраво в ръката ми и ме поведе към вратата. — Обещай ми, че ще ми помогнеш и ще свириш прекрасна музика за мен, и в замяна аз ще се погрижа никога да нямаш нужда от нищо. Обещай ми, че ще стоиш далече от лапите на сестра ми, и в замяна ще спрем да тормозим твоята сестра.

— Обещавам — казах аз, защото Ема беше най-важният човек в живота ми и защото щеше да бъде хубаво отново да мога да дишам. — Обещавам.

[1] Мориган (Моригу, Моргана, Моргана льо Фей и др.) е една от най-важните богини в келтската митология. Тя е богиня на войната, на смъртта, но също така на страстта и плодородието; архетип за силното женско начало, плашещо мъжете, явявала се цялата в кръв на воините, които щели да умрат в битка. Животното, което я съпътства, е гарванът. В книгата богинята съзнателно е представена в друг облик, като символ на загиващата вяра в езическите богове. — Б.пр. ↑

[2] Групи — термин за човек, който е фанатичен поклонник на някоя група и я следва навсякъде по концерти и турнета. — Б.пр. ↑

[3] Господарката — в келтската митология женското начало е много силно и има множество женски божества. Тук авторката използва името на Господарката като събирателно на първичната женска енергия, но в нейния разрушителен, неконтролиран образ. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА ЧОВЕШКАТА ЛЮБОВ

Когато излязох от хълма, въздухът беше студен и мъглив, влажен от есента и дъжда, който сякаш никога нямаше да спре. Покатерих се по стръмния склон на клисурата и пресякох пешеходния мост, после тръгнах по „Орчард Съркъл“ към къщи. На улица „Конкорд“ светлините от верандите блещукаха в правилна редица пред всяка къща. Влязох в нашата и спрях за миг в началото на стълбището, облегнах се на парапета и се постарях да се овладеем напълно, преди да мина по коридора до стаята на Ема. Отворих вратата съвсем леко и прошепнах в процепа, като се стараех да не влезе много светлина.

— Ема?

Чу се изпъшкване, шумолене на чаршафи и завивки.

— Да?

Облекчението ме заля като вълна и издишах дълбоко. Влязох вътре и затворих вратата зад себе си, сега светлината влизаше само през тънкия процеп под нея. Легнах на килима до леглото на Ема и се загледах в сенките на тавана. Тя не каза нищо и знаех, че чака аз да продължа.

— Тази вечер се срещнах с едни хора.

Над мен сестра ми се завъртя в леглото си, но пак не каза нищо. После си пое дълбоко дъх.

— Какви хора?

Ами... мъртви. Но все още мотаещи се наоколо. Смърдящи, вонящи, разлагащи се отвътре. Зъбати и ухилени, противни и спотайващи се в мрака и в калта на изоставените мини. Но и това не беше цялата истина. Те бяха много повече от това. Бяха Карлина и Лутър, които наелектризираха сцената със своята музика, и Мориган с нейната ръка върху моята, сякаш ме познаваше и аз я познавах през целия си живот. И Джанис, не онази, която се отби вкъщи след училище, за да работи по ботаническия си проект, и беше костелива и изглеждаше странно, а онази, която живееше долу в Дома на яростта и

беше красива. И момичето, което харесваше звездите и беше щастливо, и розово, и някак сладко.

— Защо Джанис ти е лабораторна партньорка?

Ема отговори със спокоен, овладян глас:

— Защото в груповите проекти обикновено участва група.

— Лъжеш ли ме?

Тя мълча дълго време, а когато отговори, звучеше отбранително.

— Забелязах я как се блъсна в една желязна маса. Отдръпна се веднага и после се огледа, за да провери дали някой не я е видял. Помислих си, че може... да е като теб. Попитах я дали иска да работим заедно.

— Взела си нещо от нея — казах аз и допрях дланите си до пода.

— За да ти помогна — прошепна тя. — Само за да ти помогна.

— Нищо не е безплатно, Ема. Мисля, че нейните... хора искат нещо в замяна.

— Тогава ще им платим — каза тя и аз затворих очи, когато чух решителността в гласа ѝ. — Ще направим това, което искат.

— Ами ако не е толкова просто? Ако искат нещо странно, невъзможно или лошо?

Никой от нас не проговори известно време след това. Понякога нещата са толкова големи и сложни, че дори не можеш да говориш за тях.

— Те правят кървави жертвоприношения — казах аз. — Точно като в книгите. Знам, че звучи налудничаво, сякаш някой си го е измислил. Но е истина.

Ема не отговори веднага. Когато го направи, гласът ѝ беше неестествено спокоен.

— Не е изненадващо. В много култури са се извършвали човешки жертвоприношения.

— Изненадващо е, защото е абсурдно. Не сме в каменната епоха. Не обикаляме в кръг, за да принасяме в жертва на боговете враговете или съседите си.

Тя се изсмя, но звукът звучеше задъхано и треперливо, почти като хлипане.

— Ние принасяме обаче. Приемаме за нормално, че понякога в града ни умират деца. И понякога всички други стават жертва на рецесията. Навсякъде другаде безработицата расте до небесата и

фабриките и мандрите фалират и затварят, но не и нашите. Никога нашите, защото ние храним земята си и тя ни храни в замяна. Имаме храна и просперитет, и спокойствие, в града ни няма сериозни заболявания, епидемии и нищо лошо не се случва.

— Освен че на всеки седем години някой убива едно от децата ни.

— Трябва да разбереш: невинаги е толкова зле.

— Значи просто някое малко детенце бива убито, но това е готино?

За секунда Ема се умълча дълбоко, сякаш нарочно сдържаше дъха си. Когато отговори, все още беше съвсем спокойна.

— Мисля, че е по-сложно. Невинаги се принася в жертва дете. Някои древни германски племена вярвали, че ако човек се жертва доброволно, това е само по себе си магия. Като трансформация. В един от старите друидски текстове пише как един човек влязъл в пещера, за да бъдат изяден от някаква богиня, и излязъл оттам като най-великия поет на всички времена. Хората влизали в мрака и излизали преродени.

Присвих силно очите си, докато започнах да виждам звезди.

— Как може да бъдеш изяден и след това да станеш поет?

— Не бъди такъв буквалист. Това е метафора и ти го знаеш.

Ема се завъртя в леглото си и гласът ѝ прозвуча някъде от много далече, сякаш говореше на стената.

— Ритуалите за просперитет действат на принципа на размяната. Цената, която си готов да платиш, е доказателство, че си сериозен, че ще дадеш нещо, за да получиш подаръка и услугите на боговете.

Кимнах, но знаех, че е много по-сложно от обикновена търговия, както звучеше. Тя не говореше само за това какво ще е нужно, за да се „нахрани“ Господарката, или да извърщаме поглед встрани и да се правим, че нищо не се случва, докато децата изчезват от легълцата си. Аз самият бях дошъл отнякъде. Можех да водя ужасен живот в тунелите, сред черната, блатна вода и мъртвите момичета, с една малка татуирана принцеса, която да се грижи за всички нас. Можех да принадлежа на онова място. Вместо това бях просто странник в една странна къща, с прекалено много светлини. Това също беше част от цената, която трябваше да се плати.

— Трудно ти е — каза тя най-накрая. — През цялото време. Как смяташ, че се чувствам, когато виждам, че всичко е отровно за теб и те

наранява и нищо не мога да направя? И всичко трябва да се пази в тайна. Всички постоянно ме питат как може да сме толкова различни един от друг. Защо ти си толкова деликатен и фин, сякаш е моя грешка, че брат ми е по-красив от мен.

Гласът ѝ беше по-остър и по-плах от нормално.

— Момичетата просто трябва да бъдат по-красиви.

— Ти си красива — казах аз и знаех, че ако го произнеса на глас, то ще стане истина.

Над мен Ема се изсмя така, все едно ѝ бях казал, че искам като порасна, да стана жираф или микровълнова печка. Станах и запалих лампата на бюрото.

Тя присви очи към мен, заслепена от светлината.

— Какво? Какво не е наред?

Приседнах на ръба на леглото ѝ и се опитах да си представя това, което виждаха другите хора.

— Спри — каза тя. — Какво правиш?

— Гледам те.

Лицето ѝ беше нежно, по-широко от моето, косата ѝ беше тънка, спускаща се малко под раменете. Беше кестенява, но изглеждаше някак бледа на фона на пижамата ѝ на ярки маргаритки. Ема беше седнала в леглото си, притиснала яростно завивките към гърдите си. Бузите ѝ бяха розови и сияещи.

Около нас лавиците с книги стигаха почти до тавана. Книги за химия и физика, за градинарство, но освен това и за митология и история, всякакви видове народни приказки и истории за митични създания. Ема четеше научни списания и си поръчваше книги по интернет. Събираше на купчини статии с литературна критика и есета. Стаята ѝ беше нейната лична библиотека, в която тя търсеше отговори, опитваше се да ми помогне, да ме спаси, да ме разгадае. И това беше само още една част от всичко, което я правеше толкова красива.

Погледът ѝ беше забит някъде в стената над мен.

— Те подменят болните си деца с човешки здрави бебета.

Кимнах.

Тя обгърна коленете си, все още без да поглежда към мен.

— Понякога, ако новата майка го обикне и се грижи наистина добре за него, болното бебе се възстановява. То престава да бъде

грозно и израства силно, здраво и нормално. Понякога, ако майката го обича достатъчно, то става и красиво.

И аз знаех тази част, но начинът, по който ми я разказваше сега, беше много тъжен, сякаш искаше да ми каже нещо друго. Продължаваше да гледа покрай мен. Може би частица от нея си мислеше, че ако нашата майка я беше обичала повече, и тя щеше да стане красива, като момичетата от списанията, а не като обикновеното момиче, което познавах през целия си живот. Искаше ми се да ѝ изтъкна, че силен, здрав и нормален определено не са епитетите, с които можех да бъда описан.

Както и да е, в тези истории винаги липсваше едно съществено нещо. Майките не обичаха гладните, плашещи твари, заменили децата им. Кой би могъл да ги вини за това? Просто не можеха да се насилят да обичат нещо толкова ужасяващо. Но понякога и сестричките можеха да го направят, ако по някакво чудо бяха напълно неегоистични същества и ако подмяната беше станала, когато те самите са били все още малки.

През целия ми живот Ема просто беше тук. Подстригваше косата ми с алуминиевите градински ножици, за да не трябва да ходя при бръснаря в центъра на града с неговите метални машинки и ножици от неръждаема стомана. Правеше ми закуска, грижеше се винаги да съм ял нещо, да излизам да си играя с приятелчетата си от квартала, да си напиша домашните. Внимаваше да не ми се случи нищо лошо.

Исках да я прегърна и да ѝ кажа, че всичко е много по-добре, отколкото тя смяташе. Беше толкова странно, че тя не можеше да го види.

— Ема... — Усетих колко е пресъхнало гърлото ми и преглътнах, преди да започна отначало. — Ема, не майка ни ме направи такъв. Не тя ме опази жив толкова дълго... Ти го направи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

СВЯТО МЯСТО

Следващият ден беше неделя и се събудих от дъжда, стичащ се упорито по прозореца ми. Лежах в леглото и наблюдавах равномерните струйки в очакване алармата на будилника ми да звънне и да се разсъня напълно. На дневната светлина всичко изглеждаше сиво и болнаво. Предишната нощ не ми се струваше вече толкова странна, нито дори съвсем реална.

Обърнах се по гръб, опитвайки се да реша дали искам да стана, или да си полежа така още малко. Най-накрая отметнах завивката. Макар да беше облачно, светлината ми се стори по-ярка в сравнение с предишните седмици, но очите ми не ме боляха. Навън в двора всичко изглеждаше повехнало.

Извадих шишенцето, което Мorigан ми беше дала, счупих восъчния печат и отпих голяма глътка. Веднага се почувствах по-добре. Отражението ми в огледалото беше шокиращо, прекрасно нормално. Чувах как на долния етаж баща ми си тананикаше. Стъпките му бяха леки и енергични и ми беше странно как неделите можеха да правят някого толкова щастлив.

Когато слязох в кухнята, Ема вече седеше на масата. Четеше книга и щом вдигна глава и ме видя, се усмихна. Стоях на прага и я гледах. Беше нисичка и крехка, с нежни ръце и хубава, права коса.

Исках да бъда потресен. Исках да бъда ужасен и онемял от възмущение, но не можех. Просто не ми се струваше чак толкова шокиращо, че в света ни има чудовища, тайни ритуали и подземни дупки, пълни с мъртвци, когато в моя собствен свят аз самият бях тайна и в известна степен истинско чудовище. Само дето не смятах, че двете неща бяха съвсем еднакви.

Все още стоях на прага, когато майка ми се появи в униформата си, плъзгайки се почти безшумно с удобните гуменки, които носеше в болницата. Облеклото ѝ беше абсолютно неподходящо за църква и се зачудих дали знае кой ден е. Косата ѝ бе прибрана назад на конска опашка и изглеждаше много руса на слънчевата светлина.

— Добро утро, съкровище. — Сипа си чаша кафе и сложи вътре повече захар, отколкото би понесло всяко нормално човешко същество. — Защо си станал толкова рано?

Свих рамене.

— Мислех си, че може да дойда на църква с вас.

Ема остави книгата си на масата.

— По новините казаха, че днес ще вали. Сигурен ли си, че не предпочиташ да си останеш вкъщи?

— Не, не е чак толкова зле. Ще се помотая на двора или някъде наблизко.

Излязохме късно от вкъщи само защото баща ми отказа да запали колата, докато мама не се качи горе и не се преоблече наново.

След като влязоха вътре и затвориха вратите, аз седнах на моравата пред пристройката на Неделното училище и се загледах в църквата. Сградата беше голяма, уютна и красива. Дори под сивото небе ме караше да мисля за слънчева светлина със своя сводест покрив и бели тухли. Прозорците бяха съставени от малки, отделни парченца цветни стъкълца, искрящи като истински диаманти.

Зад нея на почти десетина декара се простираше гробището, с подредените в редици гробове, изкопани в грижливо окосената трева. Откъм северната му страна се намираще неосветената част, която не беше толкова подредена. Надгробните камъни бяха мръсни и стари, имената върху тях бяха почти напълно изтрити, а имаше и такива, на които никога въобще не са били гравирани. Повечето се бяха килнали в различни посоки край малка крипта от бял мрамор, висока близо пет метра. Не знаех откога е, но това беше една от най-старите постройки в гробището. Всичко друго беше издигнато около нея.

Отпуснах глава назад и погледнах нагоре. Облаците бяха ниски, тъмни от неспирация дъжд. В парка от другата страна на улицата дърветата вече бяха сменили зеления си цвят с червено, жълто и оранжево. Повечето листа дори бяха станали кафяви. Легнах по гръб в мократа трева, земята под якето ми беше студена и аз затворих очи, опитвайки се да забравя за дъжда и за надвисналата форма на криптата. Това беше мястото, където всичко в живота ми беше ясно разделено на две. Майка ми, баща и Ема изчезваха зад двойната врата на църквата всяка неделя, а аз оставах отвън.

Нямаше никакво значение колко книжки с картинки на Давид и Голиат щях да оцветя или колко упорито баща ми щеше да се опитва да направи всичко да изглежда нормално и чудесно. Простичката истина беше, че моето семейство беше вътре в църквата, под камбанарията, а това беше мястото, където аз никога нямаше да мога да отида.

Но може би нещата щяха да се променят. Не спирах да усещам и да мисля за това колко добре се чувствах. Колко странно и напълно различно от нормалното ми, мъчително аз.

— Добро утро — каза някой над мен. Гласът беше дрезгав и познат.

Отворих очи и открих, че гледам Карлина Карлайл. Стоеше над мен, облечена с дълго черно палто и с протрити ботуши на краката. Имаше странна кожена шапка, като на пилотите, с кожени каишки, вързани под брадичката ѝ. Сякаш всеки момент щеше да излезе на сцената в „Старлайт“. И същевременно не приличаше на себе си. Чертите на лицето ѝ бяха обикновени. Наперената ѝ сценична походка изглеждаше непохватна и не на място, по същия начин както Джанис можеше да бъде странна и зловеща в кухнята ми и красива, когато се беше навела над стъклените си с отвари и цветя. Без дяволския блясък, който им придаваха прожекторите, очите ѝ бяха безжизнено бледи.

Когато не казах нищо, тя просто се отпусна до мен на тревата.

— Не ти ли е студено тук?

— Понася се.

Тя сякаш чакаше да кажа още нещо. Устните ѝ бяха плътни и хубави, но днес ми се струваха по-свити от обикновено, спокойно извити надолу, като че ли тя ми показваше, че беше човек, който можеше да разбере всичко.

— По-скоро се чувствам малко самотен.

Карлина кимна.

— Обикновено ни харесва да мислим, че сме толкова самотни, толкова независими.

Усмихна се уморено и леко иронично. Косата ѝ се беше разпиляла изпод шапката и къдриците се виеха около лицето ѝ.

— Доста глупаво е да се гордееш с такова нещо, нали?

— На кого му харесва? — попитах аз и почувствах, че устните ми са изсъхнали и лепнат. Не бях сигурен, че всъщност исках да чуя

отговора.

Тя се прегърби напред, облегнала брадичка на дланите си. Очите ѝ бяха извърнати встрани от облачното небе и сега изглеждаха потъмносини.

— Наистина ли искаш да знаеш откъде сме дошли? — каза тя. — През всяка епоха, във всяка държава са ни наричали различно. Казвали са, че сме призраци, ангели, демони, природни стихии, наричали са ни с имена, които не са били от полза за никого. Кога въобще името е променяло същността на това, което се назовава?

Разбрах за какво говореше. Защото нямаше значение колко пъти баща ми ме наричаше Малкълм или ме представяше като неговия син. Това само влошаваше положението. Въсщност, когато го кажеше веднъж, нещо в него го караше да го повтори, сякаш след като беше казано на глас, трябваше да продължи — отново и отново, толкова много пъти, че то просто загубваше всякакъв смисъл.

— Дали Бог ни мрази? — попитах аз, забил поглед в земята.

Карлина не ми отговори веднага. Облегна се напред и се загледа в полираната пейка, направена от яркочервения като кръв ствол на кленово дърво.

— Не знам за Бог — каза тя най-накрая. — Но знам какви са народните поверия. Ние сме хора, аз и ти. В каквато и да вярват другите, това е нашата истина. Когато църквата в миналото измислила своите закони, тя създава precedent. Нейните последователи вярват, че тази осветена земя отхвърля нашите души и понеже го вярват наистина силно, нашите тела страдат.

Кимнах, но беше обезкуражаващо, че един неодушевено обект можеше да отхвърли човек. Че някое място можеше да ме мрази, без дори да се бяхме срещали.

Карлина погледна към мен.

— Тази вечер ще дойдеш в „Старлайт“, нали?

— Имам ли друг избор?

— Аха... — Тя изтръска листата от палтото си и се изправи. — Май нямаш.

След това тръгна бавно през двора, надолу по улицата, с гордата си походка и изглеждаше суперготина и абсолютно чужда на това място и на това време.

Легнах отново по гръб и се загледах в небето, през ситните капки дъжд. Моравата умираше по един тъжен, влажен и златист начин, беше ми студено, а окапалите листа мърдаха и пукаха под мен, когато си поемах въздух. Щом се замислех за църквата, в съзнанието ми се появяваше яркият образ на баща ми, изправен на подиума там, вътре. Речите му винаги бяха спокойни и разумни, но той самият не беше спокоен човек и знаех, че когато чете думите на глас, те сигурно звучаха силно и категорично.

Изправих се.

Исках да открия тази най-истинска част от него, как се появява на лицето му, как ехти в гласа му. Исках да видя това, което той виждаше. Никога не бях наблюдавал истинското му аз, онова, което беше единственото важно за него, и сега разбрах, че това никога нямаше да стане.

Пресякох моравата и стигнах до църковния двор, преди да размисля. Щом пристъпих вътре обаче, силната, разтърсваща болка се появи отново, както винаги. Бузите и челото ми пламнаха и отстъпих бързо назад. Толкова отчаяно исках земята да повярва и в другата истина — в моята, но църквата не се разколебаваше. Това не можеше да се промени. Болеше ме силно, сякаш бях разтърсен от мощен токов удар, защото никоя специална отвара — независимо от убеждението или вярата ми — не можеше да ме превърне в нещо, което не бях.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА АПЛОДИСМЕНТИ

Тази вечер Розуел дойде да ме вземе и не ми зададе никакви въпроси. Част от мен искаше да ме попита защо си нося бас китарата, но той не го направи. Слушахме радио в колата. Всички песни бяха за истинската любов и за разкаjali се наркомани.

Когато спряхме пред „Старлайт“ и влязохме вътре, все още никой от „Распутин“ не беше дошъл. С Розуел стояхме в средата на залата и гледахме тълпата. Мнозина бяха в костюми, въпреки че до Хелюин оставаха още два дни. Хората се движеха с лекота наоколо, погледите им се плъзгаха покрай мен и аз се запитах какво ли виждаха, когато погледнеха в моята посока. Едва ли бог или чудовище. Може би нищо.

После чух висок, писклив смях и се обърнах навреме, за да видя Алис. Отново беше облечена в котешкия си костюм, но този път около врата си носеше колие с изкуствени камъчета и мустачките ѝ бяха изрисувани с червен молив. Вървеше с момче на име Ливай Андерсън и направо се беше провесила на ръката му, докато се запътваха към нас. Когато почти се изравниха с мен, тя ми хвърли злобен поглед, после се залепи за Ливай.

— Класически ход — каза тихичко Розуел, но аз не изпитах нито гняв, нито болка. Сърцето ми беше започнало да препуска бързо и вече не чувствах нищо.

Намерих свободна маса в ъгъла и седнах, зазяпан в ръцете си, докато Розуел отиде да вземе нещо от бара.

— Добре ли си? — каза той, когато се настани на стола срещу мен. Държеше хартиена чаша с „Маунтин Дю“ в ръка. — Защото изглеждаш ужасно.

Кимнах и забих поглед надолу. По пода имаше купища фасове.

— Какво има? — попита отново Розуел.

— Мислил ли си понякога за тайните на Гентри, за грозните неща? Като това защо умират толкова малки деца?

Той се втренчи в мен и дълго мълча, преди да отговори. Въртеше чашата си и ледчетата в нея потракваха, а напитката с цвета на антифриз в нея се разливаше на вълнички.

— Мисля, че хората са сложни създания и всички пазят някакви свои тайни.

Кимнах пак и се зачудих защо говори така уклончиво. Защо не ми задава въпроси. Исках да ме накара да кажа нещата, които не бих облякъл в думи, освен ако той не ме принудеше. Ако ми зададеше правилните въпроси, щеше да ми се наложи да му отговоря. Но той не ме попита нищо повече.

В другата страна на залата Карлина Карлайл беше застанала до една от тонколониите. Когато ме видя, че я гледам, отвори широко очи и ми помахна с ръка да отида при нея.

Косата ѝ беше прибрана на висок кок и изглеждаше странно и фантастично, и поразяващо, и същевременно напълно нормално.

Изправих се и се протегнах към баса си.

— Трябва да вървя — казах на Розуел.

— Къде отиваш?

— Да работя за тях, да свиря за тях. Да правя нещо. Затънал съм до гуша и не мисля, че мога да се измъкна. Не знам как да постъпя.

Той просто сви рамене.

— Тогава върви там и ги разбий.

Карлина ме поведе зад кулисите по тесен коридор към малка съблекалня, приличаща по-скоро на килер, отколкото на стая. Вътре имаше гравирани дървен скрин с огледало, стол и нищо друго. Миришеше на прах и застояло.

Застанах в средата на стаичката, а сърцето ми препускаше бясно.

— Само това ли ви е нужно, за да оцелявате? Искам да кажа, трябва ли да правя нещо специално, за да бъде по-ефектна музиката?

Карлина ровеше из скрина. Затвори го и се обърна към мен, поклащайки глава.

— Това е животът ни. — Гласът ѝ беше спокоен. — Хората от Гентри невинаги осъзнават, че сме тук, но помнят, че обичат доброто забавление. Всички го обичат.

Метна някакви дрехи към мен.

— Облечи това.

Порових се сред тях. Черни размъкнати панталони и бяла риза, ослепително излъскани черни ботуши, тиранти. Нищо не променяше обаче факта, че всъщност не бях басист на тази група. Бях съвсем обикновен кльощав шестнайсетгодишен хлапак, с ужасно гадно чувство в стомаха, все едно щяха да ме изпитват пред целия клас. Карлина въздъхна и ми обърна гръб.

— Просто побързай и се преоблечи.

Започнах да се събличам. Намъкнах панталоните и закопчах ризата. Опитах се да разгадая закопчалките на тирантите, но ръцете ми трепереха.

— Ето така. — Карлина се протегна и ми показа как се отварят. — Трябва да се успокоиш.

Когато се облякох, тя ме настави да седна върху скрина и се протегна да вземе един гребен. Среса косата ми назад и я замаза с някакъв гел, който миришеше на мента, мед и вакса. Студените ѝ ръце се допираха до челото ми и ме охлаждаха, като че ли нещо се изливаше върху мен.

Наведох се настрани и се опитах да се огледам в огледалото.

— Искаш да ме направиш да приличам на някой друг ли?

— Не, все още приличаш на себе си, но не чак толкова, че всички от публиката да те разпознаят. За повечето хора дори Лутър не прилича съвсем на Лутър, нито аз на себе си. — Докосна зъбите на гребена, намазни отново върховете на пръстите си и изви един кичур така, че да падне напред на челото ми. — Това не е магия или номер, нищо не е променено. Те просто виждат това, което искат да видят.

Погледнах към лъскавите си обувки, а когато вдигнах отново очи към образа в огледалото, успях да се разпозная, но едновременно с това видях там и някой друг. Бях свикнал, че видът ми коренно се променяше, когато очите ми ставаха тъмнокафяви, а не черни, и тенът на лицето ми беше по-нормален и здрав, но това беше съвсем различно. Изражението ми беше много странно, някак далечно, сякаш аз наистина гледах в огледалото, но оттам ми отвърщаше погледът на друг човек.

Виждах това, което исках да видя, защото това, което исках, беше да бъда някой друг — който и да е, само не себе си. Гледката обаче не беше утешителна. Момчето в огледалото изглеждаше уморено и отчаяно.

Карлина остави гребена и ме обърна настрани. Хвана лицето ми в ръцете си и се усмихна с нейната странна, тъжна усмивка.

— Така че ние им даваме друг вид развлечение — казах аз. —
Още една лъжа.

Тя затвори очите си и притисна челото си до моето.

— Не, това, което им даваме, е неподправената истина. Те просто не го знаят. Когато излезеш на сцената, ще бъдеш по-близо до самия себе си, отколкото някога си бил, и това е прекрасно. И те плащат, за да го видят.

Но това не ме накара да се почувствам по-добре. Ръцете ми трепереха, а устата ми беше пресъхнала.

— Само че аз съм притеснен. Чувствам се странно и нелепо, и безсмислено и едва ли някой иска да види подобно нещо. Не съм гледка, за която биха платили.

— Тогава значи трябва да се чувстваш така, затова излез и си свърши работата — прошепна ми тя и усетих как дъхът ѝ влиза през ноздрите ми. — Излизаме на сцената след минутка и когато го направим, трябва да ги накараш да повярват, че това, което им показваш, е истинското ти аз, защото понякога да ти повярват, означава, че няма да умреш.

Но аз цял живот чаках да умра. Години наред се събуждах всеки ден изненадан, че го правя, защото усещах, че животът се изцеждаше от мен. Излизането на сцена беше нещо различно. „Старлайт“ щеше да бъде тъмен, прожекторите щяха да бъдат насочени към групата и всички щяха се взират в новото момче, а това не беше нещо, с което бях свикнал. Да бъда наблюдаван, беше най-лошото нещо, което можеше да се случи на някого като мен.

— Просто... никога досега не съм свирил пред публика.

Карлина кимна.

— Те обаче ще те обикнат, също както обичат нас. Искаш ли да те обявя като специален гост — музикант?

— Не, моля те, нека изляза на сцената просто като един от групата.

Отстъпи назад, спря и ме погледна.

— Да, ти си един от нас.

При вдигането на завесата шумът, който тълпата вдигаше, беше зашеметяващ. Прожекторите светнаха в очите ми и отвъд светлината

нямаше нищо друго, освен море от гласове и силни, остри подсвирквания.

Очакваше се двамата с барабаниста да задаваме темпото, но Лутър започна с интро, сякаш той го притежаваше, сякаш това беше неговата песен — бърза и яростна, която и моите пръсти по някакъв чудотворен начин знаеха, без да съм я чувал някога. Малко по-рано Лутър ми се беше изсмял, когато го помолих да видя списъка с песните и нотите, и сега вече разбирах, че това наистина беше безсмислено. Музикантите от групата просто свиреха това, което им харесваше.

Лутър се ухили, докато ме наблюдаваше, и ме поведе през всеки стих, през всяка мелодия, като ме предизвикваше да се състезавам с него. Вслушах се в неговите фрази и в острите, режещи ноти, защото песента беше за хаоса, за яростта и за това да бъдеш тотално, безочливо, арогантно извън всякакъв контрол.

Адреналинът потече през пръстите ми, вля се в кръвта ми... Сигурно така се чувстваха рок звездите. Към края на песента обаче чувството избледня, после изчезна напълно. Отпуснах рязко китарата си и тя увисна на ремъка, а ръцете ми отново трепереха и бяха леденостудени. Внезапно си дадох ясна сметка, че стоях на сцената пред двеста души и си бях същият, само с нечии чужди обувки и един яркочервен „Гибсън“, праметнат през рамото.

Лутър само размаха китарата си високо, гледайки презрително надолу към публиката в залата. След това засвири „Обикновени хора“, без да му пука, че за тази песен трябваше и синтезатор или че беше отпреди трийсет години и повечето хлапета в „Старлайт“ дори не бяха чували за „Пълп“^[1].

Просто свиреше и китарата пееше в ръцете му, докато Карлина изпълняваше и двете роли в разговора между богатото момиче и момчето от работническата класа и дрезгаво пищеше за всички причини, поради които беше гадно да си беден. Лутър не откъсваше очи от мен и аз се опитвах да разгадая погледите му. Той избра по-бърза мелодия, показваше ми как всяка песен всъщност беше разговор, спор между ритмите и тоновете. Само трябваше да слушам и да му отговарям. Свирихме заедно, надигравахме се, докато той внезапно превключи на едно старо парче на „Пърл Джем“, „Жълтият Ледбетър“. Басовата линия беше ниска и категорична. Забих първата нота и цялата сграда сякаш се пропука и потрепери. Това беше песен за загубата, но

мелодията бе готина и ако Еди Ведър звучеше като препъващ се алкохолик в оригиналната версия, Карлина пееше пресипнало, но ясно. Гласът ѝ беше като самота. Като съжаление. Тя пееше за минало, което не можеш да забравиш, а и не искаш, за това какво е да стоиш сам сред студената синя светлина. Беше красива — по-красива, отколкото когато ридаеше, подскачаше и се мятеше по сцената, много по-красива, отколкото когато стоеше надвесена над мен в църковния двор. Хванала микрофона с двете си ръце, тя беше най-истинската личност в „Старлайт“, най-истинският глас в Гентри. С Лутър създавахме мелодията, но всички ноти водеха към нея. Тя беше най-чистата, най-голямата истина, докато всички в публиката бяха просто деца, облечени в нелепи костюми.

Тя изплака първия рефрен с вдигната високо брадичка и изпънат гръб. После придърпа микрофона по-близо до нас и се усмихна към Лутър.

— Хайде сега, разплачи ме.

Лутър също ѝ се усмихна. Не с неговото лукаво, зъбато хилене, а с истинска усмивка, открита и честна. Наведе се над китарата си и засвири соло, което беше точно за нея — бавно, тежко и остро, все по-високо и по-високо. Последвах го, но моята мелодия беше по-ниска, по-шепнеца под неговата — като сърдечен ритъм, и оставях всяка нота да виси във въздуха минути, дори години. И тогава нещо се случи.

Не беше като с другите песни. В тази нямаше история, нямаше разговор. Беше само чувство, без думи или картини, и нямаше нищо общо с мелодията на Лутър и с неговата чиста, язвителна китара.

Това беше звукът на човека, който винаги оставаше отвън, на онзи, който се чувстваше чужд. Беше пулсът, който туптеше във всичко и никога не ти позволяваше да забравиш, че си странник, че светът ти причинява болка, дори с най-лекото докосване. Чувствата, прекалено сложни, за да бъдат изразени с думи, сега се изливаха от колоните, просмукваха се във въздуха и изпълваха пространството.

Всички в залата бяха спрели да се движат. Стояха под сцената, вираха се в мен и когато престанах да свиря, започнаха да ръкопляскаат.

— Маки — каза Карлина, като се приближи към мен, за да ми прошепне в ухото. — Не можеш да правиш това.

— На хората обаче им хареса.

Тя кимна и докосна разсеяно яката на роклята си.

— Просто... не е добре за тях да чувстват това дълго време. Прекалено е изтощително.

Под нас пляскането вече беше почнало да затихва. Хората гледаха към сцената и цветните светлини. Лутър се впусна в бясна версия на „Твоят човек идва“ на „Пиксис“^[2], която звучеше като тридневен луд пиянски купон, но всички стояха наоколо като дойни крави.

Когато „Пиксис“ не свършиха работа, премина към Ник Кейв, после към „Найн Инч Нейлс“, но явно нищо не можеше да ги раздвижи отново. Изсвири един последен, мощен акорд и спря да измъчва една от любимите ми песни на „Найн Инч“, „Мистър Саморазрушител“, по средата на рефрена.

Зад нас барабанистът удари вяло още няколко пъти по барабаните и после спря и се предаде. Четиримата стояхме неподвижни на сцената. Току-що бях прецакал специалното шоу за предстоящия Хелюин, и то с гръм и трясък. Лутър погледна отчаяно Карлина и посочи с глава зад кулисите.

— Трябва да изкараме пианото.

Тя тръсна глава.

— Давай, изсвири им една от онези тъжни балади и ни довърши. В момента искат само това.

— Добре — каза Карлина след дълго мълчание. — Добре, докарай го тук.

Лутър и барабанистът довякоха старо пиано иззад кулисите и го поставиха в центъра на сцената. Лакът по капака му беше изтъркан и в дървото се виждаха издълбани бледи ивици. Карлина праметна косата си през едното си рамо и седна на столчето. Повдигна ръце и разпери пръстите си над клавишите. После намери първия си акорд. Песента беше на Ленард Коен. Знаех я, но никога не я бях чувал по този начин. Не беше тъжна или цинична. Беше прекършена. Пианото не беше настроено, но това нямаше никакво значение. Нотите се препъваха, трепереха, начупваха. Цялата зала беше абсолютно притихнала, докато Карлина довършваше интро и започваше първия стих. Гласът ѝ беше болезнен. Тя пицеше, хлипаше и шепнеше алилуя, но нито веднъж не изпя думата. Долу в публиката хората се протягаха един към друг, прегръщаха се, държаха се за ръце... Близо до сцената някакво момиче

с идиотски подстригана коса и прекалено много пиърсинг плачеше толкова силно, че носът ѝ течеше. Гримът ѝ изглеждаше загадъчно и плашещо, но устните ѝ се бяха обърнали надолу като на малко дете.

Карлина блъскаше с все сила по клавишите, но гласът ѝ беше висок и ясен, говорещ за това какво е да си използван, да си отхвърлян от всички. Как, когато обичаш някого, понякога това означава, че трябва да се разголиш, да отвориш сърцето си, да пуснеш другия до себе си и да не мислиш колко много ще те боли. Стисках китарата си прекалено силно и когато Карлина свърши, усетих, че пръстите ми бяха изтръпнали.

— Алелуя — каза тя спокойно, стигайки до последната нота, и после я остави да увисне във въздуха.

И след това нямаше нищо.

Лутър и барабанистът вече бяха започнали да прибират нещата, но аз стоях на ръба на сцената и се вирах в тълпата. Повечето бяха в костюми и не приличаха на себе си, но внезапно изглеждаха просветлени, всеки един сякаш беше огрян от своя лична версия на песента. Тя беше проникнала вътре в тях. Стоях над претърпаната зала, гледах към тези сияещи като запалени фенери хора, с техните любовни истории и с техните трагедии.

Просто си стоях така там, докато Карлина не ме хвана за ръката и не ме избута обратно към малката съблекалня. Не дишаше тежко и се усмихваше, но лицето ѝ беше бледо и изглеждаше уморена.

— Забавлява ли се?

Кимнах и свалих тирантите си. Стаята беше студена и вълнението от концерта вече беше започнало да отшумява. Съблякох ризата си и се пресегнах за тениската и суичъра си.

Карлина стоеше до вратата, с гръб към мен, за да не се притеснявам.

— Тази нощ долу ще има празненство. Нещо като афтьрпарти. Трябва да дойдеш.

Засмях се и поклатих глава.

— Благодаря ти, но мисля, че ще пасувам.

— Сигурен ли си? Все още не си имал шанса да ни видиш, когато му отпуснем края. Домът ни се нарича „Дом на яростта“ неслучайно.

Знаех, че се опитва да се държи приятелски с мен, а когато ставаше въпрос за моето оцеляване, приятелските отношения с хора като Карлина може би бяха най-добрият ми избор. Все пак това не означаваше, че бях фен на „царството“ на Мориган или на което и да е друго място, където мъртви момичета ходеха на групички и си шушукаха заговорнически и където осакатени жени плуваха в малки езерца. Не бях сигурен, че искам да видя тяхната версия на „отпускам му края“.

— Може би някой друг път.

Карлина сви рамене.

— Както желаете. Но не се чувствай като натрапник. Нашият дом е и твой.

По някаква странна причина изобщо не се съмнявах в това.

Когато се намъкнах отново в собствените си дрехи, седнах на скрина и се загледах в странното отражение, което вече изглеждаше отново като самия мен.

— Това беше магия, нали? Което се случи току-що там, на сцената?

Жената се усмихна и за пореден път сви рамене.

— Предполагам. Доколкото всяка музика винаги е магия. Музиката е най-подходящият език, с който разполагаме. Тя е това, което правим.

— Може да превземеш света по този начин.

Карлина се разсмя, много по-нежно и по-свенливо, отколкото я бях чувал някога. Допреди седмица не бих си и помислил, че е способна на такава мекота.

— И Гентри ни стига.

[1] „Пълп“ — британска група, основана през 1978 г. Свири в стил бритпоп. — Б.пр. ↑

[2] „Пиксис“ — американска алтернативна рок група, основана в Бостън през 1986 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

СГРОМОЛЯСВАНЕ

Когато се смесих отново с тълпата, никой не ми обърна внимание. Носех бас китарата си и косата ми лепнеше от гела, но всичко друго си беше напълно нормално. Осъзнах, че се усмихвам, което беше странно, но по-странното беше, че наистина ми идваше отвътре. Обикновено се усмихвах само когато наоколо имаше други хора. Когато се очакваше да го правя.

Някой ме докосна по рамото и когато се обърнах, Тейт Стюарт стоеше съвсем близо до мен.

— Наистина си бил ти. — Гласът ѝ беше тих. — Не бях сигурна.

Сърцето ми биеше силно, но равномерно. Добър ритъм, не уплашено препускащ. Чувствах се различен, напълно нов, все едно бях друг човек.

Над нея можех да видя Дрю и Дани, седнали край най-далечната маса за бiliarд. Дрю погледна към нас и ми се ухили. После помахаше с ръка да отидем при тях.

Не тръгнах веднага. Вместо това стоях в средата на залата и гледах Тейт. Тя се взираше в мен упорито и разбрах, че виждаше през пластове безсмислени, обикновени неща чак до дъното — до това, което наистина изпитвах към нея, каквото и да беше, — сякаш то се намираще в очите ми, а бях забравил да мигам и да го прикривам. Лицето ѝ беше съвсем близо до моето.

— Не те разбирам — каза тя. — Всеки ден в училище се опитваш да се скриеш, да се слееш с другите, а сега излизаш на сцената като някаква шибана рок звезда, като че ли нямаш какво да криеш? Кой си ти, по дяволите?

Нямах подходящ отговор за нея. Не знам какво беше видяла на сцената, но аз определено не се бях чувствал свободно и безгрижно там горе.

Тейт поклати глава и ми обърна гръб и въпреки че излъчваше истинско презрение към мен и се мръщеше, щом ме погледнеше, ми се прииска да я последвам. За пръв път обаче проявих неподозирано

добра преценка и се запътих към Дани, който се беше привел над масата и подреждаше топките.

— Добре се справи — каза той, без да вдига глава. Ударът му беше осма топка към втора за ъгловия джоб и го изигра чудесно. Топката влезе.

Загледах се в наведената му глава и се усмигнах по-широко.

— Позна ли ме?

Дани се изправи и ми хвърли отегчен, невярващ поглед.

— Ами, да. Защо да не те позная?

— Господи — каза Дрю. — Не си се променил чак толкова за една вечер. Вчера се видяхме на купона, не помниш ли? Да не ти приличаме на изкукали старци?

— Не ви ли изглеждах различен?

Дани се подпря с щеката си на пода.

— Да, различен беше, но по някакъв хубав начин. Изглеждаше щастлив, Маки. Дори не си спомням последния път, когато съм те виждал щастлив.

— Просто... напоследък се чувствам по-добре.

Дрю си играеше с кредата и правеше сини резки по дланта си.

— Това е хубаво — каза той, но не погледна към мен.

— Какво? Какво не е наред?

Дани поклати глава.

— Нищо. Само внимавай. Нали знаеш?

Кимнах и зачаках да ми каже за какво или защо да внимавам, но той не добави нищо и двамата отново се обърнаха към масата.

След минутка обаче Дрю повдигна глава. Очите му се втренчиха към сводестата галерия, където стоеше Тейт и повдигна вежди.

— Какво става между вас двамата? Очаквам всеки момент някой да изтръгне гръкляна на другия.

Не отговорих. Наистина нямаше дума за това, което се случваше между нас, освен че беше глупаво и смущаващо и Тейт имаше навика да навирва брадичката си по странен начин, който ме караше да искам да застана по-близо от необходимото до нея.

Отидох отново в залата сред тълпата, като се опитвах да избягвам съучениците си, познатите си и съмнителните непознати. На практика всички присъстващи.

Тейт стоеше в галерията, играеше на флипер „Земетресение“ и пускаше монети с методична съсредоточеност.

— Ей — казах аз, когато застанах зад гърба ѝ.

Тя дръпна ръчката и изстреля първата топка в морето от бляскащи светлини и ярки пластмасови сирени. Облегнах се на машината.

— Е, хареса ли ти шоуто?

Тя се беше навела напред и гледаше как топката се лута между миниполето от звънци и коли.

— Беше доста добре, ако си падаш по такива неща.

— Каква музика харесваш ти?

— Каквато и да е. Много неща. Ще се махнеш ли от стъклото?

От звука на гласа ѝ косъмчетата на врата ми настръхнаха и ми беше трудно да кажа дали е само от нерви, защото донякъде ми харесваше. Стоях до флипера и наблюдавах как топката се движи между препятствията. Действието на отварата на Мориган тъкмо започваше да отслабва и усещането беше объркващо, но не и неприятно. Чувствах се лениво и свободно, сякаш бях леко пиян. Намирах се на съвършеното място, където светът ти се струва напълно приемлив и нищо не е нито прекалено стресиращо, нито прекалено лошо. Стоях в галерията и наблюдавах Тейт. Тя не каза нищо повече.

Когато и последната топка изчезна в машината, момичето въздъхна и се обърна към мен.

— Какво? Какво искаш?

— Ще ме закараш ли до вкъщи? — Думите излязоха от устата ми, преди да имам време да ги обмисля.

Изражението на лицето ѝ беше неразгадаемо, очите ѝ се взираха в мен, а челюстта ѝ беше толкова напрегната, че ми се прииска да я хвана за раменете и да я разтреса само за да спре да ме гледа така. След дълго мълчание, изпълнено със звука на сирените от флипера и мигащи светлини, тя кимна.

Бяхме само на една пресечка от „Старлайт“, когато ми хрумна, че може би бях взел погрешно решение. Ефектът на глога отшумяваше по-бързо в сравнение с предишната вечер, както и еуфорията от свиренето пред публика. Всяка неравност и дупка по пътя разклащаше колата и отекваше болезнено в костите ми.

Тейт като че ли не забелязваше нищо. Взираше се право пред себе си, опитвайки се да гледа през дъжда, заливащ стъклото, говореше за училище и някакви независими филми. Гласът ѝ беше спокоен, сякаш не бързаше за никъде и чакаше съвършения момент. Когато щеше да изстреля важния въпрос и аз нямаше да имам друга възможност, освен да ѝ отговоря. Въздухът беше наситен с миризмата на желязо. Опитах се да не дишам дълбоко и вдигнах прозореца до горе.

Бяхме на шест пресечки от вкъщи, когато положението стана неудържимо и болката се завърна съвсем официално. Затворих очи и започнах да броя отзад напред, за да овладеем треперенето на ръцете си и да изкарам лошия въздух от дробовете си. Нещо се преобърна в стомаха ми и се опитах да го пренебрегна, като си поемах бавни, дълбоки вдишвания. Потях се.

Когато топлото, гърчещо се нещо се надигна отново, успях да си прочистя гърлото и да кажа със сравнително нормален глас:

— Тейт, може ли да отбиеш за малко встрани?

— Ей, ей. Какво става?

— Не се чувствам добре. — Което беше най-гигантското подценяване, което някога бях правил.

Никога досега не бях имал подобна реакция, дори и към окървавено желязо или към неръждаема стомана, дори и в най-лошите си дни. Замайването идваше на вълни и всичко ми се изплъзваше, ушите ми бучаха, пред себе си виждах само милиони пулсиращи черни точки, мирисът на метал изпълваше устата и носа ми. Беше влязъл под кожата ми, в кръвта ми, биеше в костите ми, в ставите ми.

Тейт отби рязко на банкета.

— Това...

Отворих вратата, докато колата още не беше съвсем спряла. Излязох навън, но едва се държах на краката си. В тъмното земята просто полетя към мен. Сгромолясах се на колене и останах така с наведена глава, докато най-лошото отmine и се почувствах достатъчно добре да полегна долу. Имах нужда да бъде някъде на тихо и спокойно място, сам. Имах нужда да се свия на кълбо в тъмна стая, без да издавам никакъв звук, без да мърдам...

Притиснах лице в тревата и вдишах зеления аромат на листата, на клонките и корените. Дъждът придаваше свежест и прохлада на

въздуха, който заливаше лицето ми. Имах нужда от Мориган.

— Маки, добре ли си?

Тейт коленичи до мен и се протегна напред, сякаш искаше да постави ръка на рамото ми, но се страхуваше да ме докосне. Тялото ми се тресеше от силни, внезапни спазми. Стиснах силно очите си и се опитах да остана спокоен. Всеки път, когато си поемах дъх, той нахлуваше с агонизираща ярост в гърдите ми.

— Маки, кажи ми какво става? — Гласът на Тейт звучеше притеснено.

Болката в коленете и лактите ми се влошаваше, вече не беше тъпа и бучаща, а като силен удар с чук. Погледнах към Тейт и се опитах да измисля нещо, което да я накара да замълчи. Но се страхувах как ли ще прозвучи собственият ми глас.

Тя се пресегна към ръката ми, пръстите ѝ се плъзнаха по кокалчетата ми, по дланта ми. Докосването ѝ беше грубо, но натискът накара болката да се премести нагоре към рамото ми и аз се дръпнах рязко встрани, хапейки устни, за да не изкрещя.

— Ръцете ти са студени — каза тя.

От загрижеността, която пролича в гласа ѝ, гърлото ме заболя още повече. Затворих отново очи и се помолих наум тя да си отиде, да ме остави на мира, така че да мога да се отпусна и да измисля какво да правя. Притеснението ѝ ми показваше съвсем ясно колко ужасно беше състоянието ми. Не можех да дишам. Искях да си тръгне, но нищо не можеше в момента да я накара да го направи. Дори и да наранях чувствата ѝ, да ѝ изкрещя най-обидните думи, които можех да се сетя, тя нямаше да си тръгне. Особено когато беше ясно, че точно това исках от нея. Лицето ѝ беше странен бял овал, носещ се във въздуха над мен. Единственото място, където можеха да ми помогнат, беше Домът на яростта.

— Трябва да си тръгваш — казах аз, като се опитвах гласът ми да звучи спокойно.

— Моля?! Не мога просто да те зарежа край пътя. Божичко, мисля, че си в шок. Ти си болен и някой трябва да остане с теб.

— Тейт, чуй ме. Искам да намериш Розуел и да го доведеш тук, става ли?

— Маки, плашиш ме.

— Моля те, просто доведи Розуел.

Това явно никак не ѝ хареса, но се изправи и се запъти към колата си. Никога не я бях виждал толкова уплашена. Когато буикът ѝ излезе от отбивката отново на шосето и потегли, затворих очи. Издишах — жалък, раздиращ звук, който изобщо не приличаше на облекчение. Беше съвсем тих и така по-лесно можех да се преструвам, че излиза отнякъде другаде, а не от мен. Да се преструвам, че всичко идва отнякъде другаде и аз просто спях, може би у дома, и сънувах как гърдите ми се присвиват, останали без въздух. Въздухът беше прекалено плътен, за да се диша, почти като вода, а земята вече не ми се струваше студена. Зарових лице в тревата и се зачудих дали така се чувстваха хората, когато разбираха, че умират.

ТРЕТА ЧАСТ
МЪРТЪВЦИТЕ НЕ НАМЕРИЛИ ПОКОЙ

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

КУПОНЪТ

Лежах прекалено дълго на земята, с лице, заровено в тревата, и с прогизнали от дъжда дрехи. Знаех, че ако просто останех така, все някога Тейт щеше да се появи с Розуел и тогава те щяха да ме отведат вкъщи или — а това щеше да бъде ужасно — дори в болницата.

Трябваше да се надигна и да се махна оттук. Процесът беше болезнен и много труден, но се справих. Улицата беше празна и дъждът ми пречеше да се ориентирам. Тръгнах, лутайки се, между бледите лъчи светлина и тъмните сенки. Уличните лампи бръмчаха толкова силно, че костите ме заболяваха винаги когато минавах под тях. Минах по улица „Уелш“, после по „Орчард“, след това надолу по склона на клисурата и пресякох моста. Коленете ми отмаляваха все повече и мислех само за едно — че всеки миг можех да се строполя или направо да умра. И че до този момент всъщност не съм разбирал какво означава това. Не съм разбирал колко много искам да живея.

Земята беше хлъзгава и кална, но аз се справях, плъзгах се стъпка по стъпка надолу по пътеката към дъното на клисурата. Хълмът от шлага беше огромна, надвиснала над мен в мрака неясна форма. Никога не ми се беше струвал толкова гостоприемен.

Препънах се в подножието на хълма и отпуснах глава на чакъла. Нямаше никакъв знак, който да ми подсказва къде се намираше вратата, нищо, което да ме подсети. Лежах върху шлагата и се опитвах да измисля какво да направя.

Започвах да се унасям, когато чух нечий стъпки — не от клисурата зад гърба ми, а от вътрешността на хълма. Чакълът се размести точно пред мен и вратата се отвори, разкривайки жълт правоъгълник светлина, идваща от вътрешността.

Беше Карлина.

— Значи все пак реши да дойдеш? — каза тя и повдигна фенера, който държеше, високо над главата си, така че светлината да падне върху двама ни. — Изглеждаш доста отчайващо.

Кимнах и успях да се повдигна достатъчно, за да седна, опитвайки се да си поема дъх.

— Моля те, мислиш ли, че мога да си получа сега... заплащането?

Карлина стоеше на прага. Фенерът светеше толкова ярко, че ми беше трудно да различа лицето ѝ.

— Какво си си причинил? Не, зарежи. По-добре влизай.

Изправих се несигурно на крака и я последвах вътре.

— Какво ти става? Не си ли пазиш нещо в себе си за спешни случаи?

Поклатих глава.

С въздишка тя извади малко шишенце от джоба си и махна тапата му.

— Добре де, дишай дълбоко.

Поднесе шишенцето под носа им и аз вдишах с пълни гърди. Не беше болкоуспокояващо, но зеленият аромат на листа ме заля като вълна и след това изпитах силно, разтърсващо облекчение, че най-накрая имах достатъчно въздух.

Когато успокоих дишането си и успях да се задържа на крака, без да ми се налага да се подпирам на стената, Карлина ме хвана за лакътя и ме поведе надолу по коридора към фойето.

— Така по-добре ли е?

Кимнах, но все още бях леко стъписан от гигантската разлика между това да дишаш свободно и да се задушаваш до смърт.

Тя вървеше пред мен, като си мърмореше под носа и поклащаше глава.

— Защо всички момчета сте такива? Защо винаги трябва да стигате до самия край, само за да проверите какво има там? Само защото вече не си напълно изтощен, това не означава, че си безсмъртен и непобедим.

Направих жалък опит за поклащане утвърдително на глава и я последвах в тунела и през главното фойе в голямата стая с високия таван, където подът беше покрит с локви и водата извираше изпод земята.

Залата беше претъпкана с хора, които говореха и се смееха. Някои свиреха на чело и на цигулки, а в единия ъгъл момиче с дълга, виеща се коса прокарваше пръсти по струните на арфа, но повечето

просто стояха на групички и изглеждаха щастливи. На места по пода непрекъснато избиваше нова вода, а из локвите плаваха ярки есенни листа.

Мориган седеше край едно от тъмните вирчета. Беше свалила обувките и чорапите си и краката ѝ бяха потопени във водата. Играеше си с малко хартиено корабче, като го буташе с пръчка напред-назад по повърхността.

Карлина постави ръка на рамото ми.

— Ето, седни тук. Ще помоля Джанис да ти донесе още малко от глогиновата отвара и скоро ще се оправиш напълно.

Отпуснах се на пода, като предпазливо си подбрах едно сухо местенце, и се облегнах на стената. Беше хубаво да мога да дишам отново, но бях изтощен.

Мориган погледна през рамото си и ме видя. Скочи и прекоси стаята, покатери се по краката ми и изтри мокрите си стъпала в дънките ми. Целуна ме с лепкавите си детски устни по бузата и се настани в скута ми, за да наблюдава тълпата край нас. Облегнах се отново на стената и я оставих да ме прегърне през врата. Все още бях мокър и ми беше ужасно студено, а тя беше много топла.

Няколко от мъртвите сини момичета се плискаха с вода край вирчето на Мориган, смееха се и се опитваха да се бутнат една друга в него. Малкото розово момиче от купона за Хелюин подскачаше между тях, все още облечено с роклята си на принцеса, и размахваше жезъла си със звезда на върха му.

В друго, по-далечно вирче момиче със синьо лице бавно изплува на повърхността и излезе от водата, призрачно мълчаливо. Косата му беше в прашно зеленикавия цвят на пръстта и на места носът му беше започнал да се разпада.

Мориган притисна лицето ми между ръцете си.

— Не си ли доволен от себе си? Ти направи това — ти и останалите музиканти — доставихте наслада на всички.

Не знаех как да ѝ отговоря. Имаше нещо притеснително в това да си отговорен за желанието за плуване на полуразлагащи се момичета.

Мориган отпусна глава на рамото ми.

— Те са щастливи — каза тя. — Изпълнението ви беше истински успех и всички в момента се чувстват доста весели.

Сред тълпата момиче с разкъсана рокля с кринолин и без никаква кожа по ключицата си вдигна чаша над главата си. Косата ѝ беше сплетена във венец на главата ѝ, а обръчите на кринолина се показваха изпод разкъсания плат като кости.

— Проклет да е Домът на мизерията! Нека Бог да поразии брантията и тя да изгние в ада!

Другите момичета се разсмяха и закискаха, хвърляха във въздуха шепи червени и оранжеви листа, плискаха се с вода от локвичките и вирчетата.

— Да изгние! — пееха те. — Нека да изгние в Дома на мизерията!

Усмихнах се нервно на момичетата, които крещяха и танцуваха, но Мориган само въздъхна и завъртя пръчката си в ръка.

— Какво? — попитах аз. — За какво говорят?

— Всъщност се нарича Мистерия — каза Мориган. — Домът на почитаемата ми сестра, за която са длъжни да говорят с уважение. Вместо това те се подиграват и си правят шегички с нея, но това е само защото тя ги ужасява.

— Защо се страхуват толкова от нея?

— Защото трябва. — Момичето облегна тежко главата си на рамото ми и заговори приглушено: — Ако трябва да си призная, и аз се страхувам от нея.

Джанис си проправи път през тълпата и се насочи към нас. Ходеше все още боса, но беше сменила смешния си гащеризон или поне беше облякла нещо върху него. Косата ѝ бе прибрана и вдигната високо, а в ръка носеше голямо изрисувано ветрило. Изглеждаше сънлива и изморена. Бутилката, която държеше в другата си ръка, беше много по-голяма от малките шишенца, които ми беше давала преди.

— Ето, за дивите ноци и за да подлудяваш тълпите — каза тя, подавайки ми бутилката. — Продължавай да използваш баса си за добро. А ти — обърна се към Мориган, — остави го на мира, за да дойде на себе си.

Мориган ме потупа леко по бузата. После слезе от скута ми и тръгна с подскоци към вирчето си с лодката ѝ.

— Дано се почувстваш по-добре — извика ми тя през рамо, размахвайки пръчката си във въздуха.

Разчупих печата на бутилката и отпих голяма глътка. Очевидното ми облекчение разсмя Джанис.

— Ако живееше тук като нормално грозно момче, това нямаше да ти се случи.

Лутър и Карлина дойдоха при нас. Държаха се за ръце и се бяха привели един към друг, докато вървяха. Джанис поклати глава.

— Говорил ли си с този? Той живее горе в града като местен, като един от тях.

Лутър направи гримаса.

— Нямам представа защо го прави — продължи Джанис. — Едва ли е приятно или лесно. Ти си смахнат като онзи лунатик, Кори.

Погледнах към Лутър.

— Килан Кори? Мъжът от музикалния магазин?

Лутър кимна.

— Той беше странен. Мислеше, че може да живее горе само като си пие лекарствата и се държи мило с местните. И виж докъде го доведе това.

Погледнах към бутилката. Нямаше никакво съмнение, че в каквото и да беше вярвал Кори, то му беше докарало голяма беля на главата.

Край вирчето й Мориган и момичето с жезъла бяха пуснали играчките си във водата и се въртяха, хванати за ръце, в кръг.

Джанис ги наблюдаваше как се въртяха и падаха на земята.

— Тя е малко, сладко създание. Капризна като дявола понякога, но никога не злоупотребява с поданиците си, нито иска повече, отколкото можем да дадем. Грижи се за нас.

— Защо ни използва, за да свирим? — попитах аз. — Градът наистина ли се нуждае от това?

Отговори ми Карлина.

— Когато свирим за тях, ние им даваме нещо уникално и прекрасно, а в замяна те ни даряват със своето възхищение. Знаем, че го почувства тази вечер. Трябва да знаеш, че принадлежиш на това място, при нас, и че твоята мисия е да свириш за тяхното обожание и да ни помагаш да запазваме равновесието и мира.

Лутър я хвана през кръста, придърпа я към себе си и се наведе, за да я целуне.

Извърнах очи встрани, защото ми се струваше невъзпитано да ги гледам. Целувах се абсолютно всеотдайно и личеше, че се обичат. Беше ми странно, защото осъзнах, че когато обичах някого, дори хората в собственото ми семейство, това обикновено ме караше да се чувствам неловко и да се срамувам.

Тук, в Дома на яростта, беше различно. Не беше нито срамно, нито странно, нито неестествено, защото всичко друго беше такава.

Когато се почувствах по-добре, се изправих, прекосих стаята и седнах на ръба на вирчето на Мориган, загледан в хартиената лодка. Тя беше напоена с восък, за да не потъва, но нямаше да изтрае още дълго и дъното ѝ вече беше започнало да подгизва.

Купонът вече отмираще и хората бяха започнали да се изнизват от залата по двойки и тройки. Някои бяха легнали на пода, а други се натискаха, опрени на стените. Посинелите момичета обаче не бяха включени в забавленията. Дори и в Дома на яростта мъртвите явно не бяха особено популярни по купоните.

В единия ъгъл Карлина все още се прегръщаше с Лутър. Тя го целуваше страстно, хапейки гладно устните му, и изпитото му лице и остри зъби нямаха никакво значение, защото тя беше достатъчно красива и за двамата.

Първоначалната еуфория от отварата беше отшумяла и започнах да се чудя какво беше станало с Тейт. Какво ли щеше да си помисли, когато се върнеше на пътя с Розуел и видеше, че ме няма. Нямах избор. Можех или да остана там и да припадна, или да отида някъде, където щяха да ми помогнат. Дори и сега си спомнях болката, ужасяващата тежест в гърдите си, сякаш никога повече нямаше да мога да си поема дъх.

Не че исках да мисля чак толкова много за нея, но ми беше трудно да забравя очите ѝ. Мъката ѝ изглеждаше като нещо напълно материално и не можех да спра да мисля за това. Погледнах във водата, опитвайки се да видя дъното на вирчето. Беше прекалено тъмно, но все пак се забелязваха няколко стъпалца, изсечени в стената, водещи надолу.

— За какво са тези стъпала?

Мориган ме погледна изненадано.

— За да се слиза и качва по тях.

— Защо обаче някой ще слиза и ще се качва във водата?

Момичето завъртя лодката си с пръчката и тя се заклатушка по повърхността.

— Водата невинаги е била тук. Благородната ми сестра ме наказва с голямо наводнение. Ниските етажи на моя дом в момента са неизползваеми, освен от мъртвите, които не се тормозят от такива подробности като нуждата от въздух.

— Откъде идва водата? — казах аз, загледан във въртящата се и клатушкаща се лодка.

— Отвсякъде. Пада от покрива и извира от земята.

— Не се ли притесняваш, че иска да ви удави?

— Скоро ще се умиловичи и ще спре да ни тормози. Може би вече дори съжалява за изблика си на гняв. Докато това стане, ние се приспособяваме доста добре към положението.

Усмихна се и зарита с крака по повърхността на водата.

— Сестра ми направи грешката да предположи, че понеже живеем по един и същи начин от доста време, сме обвързани с него завинаги. Но това не е така. Дай ни труповете на децата и ние ще ги отгледаме. Дай ни вода и ние ще се научим да плуваме.

— Водата обаче е много. Какво ще правите, ако не спре?

— Сестра ми ще стане по-мила след Деня на вси души. След като получи своето възлияние, може да я убедим да спре дъжда.

— Не знам какъв е този Ден на вси души. Същото като Хелюин ли е?

Мориган се разсмя и ме удари с пръчката си по главата.

— Не бъди глупак. Хелюин е просто другото име на стар езически празник с подобно име — Ал Халоус Ийв, само сега е съкратено малко, — когато местните палели фенерите си и хвърляли костите на умрелите си животни в огъня, за да държат дявола надалече. След това идва Денят на вси светии, на който се почитат светците — много е смешно, първо им отрязали пръстите, а сега ги пазят като реликви в църквите. И накрая е Денят на вси души и той е за останалите, за нас.^[1]

— За останалите?

Мориган кимна.

— Създанията под земята. В този ден моята сестра си възвръща властта и получава жертвоприношенията си. Тогава се събираме в двора на църквата и палим билки, градински чай и седефче. И точно

преди слънцето да изгрее, ставаме свидетели на изливането на кръвта и светът отново е по-добър.

Произнесе думите като че ли рецитираше стихотворение или ми разказваше легенда, а не като нещо, което се случваше редовно, от години насам, в един застаряващ град.

Погледнах я гневно.

— И вие не виждате нищо лошо в това? Господарката взема деца, за да ги заколи пред очите ви, и за вас това е нормално? Държиш се, сякаш това е съвсем в реда на нещата. Постоянно повтаряш колко е лоша Господарката, че е извън контрол — тогава защо някой не направи нещо?

Наблюдавах лицето ѝ, как докосва устните си, като че ли несъзнателно се опитваше да прикрие зъбите си.

— Направи си услуга и не ѝ се пречкай. Тя е ината, жестока владетелка и ще те накаже, преди да успееш да мигнеш или да си поемеш дъх. В момента в нейния дом има дете и тя ще го пази до нощта на ритуала.

— Значи ми казваш, че просто ще си стоиш тук и ще я оставиш да убие едно малко дете?

Сетих се за изпълнените с болка очи на Тейт, за отчаяното ѝ упорство, че умрялото момиче не е сестричката ѝ. Майка ми не искаше да говорим за това, но децата, които бяха вземани, отиваха някъде. Те не изчезваха просто така. Ако имаше причина за подмяната, то тогава може би Натали беше все още жива и чакаше някъде нощта, в която щяха да пролеят кръвта ѝ.

Мориган се изправи и вдигна пръчката си като меч или скиптър.

— Нищо не можеш да направиш за това дете. Сестра ми е извратено създание, тя е звяр, не жена, и само ще пострадаш, ако застанеш на пътя ѝ.

— Говориш за убийство на дете. Тя е нечия дъщеря. — Затворих очи и си поех дъх. — Нечия сестра.

— Тя е просто малка пращинка в голямата картина на света. Съвсем малка частица, изиграваща важната си роля на всеки седем години. Незначителна цена, която трябва да се плати за благосъстоянието и просперитета на всички.

Джанис дойде при нас, седна и потопа краката си във водата.

— Градът се нуждае от това, Маки. Всички се нуждаем.

— Значи всички се подреждате в редичка на гробището, палите билките си и убивате деца? Страхотно, а? Направо невероятно.

— Не го правим ние.

Гърлото ми се беше свило, все едно щях да се засмея, но не по онзи начин, когато всичко е весело и прекрасно.

— Но позволявате да се случва.

Джанис въздъхна и постави ръка на рамото ми.

— Ние не мислим за това по такъв рационален начин. За всички е добре. За нас, за Дома на мизерията, за местните и за града.

— Не — казах аз. — Това не е добре за града. Наранява ги, ужасява ги. Как може да са щастливи, когато някой взема децата им?

Мориган закима въодушевено.

— Затова е музиката ни. Господарката наказва града, но ние ги правим отново щастливи.

— А не ви ли е хрумвало, че може изобщо да не ги тормозите и натъжавате?

Джанис поклати глава.

— Ти не разбираш, просто трябва да го правим.

— Така ли? — казах аз. — Е, аз обаче не трябва да го правя.

Мориган се протегна и ме стисна за китката. Ръката ѝ беше мокра, но все още топла.

— О, не бъди толкова гневен. Много добре знаеш как живеем всички тук. Знаеш как трябва да свърши това.

— Да, знам — дръпнах пръстите ѝ от ръката си и се изправих. — И затова ви напускам.

[1] All Hallows Eve е пълното име на стария езически празник, честван в нощта на 31 октомври, който църквата нарича Вечерта на вси светии. През IX век църквата утвърждава 1 ноември за Деня на вси светии, в който да се прославят всички светци и мъченици, а през XI век 2 ноември е обявен за Ден на вси души, на който да се почитат всички мъртъвци. Постепенно трите празника се сливат и често се смесват в представите на хората. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА ДОСТАТЪЧНО НОРМАЛЕН

Изкачих се по клисурата до „Орчард“ и тръгнах към къщи. Бях бесен и възмутен, и отвратен. Никога нямаше да участвам в нещо толкова грозно — не можех дори да си го представя. Но все пак аз самият бях роден в Дома на яростта, тук е бил моят дом, преди да дойда в Гентри. Ако исках да бъда здрав, трябваше да работя за Мориган, но само от мисълта за това ми се повдигаше.

Искаше ми се да си поговоря с Ема, но същевременно няхах желание да обсъждам с нея нещата, които в действителност ме измъчваха, а и тя едва ли щеше да бъде будна по това време. Когато погледнах телефона си, часовникът показваше два и четирийсет и пет. Все още валеше, но това не беше нещо ново.

Една кола идваше срещу мен по пътя, жълтите снопове светлина на предните фарове блестяха сред тъмната пелена на дъжда. Тя отби встрани толкова рязко, че една от предните гуми се блъсна в тротоара.

Тейт изскочи от колата и пресече улицата, като остави буика си напъряко на алеята за велосипеди.

— Ей! — извика тя и преджапа през канавката, за да мине на тротоара от моята страна.

Спрях и я изчаках.

Когато стигна при мен, застава с ръце на кръста си. Беше пуснала аварийките и те пулсираха хипнотизиращо зад нея като оранжев сърдечен ритъм, измерван на някакъв болничен апарат.

— Китарата ти е в мен.

Исках да я попитам какво прави навън толкова късно, карайки сама по улиците.

— Знаеш ли колко е часът?

Тя се намръщи.

— Всъщност да. Много късно, средата на скапаната нощ. Какво, по дяволите, стана с теб?

Свих рамене и се опитах да си придам непукистки вид.

— Не се преструваше — каза тя. — Това, което ти се случи в колата — беше истинско.

Кимнах.

Тейт отметна мократа коса от челото си.

— Сега добре ли си?

— Добре съм. Не се притеснявай за мен.

Обърна се и погледна към пътя, поклащайки глава.

— Виж, кажи ми честно — какво не ти е наред?

Не й отговорих веднага. Имах чувството, че ако измъдрех някакъв завоалиран отговор, както обикновено, тя просто щеше да го подмине с презрение, да перифразира въпроса и да ме тормози така до безкрай, затова просто пропуснах най-съществената част от него.

— Имало ли е нещо от теб — от твоя живот, — което наистина, ама наистина да мразиш?

Тя се изсмя — остро, рязко, болезнено.

— Божичко, откъде да започна?

Все още гледаше към мен, с горчива усмивка на лицето, а после внезапно изражението й се промени.

— Какво?

— Нищо. Просто... очите ти са толкова тъмни...

Гледаше ме замислено, леко притеснено, сякаш не осъждаше или преценяваше, а просто наблюдаваше.

Поех си дълбоко дъх и поставих ръка на рамото й.

— Искам да ти кажа нещо за Натали. — Побутнах я към моравата на мисис Фийли. — Ето, седни тук.

Тя не изглеждаше много убедена, но се отпусна на земята, а аз седнах до нея.

— Може ли първо да те попитам нещо? — казах аз.

Тейт кимна и отскубна шепа изсъхнала трева, вперила поглед някъде встрани от мен. Вече не се усмихваше.

— Какво ще направиш, ако ти кажа, че някой е взел сестра ти, че ти си права и това е един скапан град, който позволява да се случват отвратителни, гнусни неща? Ще има ли някакво значение? Ще ти помогне ли това по някакъв начин?

Дъждът заливаше шосето и тънките пръски улавяха блясъка от аварийните светлини на колата на Тейт. Долу на пресечката светофарът

светна в червено и паважът внезапно стана кървав. Имах чувството, че през целия ми живот е валяло.

Тейт не ми отговори, просто отскубна още една шепа трева. Лицето ѝ имаше каменно изражение.

— За какво си мислиш? — Гласът ми беше почти шепнещ, въпреки че не възнамерявах да прозвучи така.

— За нищо. — Каза го наистина натъжено и изглеждаше едновременно твърда и отчаяна. — Само че си прав. Няма никакво значение. Дали знаеш нещо или не — няма значение, защото вече се е случило. Никой не може да я спаси. Нищо не може да се направи.

Преди два дни бях готов да платя, за да я чуя да казва такова нещо, да се предаде и просто да приеме положението такова, каквото е и да продължи напред. Сега обаче всичко се беше променило. Ако Мориган беше права, Натали все още беше жива — поне до залез-слънце този петък, но нямах абсолютно никаква идея какво мога да направя, за да ѝ помогна.

Когато се пресегнах към ръката на Тейт, за моя изненада тя ми позволи да я докосна.

— Просто искам да знам какво е станало. Как е възможно нещо подобно да се случи.

Не знаех какво да ѝ кажа, затова само продължих да държа ръката ѝ, галейки внимателно с пръстите си горната страна на дланта ѝ.

— Не е лично или злонамерено. Случило се е. Други хора в другите градове имат урагани или земетресения.

Тя кимна, загледана в улицата. Познавах изражението ѝ — сякаш сдържаше дъха си. Протегнах свободната си ръка и докоснах косата ѝ. Беше по-мека, отколкото изглеждаше. Отметнах встрани падналите на лицето ѝ кичури и тя затвори очи.

— Цялото това място е пълно с такова лицемерие, че направо не е за вярване. Всички са ужасно добри, когато става дума да се правят торти за благотворителност и да се носят тенджери с храна на опечалените роднини, но не правят нищо, за да го спрат. Просто казват: „О, колко тъжно!“

Пуснах ръката ѝ и я прегърнах. Чудех се дали ще заплаче. Ема плачеше на всичко, дори на анимационните филми и на рекламите, но Тейт не беше такава. Въпреки че бе по-дребничка и по-нежна,

отколкото очаквах. Притеглих я към себе си, като внимателно прокаравях ръка по гърба ѝ надолу и нагоре, за да я успокоя.

— Аз ти вярвах. От самото начало ти вярвах.

— Защо не го каза тогава? Можеше просто да ми кажеш.

Отпусна глава на рамото ми и за секунда това беше всичко, което исках от живота. После усетих остра, изгаряща болка през тениската си. Задържах дъха си и се опитах да не разваля момента, като се отдръпна встрани от нея.

Тя се облегна на мен и гласът ѝ прозвуча съвсем тихо.

— Не се опитвах да те обвиня за нещо. Мислех, че ти ще знаеш какво е станало. Знам, че не е заради теб, че не ти си виновен. Знам го.

Кимнах и продължих да стискам зъби, за да издържа пронизващата болка в ключицата си. Трябваше да ме обвинява. Сега беше моментът да ме приклепва и да настоява да научи всичко. Знаех го, защото най-сетне аз самият бях наясно с нещата и имах доказателства. А тя дори не подозираше.

Тейт помръдна и болката премина рязко към рамото и надолу към гърдите ми като електрически шок, както когато лекарите ти пускат ток, уж за да те спасят. Простенах и я отместих леко от себе си.

Тя се отдръпна бързо и заби поглед в земята. Носеше метална верижка около врата си, пъхната под блузата ѝ. Исках да ѝ обясня защо я избутах, но думите ми се сториха безсмислени. Изправих се.

— Къде отиваш? — Гласът ѝ звучеше пресипнало.

— Никъде. Хайде да се поразходим малко. — Подадох ѝ ръка да стане. — Не мисля, че мога да вляза отново в колата ти. Ще ме изпратиш ли до нас?

Когато се надигна, тя се опита да издърпа ръката си, но аз я задържах. За секунда стояхме така, встрани на пътя, хванати за ръце. После тя се отскубна рязко, сякаш не можеше да понесе да я докосвам вече.

Вървахме по улица „Уелш“, към църквата, без да говорим много. Пред двора спряхме и останахме неподвижни на тротоара.

Тейт кимна към малкото гробище.

— Сложиха тялото вътре. Мога да ти покажа, ако искаш.

Разтърсих глава.

— Така е добре.

— Обещавам ти, че няма да правя нищо лигаво, не съм като онези момичета...

— Не мога да вляза в гробището.

Погледът, който ми хвърли, показваше, че изобщо не беше впечатлена от думите ми. Или още не осъзнаваше какво ѝ казвам.

— За какво говориш? Баща ти е свещеникът. Можеш да отидеш, където си поискаш.

— Сложно е — казах аз. — Има едно... нещо...

Тя се взираше мълчаливо в мен дълго време, сякаш обмисляше всички варианти на това, което можеше да ми каже. После тръгна напред покрай стената на гробището.

— Добре, тогава ще заобиколим и ще погледнем от другата страна.

Поведе ме край сградата, покрай оградата, докато стигнахме до място, където лехите с оранжеви цветя бяха избрали вече кафявия цвят.

— Ето — каза тя и посочи през оградата. — Тъкмо поставиха надгробния камък. Онзи малкият, белият, до стената.

Сочеше ми покрай безименните надгробни плочи и криптата към парцела неосветена земя, където някогашните вярващи погребвали всеки, когото смятали за нечист. В мрака изпъкваха само мраморните плочи. Те блестяха бледи сред сенките, докато гранитните камъни се сливаха в смътни линии. Камъкът, който Тейт ми сочеше, се издигаше изправен и квадратен, но повечето от другите се бяха килнали в различни посоки.

В гробището имаше и други парцели. Осветена земя. Но фактът, че не Натали, а нещо друго беше погребано тук с отхвърлените, защото това си беше неговото място, потвърждаваше, че тази неосветена земя е точно това, което Мориган беше казала, че е — просто още един начин, по който градът изпълняваше своята част от сделката и участваше в този отвратителен ритуал. Нещо, на което всички се бяха съгласили, без да им се налага да говорят за него.

Тейт стоеше до мен и ме гледаше и внезапно осъзнах, че тя не беше от онези момичета, които щяха да извърнат очи встрани и да избягат. Погледът ѝ можеше да свали кожата от тялото ти, ако ѝ позволиш да се взира в теб достатъчно дълго.

Затворих очи.

— Искаше ми се да мога да направя нещо. Не знам как да ти помогна.

Тя се приближи към мен и гласът ѝ беше тих и задъхан, сякаш се канеше да ми каже някаква ужасна тайна.

— Знаеш ли как стана? Какво ме убеди напълно? Не беше това, че зъбите ѝ внезапно започнаха да ми се струват по-големи, нито очите ѝ, които се промениха. Да, естествено, това имаше значение, но не доказваше нищо. Бяха пантофите ѝ. Розови, пухкави, с мечета върху тях — преди ги носеше постоянно, а после, няколко месеца преди да умре, те изчезнаха, но знаеш ли какво? Това нямаше значение, защото тя не си ги поиска. И вече не харесваше книжки с картинки и играчките си. Казвах си, че е така, защото е болна, но това не беше истина, защото нощем, когато си мислиш за всичко, за което не можеш да понесеш да мислиш през деня, аз знаех... Нощем истината идваше при мен — и просто знаех, че това не е моята сестра.

Стоях до лехата с увехнали цветя, облегат на оградата. До мен Тейт изглеждаше съвсем дребничка и тъжна. Устните ѝ бяха притиснати една до друга толкова силно, че и мен ме болеше. За пръв път от онзи следобед под дъба тя не гледаше към мен, с очакване да ѝ кажа или да направя нещо.

Исках да я прегърна, но всичко беше погрешно — времето и мястото, и начинът, по който тя се свиваше и отдръпваше, като че ли не можеше да търпи някой друг да я докосва, затова само долепих чело до оградата.

— Трябва да ти кажа още нещо.

— Е, казвай.

— Харесвам те.

Когато го казах на глас, признанието прозвуча толкова безнадеждно — и същевременно необратимо. Бях открил нещо, което до този момент не знаех с какви думи да изразя. Но разбирах, че го чувствах по този начин, защото беше вярно.

Смехът ѝ беше недоверчив.

— Ти какво?

Гледах ту към земята, ту към ръмящото небе, изобщо навсякъде другаде, само не и към нея.

— Харесвам те. Много.

Когато най-накрая вдигнах очи към Тейт, лицето ми беше пламнало и ми беше трудно да я гледам.

Тя се намръщи. После скръсти ръце на гърдите си.

— Това наистина е неподходящо място за подобен разговор.

— Знам. И въпреки това те харесвам.

Когато го казах за трети път, сякаш разруших някакво заклинание. Лицето ѝ омекна и погледът ѝ стана отнесен.

— Не казвай такова нещо, освен ако наистина не го мислиш.

— Никога не казвам нещо, ако наистина не го мисля. — Наведох се към нея и подуших отново миризмата на метал. — Свали си верижката.

— Защо?

— Защото ако не го направиш, няма да мога да те целуна.

Тя стоеше и се взираше в лицето ми. После се пресегна и откопча закопчалката на верижката си. Устните ѝ бяха леко разтворени. Пъхна верижката в джоба си и постави ръката ми на бузата си. После се наведох към нея, преди да имам време да помисля за това достатъчно дълго, за да се уплаша.

Никога не бях очаквал много от Тейт. Дълги, отегчени погледи в училищните коридори, може би. Няколко страхотни удара на билиардната маса, където изобщо не ѝ бях конкуренция. Можеше да ме разбие на дартс или пък на карти. Вместо това ето ме сега, целувах я зад църквата. Устните ѝ бяха топли и се изненадах, че да не дишаш, можеше да бъде и много хубаво, когато някой друг отнемаше дъха ти.

Обви ръце около врата ми, после ме сграбчи за тениската и ме притегли до себе си на подгизналата земя. Държеше ме здраво и двамата се отпуснахме долу, на тревата. Над нея небето беше безгранично и пълно с вода. До оградата огромен дъб разперваше клоните си над църковния двор. Листата, които не бяха опадали, бяха мокри, покрити с малки капчици. Всяка от тях улавяше сиянието от уличните лампи, която просветваше на моменти като малки избухващи звезди. Тейт докосна лицето ми с пръсти, сякаш изтриваше от кожата ми ярките петна светлина. Но беше просто дъждът.

Тя погледна през рамото ми към блещукащото дърво, после се обърна и ми се усмихна с усмивка, която беше закачлива и някак нежна. Беше седнала върху мен, прекрачила ме с крака. Странно е, когато не си бил щастлив от дълго, много дълго време и после

внезапно си щастлив. Наведе се към мен и можех да усетя аромата ѝ — желязо и шампоан, и под него, онова свежо, чисто ухание.

Лежахме в тревата до оградата на гробището, целувахме се и треперехме. Зъбите ѝ започнаха да тракат и аз я притеглих към себе си, което ме накара да се почувствам като супергерой, въпреки че беше абсолютно нелепо. Тя се беше вкопчила в якето ми, сякаш бях направил нещо изключително.

Постави ръка на гърдите ми, премести леко пръстите си и по цялото ми тяло ме побиха тръпки. Притиснах я още по-близо до себе си, главата ѝ беше опряна под брадичката ми.

— Аз не съм съвсем нормален, Тейт.

— Знам. — Ръката ѝ си пробиваше път под тениската ми, после докосна кожата ми, плъзна се по гърдите ми и по стомаха ми, надолу към дънките ми. — Така добре ли е?

Затворих очи и кимнах.

— Достатъчно нормален си.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРИЗНАНИЕ

Следващия ден в училище ми беше като в мъгла. Бях спал съвсем малко, но пих от отварата и това сякаш изобщо нямаше значение. Розуел искаше да разбере защо Тейт е била толкова притеснена и аз му разказах някаква история за това как съм се почувствал зле в колата ѝ и тя се е уплашила, на която той не повярва, но поне ме остави на мира.

Прекарах цялата сутрин, готвейки се за новата среща с Тейт, но тя не дойде на училище. За пръв път след погребението отсъстваше и за останалите това беше напълно естествено. Въпреки това не можех да спра да мисля, че след като ми беше казала всичко онова за сестра си и след целувките ни, тя ме избягваше нарочно.

Мисълта беше по-облекчаваща, отколкото предполагах. През последните няколко дни животът ми беше станал направо непоносим и Тейт беше усложнение, с което не знаех как да се справя. И все пак през целия ден, по време на часовете, на писането на домашните в библиотеката и ровенето из учебниците непрекъснато се улавях, че мисля за целувките ни. Когато се прибрах вкъщи, исках само да седна пред телевизора и да изключа мозъка си.

Щом стигнах до входната врата и влязох вътре, чух смеха на Ема. Тя се появи от дневната, докато чистех обувките си и събличах мокрото си яке. Усмивваше се по онзи неудържим, искрен начин, като че ли дори и да искаше, просто не можеше да спре — нещо беше толкова забавно. На главата си носеше мека черна шапка.

— На Джанис е — каза тя, докато я сваляше и оправяше косата си. — Имаме малко работа.

Протегна се към мен, хвана лицето ми в ръце и наведе главата ми, за да ме погледне по-внимателно.

— Изглеждаш изтощен. Сигурен ли си, че си добре?

Кимнах и с изненада осъзнах, че казвах истината. Единствената причина за изтощението ми беше, че цяла нощ бях навън.

— Просто съм уморен.

Ема ме погледна със съмнение и влезе отново в гостната. Взех си една ябълка от кухнята и после отидох в другата стая, за да проверя каква е тази работа с Джанис. Тя седеше на дивана и разгръщаше някакъв учебник. Косата ѝ беше пусната свободно край лицето ѝ и отново изглеждаше съвсем обикновена и нещастна.

— Какво правиш тук? — казах аз. — Дадох ти каквото искаше, така че спри да тормозиш Ема.

Джанис погледна нещо в съдържанието, после отново се върна в началото на учебника.

— Не тормозя Ема. Имаме да правим домашно. И не че искам да съм дребнава, но тя дойде при мен, не аз при нея. Не съм излязла навън, за да търся хубави музиканти, просто се записах на училище.

Седнах срещу нея и я наблюдавах как си води записки в малка тетрадка с кожена подвързия.

— Защо някой като теб изобщо ще ходи на училище? Извинявай, но какъв е смисълът?

Тя прокара пръста си по бележката под цветна диаграма на клетка, после вдигна глава.

— Смисълът е да науча всичко, което мога, в моята област. Повдигнах въпросително вежди.

— Твоята област?

— Фармацевтика, така я наричат сега. — Затвори учебника и се облегна назад. — Научното познание се променя толкова бързо, че е трудно да се следи цялата информация, но Ема е наистина много мила с мен. Обясни ми много неща за градинарството. Всъщност досега никога не бях отглеждала растения и беше важно да разбере всичко за семената и процесите на растежа. Ема ми даваше уроци.

Кимнах, защото си дадох сметка, че в място като Дома на яростта отглеждането на растения сигурно беше наистина сложна работа.

— Ема — провикна се майка ми от коридора. — Ще използваш ли целия този торен мъх, или да го изхвърля?

При звука на гласа ѝ, Джанис трепна и лицето ѝ доби странно, стреснато изражение.

— Ема — обади се отново мама и влезе в гостната. После спря рязко.

Джанис се изправи и протегна ръка.

— Здравейте. Аз съм...

— Махай се оттук — каза мама. — Знам какво си ти. Махни се от дома ми.

— Моля ви... — Джанис отстъпи назад, отдръпвайки ръката си.

Майка ми стоеше с вдигната брадичка и изпънати рамене, сякаш се страхуваше, че ако погледне дори за миг встрани, това време щеше да бъде достатъчно на Джанис, за да направи нещо ужасяващо. Ема влезе в стаята след нея с ръце, пълни догоре с книги, и после застина на място. Джанис вече се изнасяше към вратата с тъжно изражение, но същевременно личеше, че напълно разбира и приема положението. Ема я погледна. После се обърна и се втренчи в майка ни.

— Какво става? Какво ѝ каза?

Майка ми издиша тежко и ми се стори, че като че ли изведнъж стана по-висока, отколкото беше.

— Кажи ѝ да си ходи — каза тя с такова изражение, каквото никога не бях виждал на лицето ѝ. — Кажи ѝ, че не е желана тук.

Ема повдигна вежди и стисна решително устни. Бузите ѝ поруменяха, а това беше сигурен признак, че ще каже нещо, за което по-късно щеше да съжалява. Беше нормално за нея да се кара с татко, но никога не беше крещяла на майка ни. Все още не можех да реша дали не го правеше, защото скандалите и споровете с нея щяха да бъдат прекалено лесни за печелене, или защото нещо в нейното ледено спокойствие и мълчание можеше да бъде наистина плашещо.

Най-накрая тя затвори очи и си пое дълбоко дъх, сякаш се насилваше да прояви търпение.

— Джанис ми помага със задачите по ботаника.

Звучеше почти убедително, но майка ми не беше разколебана и за секунда.

— Тя не е създание от този свят.

Забих пръсти в дланите си, докато Джанис просто си стоеше там.

Ема запази хладнокръвие за около три секунди. После захвърли купчината книги на земята.

— Значи си твърдо решена да я мразиш само защото не е точно като теб? И няма никакво значение, че е мила или че откакто съм я срещнала, не е направила нищо лошо и непрекъснато ми помага?

— Нямах представа за какво говориш. Тя е от най-ужасния вид подземни твари.

— Ти дори не я познаваш! Не смятай автоматично всеки от тях за лош. Ами Маки?

— Да не си посмяла да го сравняваш с тях. Маки си е добре. Той израсна в почтено семейство, с почтени принципи. Той е като нас.

Ема стоеше над разпилените книги и каза много спокойно:

— Е, може би и те са като нас.

Мама не отговори веднага. Усмихна се язвително и тъжно.

— Като нас. Каж ми някой от нашите приятели и съседни дали е фанатично отдаден на демон? Дали краде деца? Дали енориашите на Обединената методистка църква отвлечат бебета и ги охранват като добитък, за да ги принесат после в жертва на загубена кауза? Маки е сладко, нормално момче, а те са чудовища.

Всички застинахме мълчаливи. Изпуснатите книги се разместиха и се разпиляха съвсем по килима. Майка ми изглеждаше като че ли искаше да сложи ръка на устата си и да прибере обратно думите си, преди да каже още нещо.

Внезапно бях убеден, че моментът е настъпил. Че най-накрая ще поговорим за всички отвратителни, гнусни неща в Гентри, за това как мили, нормални бебета бяха подменяни с изроди. Може би дори за това, че аз всъщност не съм неин син и едно дете на име Малкълм Дойл е мъртво заради групичка хора, които живеят под земята и се нуждаят от прясна кръв.

Щяхме да се заровим в мръсотията.

Майка ми въздъхна тежко и притисна дланите си една в друга.

— Те винаги се връщат. Само въпрос на време е. Наблюдават и чакат и когато се отпуснеш, идват и си вземат всичко.

— Спри да я наричаш „те“. Тя е личност!

Майка ми просто продължи със същия мъртвешки глас:

— Знаех, че ще вземат детето ми, ако им дам възможност. Направих всичко, което можех, за да го предотвратя — всеки номер, всяко заклинание. Напълних къщата с камбанки и монети, с ножици, но в крайна сметка се оказа напразно. Някой махна ножиците и те дойдоха и го взеха.

Тя и Ема стояха неподвижно и не откъсваха очи една от друга. Представих си къщата ни, пълна с амулети и всякакви джунджурийки, които според поверията отблъскват демоните. Как по-късно сигурно ги беше изхвърлила само за да спра да крещя в люлката.

Ема издиша шумно.

— Да — каза тя. — Да, аз ги свалих — аз взех ножиците и не ги сложих обратно. Аз го направих. Това ли искаше? Това гигантско признание ли очакваше? Че бях глупаво, малко четиригодишно дете?

Стаята се смали ужасно и вече не можеше да побере нас, четиримата, въпреки че аз се опитвах отчаяно да стана невидим в този момент, а Джанис отстъпваше назад към шкафа с книги. Ръцете ми трепереха, а Ема направо беше побесняла.

Осъзнах, че не беше нужно някой друг да я обвинява, тя сама се беше осъдила отдавна.

И наистина имаше причини да вярва в това — защото беше свалила ножиците от кошчето ми, защото не беше изпищяла или извикала, когато някой беше влязъл през прозореца и беше взел братчето й. Защото не беше изтичала да потърси помощ, след като бебето беше изчезнало, а беше останала с мен цяла нощ, провирайки ръцете си през решетките на люлката. Но това бяха привидните причини. По-важното беше, че аз бях тук, защото години наред тя ми се усмихваше, изслушваше ме и ме закриляше. Защото ме обичаше. Аз съществувах само заради нея.

— Добре! — изкрещя Ема и гласът й изплющя като плесник, висок и остър. — Добре, вината е моя, доволна ли си!

Майка ни стоеше сама в средата на стаята, раменете й се бяха отпуснали надолу, ръцете й висяха безжизнено край тялото й.

— Не — каза тя. — Моя е.

Но тонът й беше предизвикателен, както когато хората казват нещо, но всъщност искат да кажат, че вината наистина е на другия.

Джанис все още стоеше до шкафа с книги, все още докосваше вътрешната част на едната си ръка, сякаш я болеше там. Когато погледът ми се насочи към коридора, тя просто наклони глава и се измъкна навън. Няколко секунди по-късно чух как входната врата се отваря и затваря и ние останахме сами, с петнайсет години мълчание и с тъжния, търпелив призрак на Маки Дойл.

Никой от нас не каза нищо и стаята сякаш жужеше, наситена със силно електричество, което нямаше нищо общо с лампите или другите уреди в къщата.

Ема въздъхна и отпусна ръце. Погледна ме с отчаяние и излезе. Майка ми стоеше с гръб към мен и с притиснати до лицето си ръце.

— Мамо? — Протегнах се към нея и я обърнах към себе си. — Мамо, недей.

— Какво си направил? — попита тя и гласът ѝ беше ужасно писклив, граничещ с истерията. — Да не си слизал под земята? Какво, за Бога, си направил?

Отскочих назад. Паниката в гласа ѝ ме стресна и зяпнах с уста.

— Седни — каза тя. — Трябва да поговорим.

Седнах на ръба на дивана и когато тя се настани до мен, дълго време мълча. На стената големият изправен часовник тиктакаше с постоянство. В главата ми премина ужасяваща картина на бъдещето ми — как двамата седим така един срещу друг до края на живота ми и не знаем какво да си кажем.

След дълго време тя се пресегна през масичката за кафе и ме хвана за китката.

Стоях неподвижно и чаках.

Тя търкаше разсеяно дланта ми с палеца си.

— Когато срещнах баща ти, помислих, че той може да е шансът ми да забравя. Ново начало. Но просто бях толкова наивна. Те никога не си отиват, когато има възможност да спечелят още нещо.

Затворих очи и се опитах да се сетя за нещо, което искаха да спечелят от мен — нещо, което можех да им дам. Те имаха целия Дом на яростта, пълен със смеещи се чудовища и наводнени тунели.

— Вече им дадох каквото искаха. Не беше лошо или опасно. Просто искаха да бъдат обичани.

Тя се разсмя и звукът беше неприятен, остър и огорчен.

— Обич? Да не би да си повярвал на това? Те търсят топли тела. Трябва да си плащат данъка, също както всеки енориаш на Методистката църква дава своята лепта в кутията за дарения и всеки април си плаща данъците на правителството. И при тях е същото, само дето сметките трябва да се разчистват на всеки седем години и паричната система в тяхното царство е кръвта.

Кимнах, но не помислих за Малкълм Дойл. Не помислих за русата му коса или сините му очи, или за ужасната му, кървава смърт. Ако допуснех да си го представя, щях да го сънувам с години.

Майка ми седеше с приведена глава, загледана в ръцете си.

— Те пазят града и ни осигуряват безопасност и ни правят щастливи. За това са нужни обаче някои жертви. И понеже не са

напълно лишени от сантименталност, предпочитат да проливат кръвта на нечийи други деца.

— Твоята ли...? — Но това, което исках да кажа, беше — кръвта на Малкълм Дойл, на Натали Стюарт, на всяко друго дете, което беше откраднато, за да могат да пролеят кръвта му.

Аз бях особен случай. Не бях предназначена за обща употреба. — Очите ѝ бяха празни, съкрушени и имах чувството, че се предполагаше да видя някаква ирония в случилото се. — Господарката ме харесваше. Наричаше ме „съкровище“, гледаше ме като свой домашен любимец и ми разказваше за всичките жертвоприношения, които правеха в нейна чест. Малки деца, които пицяха и викаха. Как преди шестстотин години воините идвали при нея, за да ѝ принесат в дар победите и пораженията си. Как тя никога няма да позволи да ми се случи нещо. Държа ме толкова дълго при себе си, че бях като затворена в пашкул.

— Но ако Господарката не е искала да се върнеш у дома си, защо просто не те е спряла?

— О, тя щеше да ме спре. Щеше да ме държи завинаги при себе си, но някой дойде и ме върна обратно. Странно създание — чудовище — ме изведе от хълма една нощ и ме поведе през гората. После ме остави на стъпалата на родната ми къща така, както се захвърля загубено куче.

Взирах се в нея, опитвайки се да проумея болката в гласа ѝ. Не виждах никакъв смисъл да е наранена.

— Но това е било добре, нали? Върнала си се у дома.

— Не можеш — каза тя. — Никога вече не можеш да се прибереш у дома си в истинския смисъл. След като изчезнеш, близките ти намират начин да не им липсваш. Продължават с живота си напред. А и какво можеш да правиш с момиче, което не може да понася газовете от колите? Което ослепява на слънчевата светлина? Чуй ме внимателно. Познавам ги. Знаем как мислят и те винаги мислят само за едно — какво могат да спечелят от теб.

— Но за какво съм им нужен аз?

Тя сви рамене и потръпна силно.

— Не знам, но може да си сигурен, че искат нещо. Те ще те използват, ще те манипулират и когато вече не им вършиш работа, ще те захвърлят. — Внезапно се усмихна — плашеща, тъжна усмивка. —

Седях на възглавничка в краката ѝ и си играех с часовник с кукувичка. Пеех ѝ песнички и тя ги повтаряше след мен. Не можеш да се върнеш при тях. За нищо на света няма да го позволя.

Поех си дълбоко дъх.

— Казаха ми, че ако не им помогна, ще наранят Ема. Не можех просто да си седя тук и да позволя да ѝ направят нещо.

Мама се изправи и се наведе по-близо към мен.

— Ема е почти на двайсет години. Може да се грижи сама за себе си. Ти си уникален — може би дори ценен за тях — и те искат нещо от теб. Когато някой от подземните иска нещо, то никога не е безобидно. Не се връщай там.

— Ами ако ѝ направят нещо ужасно, за да ме накажат?

— Те така или иначе ще те накажат — каза тя, — защото мразят да губят. Когато откраднах Малкълм, го направиха, за да ме накажат, че си тръгнах.

— Но нали не си го решила ти сама? Била си дете — била си жертва.

— Но ги напуснах и Господарката не може да прости толкова нещо, защото само това е от значение. — Свали ръце от лицето си и ме погледна. — Те просто ще те използват, Маки. Как да те накарам да разбереш колко са опасни тези създания?

Но когато се опитах да си представя опасността, в главата ми се появяваше изражението на Джанис, тази смесица от загуба и объркване. Това, че Емай обясняваше процесите на разпространение на семената не беше използване от нейна страна, беше споделяне на общи интереси. Така правеха хората, когато искаха да бъдат приятели.

— Чувствам се по-добре — казах накрая. — Може би за пръв път в живота си се чувствам толкова добре и това е само заради тях.

— Не разбираш ли? Те са те купили. Открили са каква е цената ти.

Но за мен в голямата схема на нещата цената ми не беше неразумна. Бяха ми дали повече, отколкото някога се бях надявал да получа, и най-важното беше не облекчението от болката или липсата на изтощение, или дори обещанието, че мога да бъда нормален. В главата ми внезапно се появи една-единствена мисъл, толкова ясно и категорично, че нямаше място за нищо друго — Ема.

— Нямах друг избор.

Мама седна на стола с висока облегалка и обви ръце около себе си. Очите ѝ бяха ясни и тъжни.

— Всичко в живота е въпрос на избор.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА ИСТИНА И КРАСОТА

Ема и мама бяха вече излезли, когато слязох за закуска в четвъртък и ядох сам зърнените си ядки, надвесен над мивката.

Затворих очи и се опитах да чуя шума на тълпата в „Старлайт“, да вкуся целувката на Тейт, да усетя допира на ръката ѝ в моята. Но в главата ми беше само разговорът с майка ми от предишния ден — като белег, издълбан в кожата ми, който можех да напипам с пръст. Нещо в неговата суровост ме караше да искам да се протегна и да се зароря още по-дълбоко навътре в плътта си.

В дневната баща ми стоеше до прозореца и се взираше в пустата улица. Седнах на пода и се облегнах на дивана. Звукът от дъжда ме замайваше, сякаш още спях и не бях сигурен в кое пространство се намирах. Отпуснах глава и се замислих колко трудно беше да общуваш с хората. Как дори не можех да се сетя по какъв начин да изразя всички неща, които исках да споделя с близките си. Защото беше толкова сложно. По-сложно от това да целунеш Тейт и по-сложно от ужасната тайна, която знаех за сестричката ѝ. Мисълта да бъдеш толкова близко до някого, да знаеш толкова много за него ми се струваше ужасно клаустрофобична. Може би за нея наистина бях нещо реално, бях някой.

Не спирах да мисля за устните ѝ. Как беше пъкнала ръце под тениската ми. Как винаги правех най-неправилния избор и сигурно нямаше да мога да разбера кога нещо е това, което всъщност исках.

Не можех да не си мисля и че това, което се случи между нас до гробището, беше нещо като възнаграждение, задето съм ѝ повярвал, или пък подкуп, за да ѝ кажа и останалото, което знаех. Че Натали беше все още жива. Но аз самият току-що бях научил този важен факт, така че нямаше начин тя да го знае или дори да го подозира, затова станалото в тревата трябваше да е истинско. Трябваше да означава, че тя наистина беше искала да ме целуне. Поне мъничко?

— Умислен си тази сутрин — каза татко, като се обърна към мен.

Свих рамене и не го поправих. Състоянието ми беше далеч от замислено, направо бях изпаднал в гигантска бездънна дупка, лишен от всякаква мисъл.

Тръгнах за училище по-рано от обикновено, влачейки се с бавна крачка по „Орчард“ и оттам през моста над клисурата. Беше мъгливо и трябваше да гледам внимателно къде ходя, докато мислех за предупреждението на майка си, което по ирония съвпаднаше абсолютно с това, което ми беше казала и Мorigан — да не се пречкам на пътя на Господарката.

Пресяхох улица „Уелш“, вървах с ръце в джобовете. Кварталът беше пуст и започнах да се чувствам отново изгубен и самотен, по същия начин както се чувствах понякога нощем — все едно не съществувах, — когато видях човек пред себе си. Човек със сиво яке и къса, разрошена коса и се забързах, за да го настигна.

— Тейт, здравей!

Тя погледна през рамо и направи физиономия, която беше доста далеч от усмивка. Махна небрежно с ръка и отново я отпусна. Закрачих до нея.

— Как си?

Тейт сви рамене и не отговори.

Изпреварих я и се обърнах, ходейки с гръб напред.

— Написа ли си есето по английски?

— Недей — каза тя. — Не се преструвай, че това е нормален разговор. Не се дръж така, сякаш всичко е наред.

— Какво искаш да кажа?

Тейт въздъхна.

— Защо продължаваш да ме питаш едно и също нещо? Не искам да казваш нищо. Искам за някого да е важно, че сестра ми я няма.

Внезапно ми стана ужасно горещо и неловко, но не извърнах поглед.

— Никой не е казал, че това не е важно. Просто няма какво да се направи, разбираш ли — нито ти, нито някой друг може да направи нещо.

И това беше вярно. Беше безспорна истина, но се почувствах като лъжец, когато я казах. Натали щеше да бъде жива до петък. Точно сега трябваше да търся начин да я спася, защото това правеха смелите,

почтени хора и имах странното чувство, че Тейт можеше да види вината и петното на непочтеност, изписани на лицето ми.

Всичко, свързано с нея, вече се свеждаше само до петнайсетте минути, които бяхме прекарвали на гробището. Притеснявах се, като си помислех, че я бях целувал, а сега не можех дори да я погледна.

— Защо не си с колата си?

Тя ме подмина.

— Не запали.

Заставах отново пред нея.

— Какво не ѝ е наред?

— Ако знаех, щях да я поправя, нали? — Погледна ме отегчено.
— Виж, малко бързам. Ще ме оставиш ли да вървя?

Когато влязох в часа по английски, бях доста раздразнен, но не знаех дали заради мен самия или заради Тейт. Мисълта, че се беше натискала с мен, за да ми благодари, че най-накрая ѝ бях повярвал за сестра ѝ, или заради нещо друго, все още се прокрадваше в съзнанието ми, но на едно друго ниво изобщо не ми пукаше от това. Все още исках да я целуна.

Няколко чина пред мен Алис се взираше в дъската и си играеше с косата си. Не спираше да я навива около пръста си и после да я развива отново. Лицето ѝ беше спокойно, нормално, като нещо, което знаеш, че винаги ще бъде недокоснато от всякакви несъвършенства.

— Тейт — каза мисис Бърмел със захаросана усмивка на лицето, с която упорито се опитваше да докаже на всички ни, че нищо неудобно не се беше случило миналия петък. — Ще раздадеш ли тестовете, моля те?

Тейт се измъкна иззад чина си. Приличаше на нещо, нарисувано от Ван Гог — цялата цвят, плътност и светлина. Косата ѝ беше щръкнала като гребен на петел и лактите ѝ изпъкваха остри и кокалести изпод дебелия блуза. Тръгна по редиците с купчината тестове, ровейки из тях.

Наведох се напред.

— Джена, ей, Джена... Имаш ли още една химикалка?

Джена се порови из чантата си и ми подаде химикалка с широка усмивка като от реклама на паста за зъби или както би се усмихнала някоя котка, дебнеща мишка, ако имаше брекети, изрусена коса и нещо, за което да се усмихва. Не си бях взел бележника, затова

започнах да тършувам из джобовете си за билетчета, обвивки от дъвки или други хартийки. Най-накрая намерих парченце от някакъв флайър и написах на гърба му: „Може ли да те изпратя до вас след училище?“

Когато Тейт стигна до моето място, ѝ подадох бележката, но тя не я погледна. Постави теста на чина ми и се направи да продължи напред по редицата.

Хванах я за китката. Не го бях планирал предварително и дори аз самият се изненадах. Кожата ѝ беше студена, а костите ѝ ми се сториха изключително малки и крехки, сякаш можех да ги строша, ако я стиснех по-силно.

За секунда стояхме така — аз, държейки я за китката, тя — без да помръдва. След това се отдръпна, сякаш бях прокажен.

Наблюдавах я, но тя не повдигна глава, нито се озърна край себе си.

През целия час отговаряхме на въпросите от теста и обсъждахме всеки от тях до втръсване. Разглеждах учебника си, търсейки интересни картинки или може би някакво магическо решение на всичките ми проблеми.

Минавах през частта с Романтизма, когато обърнах страницата и видях снимка на изрисувана древна делва. Хората върху съда бяха само в профил. Те танцуваха, подскачаха и се въртяха в кръг, свирейки на малки флейти. Напомниха ми на купона след концерта в Дома на яростта, на странното празненство с неговото неловко, зловещо веселие.

На другата страна имаше стихотворение. В него се казваше, че истината и красотата са по-важни от всичко. И че са едно и също.

Но всъщност нямаше никакво значение колко красиво описваш света. Фактът беше, че приятелите ми не ме познаваха. Тейт не ме искаше и истината имаше много грозно лице. Затворих учебника и се загледах в часовника на стената, молейки се стрелките да се движат по-бързо.

Пред мен Алис и Джена обсъждаха купона за Хелоуин, който щеше да се проведе на езерото и дали щеше да има голям огън, или заради дъжда щяха да се задоволят само с малките огънове в барбекютата под навесите. Загледах се в тях, защото и двете бяха красиви и беше приятно да има нещо нормално, което да ме разсейва от мислите за собствения ми мизерен живот.

Алис беше облечена в една от многобройните си блузки с голямо деколте и се наслаждаваше на мъчението ми — Розуел би казал, че съм доста мазохистично настроен, щом постоянно я гледам и не правя нищо по въпроса. И щеше да бъде прав, но косата ѝ беше кестенява със златисти оттенъци и лъскава, а когато мислех за Тейт, се чувствах като идиот. Алис се обърна рязко и видя, че ги наблюдавах. Хвърли ми отегчен поглед.

— Ще ходиш ли на купона, Маки? — Веждите ѝ бяха повдигнати, но клепачите ѝ бяха сведени надолу, сякаш дори само фактът, че ме гледаше, ѝ беше досаден и я уморяваше.

В друг ден — всеки друг ден — щях да възприема въпроса ѝ съвсем буквално. Нейна версия да покаже, че е по-добра от мен и да ме накара да се почувствам по-нисш. Но напоследък нещата се развиваха — или по-скоро трябваше да кажа „се прецакваха“ — скоростно. Всичко беше ужасно противно и аз просто се усмигнах, повдигнах вежди и се наклоних напред така, както бях виждал Розуел да прави милиони пъти.

— Защо? Да не би да искаш да отидеш с мен на партито?

Алис направо зяпна и премигна невярващо. Затвори уста, а аз се изненадах, но и се почувствах донякъде възнаграден, когато видях, че тя се изчерви. Пред нея Тейт си водеше старателно бележки по теста си. Стори ми се, че видях как раменете ѝ се напрегнаха, но не бях сигурен. Алис продължаваше да ме гледа изумено, но после си възвърна самообладанието.

— Да не ме каниш да отида с теб?

Гласът ѝ беше закачлив, предизвикателен, а аз продължих да се усмихвам, загледан в нежните ѝ и лъскави устни.

— Е, зависи от това дали ще кажеш да или не.

— Да — отвърна тя, хапейки долната си устна, и ми се усмигна съзаклятнически.

Тейт седеше, без да помръдва на чина си, вперила поглед в листа си, сякаш отговорите на теста имаха някакво значение.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ЕЗЕРОТО

Това не беше среща. Или поне така се убеждавах, за да ми бъде по-лесно да възприема нещата. Не беше в истинския смисъл на думата, защото щях да се срещна с Алис там. Но все пак беше нещо, защото имах истински план да се видим — както нормалните хора, които отиваха на купон и правеха планове за общуване с момичета. Роузел все още имаше желание да се забие със Стефани, но изобщо не се притесняваше какво щеше да стане. Когато го попитах как да се държа с Алис, просто сви рамене и каза:

— Ами, може да започнеш с някакъв разговор.

След вечеря отидох до неговата къща. Майка му ми отвори и ми се усмихна. Беше с хубава прическа, някаква много сложна плитка, и се мъчеше със закачалката на колието си.

— Той е в стаята си, конти се за срещата със своите фенки. Ще го убедиш ли да бъде отговорен и да кара внимателно тази вечер?

— Ще опитам. Не знам дали имам чак такова влияние върху него.

Това я разсмя и когато го направи, заприлича много на сина си. Очите ѝ бяха със същата форма и същия дълбок, чист син цвят. Нагласи най-накрая колието си и ме прегърна с една ръка.

— Не се подценявай, момченце. Той те слуша.

Роузел беше в стаята си на горния етаж и се опитваше да си сложи изкуствените вампирски зъби. Беше се постарал малко повече с външния си вид, защото беше истинският Хелюин, и косата му беше зализана назад в странна прическа стил помпадур.

Седнах на бюрото му, което беше покрито с части за последния му проект на часовник, и го наблюдавах как прилепва зъбите с лепило, а после се опитва да го изчисти от пръстите си, като ги трие в дънките си.

След като намести вампирската си захапка достатъчно стабилно, ми хвърли неодобрителен поглед.

— Какво каза на майка ми, че я накара да се кикоти като ученичка?

— Нищо компрометиращо, уверявам те. Защо тя винаги смята, че караш като луд?

Розуел се ухили и направи гримаса. — Защото тийнейджърите правят така. Те, освен това, си татуират свастики на ръцете, крадат рецепти за лекарства от старите хора и се друсат с кокаин. Трябва да ѝ забраня да гледа новини и полицейски риалити програми.

Разглеждах наполовина сглобения часовник. Тялото му беше от стар телефон, а циферблатът беше заменен с различни по големина чуждестранни монети. Бюрото беше покрито с болтове и зъбци.

Взех една месингова монета с дупка по средата и започнах да я оглеждам.

— На мен майка ти никога не ми е говорила за такива неща.

— Защото смята, че си добро момче.

— Аз наистина съм такъв. Откъде намери тези части?

— Ти откъде мислиш? Близнаците ми ги дадоха. Кълна се в Бог, всеки път, когато Дани оправя нещо, накрая остава цял тон допълнителни „ненужни“ части. — Розуел скръсти ръце и ме огледа отгоре до долу. — А ти без костюм ли ще бъдеш?

Поклатих глава.

— И откога имам нужда от костюм?

Той се захили и ме потупа по рамото.

— Откакто спря да изглеждаш откачено и изродски от само себе си и го докарваш почти нормален на вид.

Погледнах го иронично и се надигнах.

— А може би бъркаш. Може би това е моят костюм.

* * *

Езерото беше пресъхнало още преди да се родя. Намираше се извън очертанятията на града, една голяма, миризлива и празна кална дупка. Брегът му беше насечен от скали, но в средата беше заблатено, сякаш бе пълно с дъждовна вода. Районът край него беше парк с навеси за пикник и дървени лодки за разходки и риболов, но хората се бяха отказали от повечето дейности, когато езерото пресъхнало. Някои

все още тичаха за здраве по пътеките или разхождаха кучетата си из шубраците, но това беше най-вече царството на дребните наркопласъори и перфектното място за купоните на гимназистите.

Отидохме с колата до южния край на езерото и спряхме до групичка от порутени навеси за пикник. Всички огнища бяха запалени и светеха ярко като маяци. Докато паркирахме на покритото с чакъл свободно пространство встрани, пламъците премигнаха и се полюшваха от силния вятър. Пътеката до заслоните беше обрасла с бурени и навсякъде се търкаляха пликчета и опаковки от всякакви закуски и празни кенчета от бира. Дъждът си ръмеше по същия досаден начин, както правеше упорито от седмици наред.

Алис, Джена и Стефани се бяха скупчили под третия навес, облечени със зимни палта върху костюмите си. Алис държеше с две ръце бирата си, стоеше съвсем близо до огъня и присвиваше рамене от студа. С Розуел се приближихме до тях и когато ме видя, Алис се усмихна и ми махна да отида до нея. Розуел ми подаде една бира и аз я отворих. Беше ми странно и объркващо да съм в центъра на събитията, вместо да стоя и да наблюдавам някъде от периферията.

ДжерEMI Сейърс се приближи до мен. Беше маскиран като пират с висока шапка и превръзка за окото.

— Дойл — извика той и ме тупна силно по рамото. — Ах, ти, шибана откачалке!

Не знаех дали това трябваше да бъде комплимент, но той се усмихваше, така че го приех за нормален поздрав в света на популярните и му се усмихнах в отговор.

Тайсън Нол се вмъкна от другата страна на нашия кръг. Той също се беше маскирал като пират.

— Пич, каза ли му за кръвта?

Опитах се да не прозвуча много стреснато.

— Каква кръв?

— На шкафчето ти! Хареса ли ти номерът, а? Изкефи ли се?

Отпих глътка бира и кимнах, но не бях сигурен какво очакваха да кажа. Определено щях да използвам друга дума за реакцията си. Не „харесвам“. Нито „изкефих се“.

ДжерEMI праметна ръка през раменете ми. Миришеше на дезодорант „Акс“ и твърд алкохол.

— Помниш ли как Мейсън си прехапа устните миналата година в час по физическо и ти се строполи на пода като труп? Помниш ли? Беше толкова яко, копеле!

Стоях до Алис и се насилвах да се държа непукистки, сякаш историята изобщо не беше срамна, но тя просто ми се усмихваше насреща. Изненадах се колко параноичен ме бяха направили всичките тези години на криене и спотайване. Как всяка непредвидена случка ми се струваше заплаха и всяка среща ме караше да заставам нащрек. Бях прекарал толкова дълго време в опити да се защитавам от всичко, че вече не можех да кажа какво всъщност беше опасно и какво не.

Тези момчета бяха шумни и непредсказуеми и преди винаги ги бях наблюдавал със същото възхищение, с каквото гледах Розуел. Както по-непопулярните момичета следяха всяко движение на Джена и Алис, не точно възмутено или със завист, а просто с желанието да бъдат като тях. Кеми Уинслоу стоеше до оградата на съседния заслон. Беше облечена в прекалено голям клоунски костюм и изглеждаше отчаяна и не на място, готова да даде всичко на света само за да бъде тук при нас, и да се смее и да пие евтина бира с хора като Джереми и Тайсън. И, да, принципно те бяха идиоти, но досега не знаех какво беше да съм част от харесваното мнозинство, а сега те се държаха с мен така, като че ли принадлежах по право към компанията.

Въздухът беше влажен и студен, а жегата от огъня пареше лицето ми, въпреки че стоях малко по-далече от него в сравнение с другите. Оградата на барбекюто и скарата бяха метални, обгорени и покрити със сажди, но мирисът на желязото все пак се прокрадваше в надигацията се към небето дим. Аз обаче бях спокоен и щастлив. Всичко беше чудесно и така трябваше да бъде. На голия парцел с чакъл няколко момчета от отбора по борба се опитваха да накладат голям огън, за да подпалят плашилото на Калната вещица, направено от слама и конопени чували, но дъждът беше прекалено силен и само вдигаха ужасно много пушек. Той се носеше към нас на тъмни талози и миришеше неприятно и задушавашо.

Алис се приближи към мен и ме хвана за ръката. Нейната беше по-малка, но по-широка от ръката на Тейт, с мека, гладка длан и искрящо син лак на ноктите. Стискаше ме силно и внезапно се сетих за Мориган, която винаги искаше да е близо до мен и да ме докосва. Като

малко дете, копнеещо капризно любимите му играчки да са до него и да не избягат.

Алис обаче беше красива и по нищо не приличаше на чудовищата от Дома на яростта. Красотата ѝ не беше странна и субективна като тази на Джанис и Карлина, а уверена и постоянна, привличаща вниманието на хората и караща ги да жадуват тя да ги забележи, пък било то и за секунда.

Стояхме с момчетата от отборите по борба и по бейзбол, които разказваха истории за това какви простотии бяха правила и как бяха тормозили другите — за забавление, естествено — и си подавахме един на друг в кръга бутилка бърбън, „Мейкерс Марк“, която някой беше отмъкнал от барчето на техните. Розуел и Стефани бяха изчезнали неизвестно къде да си говорят, което вероятно означаваше, че се натискаха из храстите. Бях оставен сам да се оправям в света на нормалните хора, но това се оказа по-лесно, отколкото някога си бях мислел, че ще бъде. Поне засега не се провалях с гръм и трясък.

Поех бутилката от Алис и когато отпих, топлината се стече приятно по гърлото ми. Стори ми се, че почувствах лекия метален привкус на обичата на езика ѝ, но не бях сигурен. Алис се взираше в мен. Очите ѝ бяха тъмни, искрящо сини и тя се усмихваше с онази сладка усмивка, която казваше, че всичко беше прекрасно и винаги щеше да бъде такова. Поставих ръце на раменете ѝ и я целунах.

Топлите ѝ устни се притиснаха силно в моите. Имаше вкус на алкохол и нещо неопределено, но след него като вълна дойде дъхът на медицинския метал и главата ми се замая.

Целунах я отново, притискайки я по-близо до себе си. Огънят пареше силно и дъждът трополеше нежно по чакъла. Ръцете ѝ се придвижиха по гърба ми и ясно почувствах допира на тялото ѝ до моето, а после и езика ѝ, отровен от желязото, движещ се по долната ми устна, плъзгащ се в устата ми.

И тогава дойде болката.

За миг не осъзнах откъде беше дошла или къде се намирах. Беше като ярка, изгаряща светлина. Заслепи ме отвсякъде и на света не остана нищо друго, освен нея.

Алис се притисна към мен. Беше поставила ръката си на врата ми и ме придърпваше към устните си и към студената си, разкъсваща ме целувка. Аз се отскубнах и я изблъсках назад.

Запрепвах се извън кръга край огъня, стигнах до дървената ограда, която заобикаляше отвън навеса, подпрях се на нея и се опитах да помисля. Болката беше гигантска, никога досега не бях изпитвал такава. Дори не знаех, че е възможно да има толкова различни начини, по които можеха да болят тялото и съзнанието.

Ръцете ми бяха тежки и вцепенени. Бръкнах в джоба на палтото си за бутилката с отварата и издърпах корковата тапа, като разплисках течността по целите си длани.

Отпих голяма глътка от лекарството и притиснах чело до оградата, повтаряйки си наум, че нищо не беше станало, нищо не беше станало, нищо, по дяволите, не беше станало.

После нещо стана, но определено не беше хубаво. Заля ме нова вълна, но не на облекчение или подобрене, и се превих над дървената ограда и повърнах. Беше отвратително и гадно и продължи цяла вечност.

Алис ме викаше, но аз не можех да отговоря. Купонът като че ли течеше на милиони километри от мен, в друга държава. По-скоро в друга вселена. При мен имаше само земята, оградата и нищо повече.

— Отцепил се е — каза Розуел някъде над мен и после усетих как ме вдига и подпира на рамото си. — По дяволите, напил се е като за последно.

— Да му дадем ли малко вода? — каза Алис и аз нарочно останах със затворени очи и се облегнах на оградата, докато ледената вълна ме заливаше отново и треперенето пак започна.

Розуел застана до мен и допря ръката си до врата ми.

— Ще се оправи, не се притеснявай за това. Ще го заведе вкъщи.

— Да, може би е добра идея — каза Алис и гласът ѝ беше напълно безразличен и отегчен. — Божичко, каква отврат!

Давах си сметка за някои неща — как Розуел ме придържаше и мъкнеше към паркинга. Как спираше и ме оставяше да полегна, за да повърна на чакъла. Накрая ме метна в колата, спусна прозореца от моята страна и затвори вратата.

След това влезе вътре и запали двигателя, поглеждайки към мен.

— Какво става? — Гласът му беше силен, толкова остър, че звучеше гневно.

Знаех, че трябваше да съм внимателен, да пазя тайната си, но прекалено дълго бях избягвал този разговор. По тялото ми преминаха

болезнени спазми и едва успях да си поема дъх.

— Целунах я.

— И после получи пристъп? Задуши ли се?

Затворих очи и оставих дъждът да се стича по лицето ми през отворения прозорец.

— Имаше обица на езика си.

Розуел не каза нищо повече. Подкара колата на задна и излезе от паркинга, после обърна по неравната кална пътека, която водеше до главния път. Отпуснах се на седалката, облегнах глава на вратата и се постарях да се стегна и да не повърна в колата му. Някъде между гаденето и болката си спомних гласа на Лутър. Той отекна в главата ми, с онова прошепнато обещание. Ти умираш. Преди фаталната целувка нощта беше почти нормална, но това не продължи дълго. Нямахме такова нещо като „нормално“. Не и за хора като мен.

Щом излязохме на павирания път, Розуел започна отново да ми задава въпроси. Звучеше по-притеснено и развълнувано от всеки друг път, говореше прекалено бързо и ми беше трудно да следвам мисълта му.

— Добре, какво трябва да правим? Ако искаш да отбия, само ми кажи. Да ти донеса ли вода? Може да се обадя на Ема, да ѝ кажа, че те водя у вас и че се чувстваш много зле.

— Закарай ме до края на „Орчард“, до задънената улица.

Розуел издиша тежко и отвърна с леден глас:

— Добре, вече започваш да бълнуваш. Кажи ми отново какво искаш, защото току-що ме помоли за нещо напълно безумно.

— Закарай ме до края на „Орчард“. Трябва да отида до насипа в клисурата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

УЖАСНИЯТ МАЛЪК СВЯТ

Розуел спря над клисурата и отвори вратата. На бледата светлина видях лицето му, цялото потънало в сенки, толкова остро и напрегнато, че едва го познах.

Очаквах, че ще спори с мен, но той просто ме извади от колата и ме побутна надолу по пътеката към моста. С притъпеното си съзнание си казах наум, че той е истински приятел, ако можеш изобщо да наречеш някого, който оставя човек почти в безсъзнание сам на някакъв мост, приятел.

Веднага щом стигнах до дъното на клисурата, се почувствах безумно облекчен. И много, много по-зле. Коленичих в калта, притиснах челото си до влажната пръст на хълма, шепнейки имената на Карлина, на Джанис, на който и да е. Когато вратата се появи в чакъла пред мен, пропълзях през нея и паднах вътре в тунела.

Пътят ми надолу беше объркан и хаотичен, поредица от плъзгания и претъркулвания. После се озовах отново в просторното фойе, в Дома на яростта, и ме завладя дълбоко и смразяващо чувство, че никога няма да се измъкна от техния ужасен малък свят. Моят свят. Нямаше къде другаде да отида.

Мориган седеше на пода до голямото бюро и си играеше с малко тенекиено влакче. Вдигна глава, когато се запрепъвах из стаята към нея, и от изражението на лицето ѝ разбрах, че състоянието ми беше наистина много зле. Тя скочи на крака, изрита влакчето встрани и се затича към мен.

Сграбчи ме за ръката и я дръпна толкова рязко, че за малко да падна.

— Божичко, какво е станало? Кой ти причини това?

Поклатих глава, но нямах сила да ѝ обяснявам, че вината беше по-скоро единствено моя, отколкото на някой друг.

Момичето ме пусна и изтича отново до бюрото. Отвори най-горното чекмедже и извади голямо месингово звънче. Разклати го над главата си и изкрещя: „Джанис!“ Отиде до един от входовете, като

продължаваше да клати звънеца, а през главата ми премина полуоформена мисъл, че може да припадна от силния звук.

— Джанис! Донеси си серума и иглата!

И после Джанис вече беше тук, протягаше се към ръката ми и навиваше нагоре ръкава на блузата ми.

— Ето, не мърдай.

Опитах се да се успокоя и да се съсредоточа. Тя държеше спринцовка, но вместо метална игла, на нея имаше месингов връх, който изглеждаше прекалено дебел, за да пробие кожата. Все още замаян, осъзнах, че тя въпреки това щеше да забие иглата в мен, но главата ми бучеше и изобщо не можех да формулирам каквато и да било протестна мисъл. Беше ми все едно какво щеше да стане с мен.

Трябваше да се облегна на бюрото, за да се задържа изправен. Джанис намести спринцовката, постави иглата във вътрешността на лакътя ми и я заби в плътта ми. Изгаряща болка премина по ръката ми, докато тя изпразваше съдържанието на спринцовката. Серумът беше тъмнокафяв и се вливаше в кръвта ми, парейки, все едно идваше право от адските пещи. Затворих очи и облегнах главата си назад, докато болката стигна своя връх и после изведнъж изчезна. Джанис издърпа иглата, а аз започнах да се треса целият. След това усетих как коленете ми отмаляха и главата ми се замая. Неприятно чувство, но познато. Отпуснах се на пода.

Джанис остави спринцовката встрани, а след секунда вече виждах по-ясно. Тя се беше надвесила над мен, облечена в смешния си гащеризон-бельо, върху който беше наметнала дълга, извезана хавлия. Косата ѝ беше наполовина вдигната, наполовина паднала върху раменете, сякаш току-що беше станала от леглото.

— Не исках да те будя — изломотих аз и се надигнах, за да се облегна на бюрото. — Благодаря за инжекцията. Вече съм по-добре.

Тя се наведе, хвана лицето ми с двете си ръце и се вгледа в очите ми, за да провери зениците ми. После разтвори устата ми, като че ли бях дете в кабинета на лекаря, и поклати глава.

— Да не се опитваш да се самоубиеш? Какво, по дяволите, си пъхал в устата си?

Обърна се към Мorigан, която все още стоеше неспокойно встрани, държейки в ръка звънеца си.

— Трябва да лежи известно време. Заведи го на някое спокойно място.

Досега не бях чувал някой в Дома на яростта да говори така на Мориган — като на малко дете или на слугиня, но тя просто кимна и ме хвана за ръка. Нейната беше толкова топла, че почти не можех да издържа допира ѝ. Тръгна към един от по-малките входове на залата и ме поведе по тъмен коридор. Влязохме в стая с висок таван и бях сигурен, че това е нейната спалня. Подът беше покрит със зелено килимче на цветя, а в единия ъгъл имаше четириетажна къщичка за кукли, но най-много място заемаше гигантското легло с балдахин.

— Ето — каза тя и отметна завивката. — Полегни си тук.

Отпуснах се в леглото с мокрото си яке и калните обувки, треперейки, и се обърнах на една страна.

Момичето се надвеси над мен.

— Ще разбереш ли някога, че имаш определени граници? Можеш да живееш в техния свят, можеш дори да оцелееш, но не можеш да бъдеш като тях. Нямам серум или отвара за това. Няма значение колко се насилваш и какво си причиняваш. Никога няма да имаш същия живот, който имат те.

Не изкоментирах абсурдността на това „тях“. Всички в Гентри бяха „те“, както и всички в Дома на яростта. Аз бях единственият, който не принадлежах към нито едно „тях“. Бях просто един излишен странник, стоящ встрани от всичко това.

— Не искам същия живот като техния — прошепнах аз и гласът ми прозвуча задъхано и пресипнало. — Искам просто своя живот.

— Е, за това ти е нужно лекарството и трябва да обръщаш повече внимание на здравето си. Държиш се много небрежно, но сега си тук, в безопасност си и ние ще се погрижим добре за теб.

Взе кърпичка и я потопи в купа с вода, стояща до леглото. Навлажни внимателно лицето ми и изтърка следите, останали от котешките мустачки на Алис.

После се наведе по-близо и прошепна в ухото ми:

— Помислих си, че сестра ми ти го е причинила. Видях те на вратата и реших, че тя е повикала Резача и те е наранила.

Поклатих глава, опитвайки се да ѝ кажа, че никой друг не е виновен за станалото. Че никой не ме е наранил.

— Обичах сестра си — каза тя и навлажни клепачите ми с кърпичката. Водата беше студена и миришеше на блато, но освежаваше приятно лицето ми. Започвах да си мисля, че може би това наистина беше моят дом, дори и да бе зловещ, странен дом, в който не исках да живея. Ръцете ѝ бяха мънички и внимателни. — Обичах я толкова много, но просто вече не можех да я подкрепям. Лицемерно ли е да обичаш някого и все пак да смяташ, че той постъпва неправилно?

Премигнах, за да се оттече водата от клепачите ми, и не отговорих. Въпросът нямаше никакъв смисъл. Когато обичаш, не съществуват правила или инструкции, които трябва да следваш.

— Направих нещо лошо — прошепна Мориган, покатери се на леглото и се настани върху краката ми.

Стените на стаята се движеха в лека мъгла около мен и над мен, балдахинът се спускаше и издигаше ефирно като паяжина. Чувствах се замаян, като че ли това, което ми беше инжектирала Джанис, беше премахнало болката ми, но беше притъпило реакциите ми и ме беше дрогирало така, че бях напълно безжизнен.

Мориган се сви на кълбо върху възглавницата до мен.

— Сестра ми понякога краде деца. Не за нещо конкретно, а просто защото иска. Може да вземе някое бебе, защото е красиво или я забавлява. И тогава взе едно момиченце, малко, умно момиченце и си го отгледа като своя играчка.

Не успях да следвам напълно разказа ѝ, но някак си схванах идеята, че Мориган смята това, че сестра ѝ взема деца и ги държи при себе си като домашни любимци, за по-лошо от убиването им на всеки седем години за кръвния ритуал. Затворих очи и си представих малко момиче в синя официална рокля за църква и с красива руса коса. Образът беше замъглен и познат, като стара снимка, намачкана и прегъната на много места, но главата ми беше така изпълнена с бели светлини и отекващи гласове, че не можех да го разпозная.

Мориган усука кърпичката и прокара края ѝ по лицето ми.

— Аз я върнах обратно. Отидох в покоите на сестра ми, навътре в Дома на мизерията, и я взех. Върнах я на семейството ѝ. Постъпих правилно, но сестра ми се вбеси. Езерото пресъхна скоро след това и се изля в тунелите, за да ни унищожи. Тя изцеди всяка радост от града и изпрати дъжда. — Момичето допря устните си до ухото ми и в гласа ѝ имаше искрена, дълбока тъга. — Предадох сестра си и сега сме

отчуждени една от друга. Тя ще ме наказва до края на живота ми заради едно малко момиче.

Кимнах и затворих очи. Мократа кърпа охлаждаше лицето ми и вече знаех какъв беше онзи смътен образ. Бях виждал тази снимка хиляди пъти у дома, в коридора, всеки път, когато минавах покрай стъклената витрина с порцелановите статуетки и сервиза за чай.

— Майка ми — казах аз и гласът ми отекна в стаята странен и чужд, като че ли някой друг беше казал тези думи в ухото ми, а не аз.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА БЛАГОСЛОВЕН

Събудих се в тъмнина, свит на леглото на Мориган, завивката се беше смъкнала в краката ми. Миризмата на чаршафите беше влажна и непозната, като въздух в мистериозен таван на стара къща.

Когато очите ми привикнаха с мрака, започнах да различавам обектите. Гигантската къща за кукли в единия ъгъл, солидният гардероб с огледало на вратата в другия. Мориган спеше до мен, сгушена на кълбо, засмукала палеца в устата си и с мръсна кукла, притисната до гърдите си. Косата ѝ се беше отдръпнала от лицето ѝ и тя изглеждаше непривично спокойна, като малко дете. Измъкнах се от завивката и стъпих на пода. Ръката още ме болеше на мястото, където Джанис беше забила иглата, но се чувствах по-добре от друг път след подобна реакция и много по-добре, отколкото имах правото да се чувствам, като се имаше предвид, че Алис беше вкарала железния си език в устата ми.

Оставих момичето да спи в гигантското си легло и изминах пътя си през фойето, нагоре по коридора и навън, сред дъжда.

* * *

Когато отидох до къщата на Розуел, лампата на верандата беше изгасена, а колата му беше паркирана на алеята. Минаваше полунощ, но стаята му светеше. Заставах сред лехите на майка му, в сянката на гаража, и му написах съобщение да слезе долу.

Посрещна ме на страничния вход и ме погледна така, сякаш щеше да каже нещо, но аз поклатих глава. Той сви рамене и посочи към парка. Изминахме двете пресечки, без да говорим.

В парка Розуел се запъти към една дървена маса за пикник в края на детската площадка за игра, седна на пейката и се облегна назад с вдигната на главата качулка. Ръкавите на якето му бяха смъкнати и покриваха пръстите му. Замислих се, че всички вече бяха започнали да свикват с лошото време и не след дълго просто щяхме да се научим да

живеем така, без чадъри и дъждобрани. Просто щяхме да сме постоянно подгизнали и мокри.

Седнах до него и се опитах да оформя по-точно в главата си това, което исках да му кажа, но гърлото ме болеше и никоя от думите не изглеждаше правилна.

— Е, защо не спиш още?

Той сви рамене.

— Работех по часовника, чаках някакъв знак, че не си умрял. Опитах се да ти се обадя, но телефонът ти беше извън обхват, дори не можах да оставя гласова поща.

Звучеше спокойно, типичният Розуел, но начинът, по който ме гледаше, ме изнервяше. Той се обърна и сложи ръка на рамото ми, нещо средно между удар и сграбчване.

— Адски ме уплаши! Какво, по дяволите, стана?

Погледнах към празната площадка с ръждясалата пързалка и изоставените люлки и се опитах да се държа нормално. Сърцето ми биеше силно, както когато се изнервих, преди да изляза в час пред класа за някоя презентация. От другата страна на ниската ограда очертаванията на хълма бунице се открояваха смътно на тъмния фон на дърветата и небето. Усещах погледа на Розуел, прикован в лицето ми.

— Добре — каза той най-накрая. — Не че те нападам, но напоследък се държиш по-странно от обикновено. Ще бъдеш ли така добър да изплюеш какво става с теб?

Сърцето ми биеше толкова бясно, че направо ме болеше. Затворих очи, преди да отговоря.

— Аз не съм истински.

Това изявление го разсмя — силен и остър смях, почти като лай.

— Да. Истински си. Може и да си смахнат и странен, но определено не си говоря сам в парка.

Думите му бяха като освобождение за мен. Предполагаше се да съм щастлив, но вместо това се чувствах ужасно. Наведох се напред и хванах главата си с ръце.

— Какво е? — попита той много тихо. — Просто ми кажи защо си такъв, какъвто си.

Сякаш ми липсваше някаква основна съставка, която щеше да ме направи цял и нормален като всички други. Сведох очи към тревата, за да не трябва да гледам към него. И тогава му разказах историята,

парченце по парченце. Отвореният прозорец, скърцащата мрежа, люлката и как Ема не се уплаши от мен, как протегна ръка през пръчките. Как, принципно погледнато, аз бях просто един паразит — като кукувиците.

Зачаках да ме нарече лъжец или побъркан. Гентри умело пазеше тайните си и хората бяха свикнали отдавна да отричат всяка част от картинката, която не им изнасяше.

Площадката беше в края на парка, след игрищата за бейзбол и един голям правоъгълник от окосена трева. Когато бях малък, повече от всичко исках да играя там с другите деца, но ми бяха разрешени само игрите на трева, първо гоненица, после фризби и леки спортове с топка, но Розуел никога не възразяваше, че трябваше да стоя далече от катерушките и въртележката.

Той си пое дълбоко дъх и хвърли бърз поглед през рамо към улицата.

— В нашето семейство никога не се е случвало — каза най-накрая. — Отвлеченията, подмените, каквото и да е там. На нас не се случва.

За минута не знаех какво да му отговоря. Твърдението беше прекалено дръзко, като се имаше предвид историята на града.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— На мен ми се струва, че някъде по линията на рода се е случвало едва ли не на всяко семейство в Гентри. Всеки има някакъв братовчед или баща, или баба, или чичо, който знае история за роднина, който внезапно е започнал да се държи странно и после е умрял.

Розуел се ухили и поклати глава.

— Гадно, нали? Но в рода на Рийд това никога не е ставало.

Зяпнах го изненадано.

— Защо?

Той сви рамене.

— Защитени сме. — Каза го така, сякаш се шегуваше с това, но и двамата знаехме, че беше истина.

Розуел беше енергичен, пълен с живот, недосегаем. Беше синът, който всяко нормално семейство трябваше да има. Ако поне мъничко приличах на него, животът ми щеше да бъде напълно различен. Сетих

се за това, което ми беше казала Мorigан. Мисълта, намерението беше от значение. Ако вярваш, че си защитен, способен, популярен, харесван от всички, наистина си такъв.

Внезапно обичайната усмивка изчезна от лицето на Розуел. Взираше се в краката си.

— Не че трябва да се чувствам виновен...

— Но всъщност е така.

Той кимна към обувките си и се усмихна тъжно.

— Дали това не е причината да се мотаеш с мен, как мислиш? Може би нямаш нищо против колко съм смахнат, защото и ти си малко странен?

Розуел спря да изучава обувките си и ме погледна.

— Не е така. Не искам да споря с теб, но има и други причини да си приятел с някого, освен че си странен колкото или почти колкото него. Ти си наистина интересен човек, знаеш ли? И когато съм с теб, не ми се налага винаги да съм щастлив или забавен. Мога да ти кажа всичко, което мисля. Понякога си труден за разгадаване, Маки, но с теб е лесно да се говори.

Беше ми приятно да си мисля, че Розуел имаше и друга, основателна причина да ми бъде приятел, освен че бащите ни работеха заедно в църквата, но това не променяше факта, че бях нещо ненормално, че бях лъжа.

— Маки Доил е мъртъв. Аз съм никой.

Розуел се наведе напред и се облегна на коленете си.

— Виж, Маки си ти. Започнах да те наричам така в първи клас — теб, не някой друг. Никога не съм познавал Малкълм Доил. Ако той е мъртъв, това е наистина много жалко, но не променя нищо. Той не си ти.

Не можех да го погледна.

— Ти... виж, ако си играеш с мен, трябва да ми кажеш.

— Маки, не ме разбирай погрешно, но през целия ми живот ти си бил най-странната личност, която съм познавал. Това обаче не означава, че не си истински. Всъщност те прави доста специален.

Забих пръсти в ръба на масата за пикник.

— Това е най-важното и определящо събитие в живота ми, а ти говориш за него така, сякаш е нещо нормално. Сякаш е нищо.

Той се облегна назад и вдигна глава към небето.

— Е, може би трябва да спре да бъде такава. В един средностатистически живот се случват много повече събития и едва ли най-важното трябва да остане нещо, което е станало, преди да навършиш една година.

Знаех, че е прав, но си беше плашещо. Погледнах встрани, защото не исках той да види колко самотен бях в този момент. Чувствах се объркан, като си помислех, че това, което ме беше определяло толкова дълго, за някой друг можеше да бъде съвсем незначително.

— Тази вечер направих нещо много глупаво — казах и долових издайническата нотка на страх в гласа си.

— Досетих се. Когато започна да се гърчиш, разбрах, че този път е нещо голямо. Обица на езика, а? Толкова ли я харесваш наистина — искам да кажа, толкова, че да я целунеш въпреки всичко?

Поклатих глава.

— Тя... тя се държи с мен, сякаш съм нормален. Като че ли не съм различен, нито странен. Просто съм като всеки друг.

Розуел се засмя толкова силно, че се притесних някой откън да не чуе и да дойде да види какво става.

— Това ли ти е критерият? Момиче, което те смята за съвсем обикновен, за всеки друг?

— Не. — Подпрях се на лакти и се загледах в дъжда. — Просто понякога е приятно да бъдеш с някого, който не те кара да се чувстваш като пълен изрод.

Стояхме на пейката и зяпахме към детската площадка. Розуел проговори пръв, сякаш току-що му беше хрумнало нещо много забавно и той се опитваше да не се разсмее.

— А с кого би излизал, ако изключим фактора „нормалност“? Искам да кажа, ако не искаше да те мислят за обикновен и скупен.

— Да излизам? — Наклоних глава и придърпах ръкавите на якето си надолу. — Сигурно с Тейт.

Очаквах да се разсмее, може би да ме попита дали имам предвид Тейт Стюарт или говоря за някое друго момиче със същото име, но с не толкова дръпнато отношение.

Той просто кимна и ме побутна закачливо с рамо.

— Така значи. Не ме разбирай погрешно, тя е малко плашеща, но може да бъде и готина. Поне не е начинаеща кучка, която ще развие

пълния си потенциал в някое колежанско сестринство като Алис и сие.

Засмях се, но смехът ми прозвуча фалшиво, така че млъкнах.

— Няма начин. Не можеш да си представиш колко я вбесих. Нищо не може да се направи.

Розуел поклати глава.

— Нищо не е непоправимо. Господи, фактът, че близнаците направиха машина за сняг от две стари неработещи и от части от сушилня е доказателство за това. А и хората са доста предсказуеми, след като ги опознаеш. Не се променят чак толкова много. Помниш ли как в седми клас Тейт и Дани спореха в час и двамата се скараха жестоко за смъртното наказание? Тя не му говори цял месец, но после му прости.

— Супер. Онова беше презентация в час. И тя беше на дванайсет. — Въздъгнах и потърках лице с дланите си. — Роз, нямаш си идея колко прецаках нещата. Ако има и малко здрав разум в главата си, тя сигурно ме мрази.

Розуел сви рамене.

— Добре, тя те мрази. Ако обаче искаш да излизаш с нея, преглътни го и ѝ кажи, че съжаляваш. Ако тя е разумен човек, ще ти прости. Ако не е, може би ще се наложи да я забравиш и да се задоволиш с момичета, които те мислят за нормален. Но да са без обици на езиците си, ей!

Седяхме на пейката, не говорехме и не се поглеждахме, но всичко беше наред. Дъждът почти беше спрял и във въздуха се носеше само лека, хладна мъгла. В момента това ми беше абсолютно достатъчно, да си седя така с него и нещата да са толкова прости и ясни.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

БОЯТ

Следващият ден беше забележителен най-вече защото беше първият ден от седмици, в който не валише. Небето все още беше мрачно, но въздухът беше прохладен и сух. Сякаш някой ни даваше знак, че дъждът не може да продължи вечно и зимата може би скоро ще дойде. Дрю и Дани бяха в странно настроение на обяд, изглеждаха много доволни от себе си и се хилеха постоянно един на друг. Когато Розуел ги попита какво им е толкова смешно, те само се спогледаха и се разсмяха.

Облегнах се на лакти и се опитах да не се прозявам.

— Изглеждате щастливи.

Дани ми подхвърли пържено картофче.

— А ти изглеждаш като сдъвкан и изплют.

— Поправихме „Червената заплаха“ — каза Дрю. Усмиваше се, като се опитваше да сдържа емоциите си, но не му се удаваше. — Тази нощ. Прилича на нещо от стар фантастичен филм, но работи.

Исках да ги попитам как издържат да знаят истината за каквото и да било, когато това не водеше до нищо добро. Как някой въобще можеше да издържи да наблюдава ставащото отстрани. Какво е да позволиш на друг да знае тайните ти.

* * *

След училище тръгнах към къщи по дългия път, влачейки се покрай паркинга, забил поглед в подгизналата земя. Бях стигнал само до белия дъб, когато Тейт и Алис излязоха заедно от училище. Което беше доста неочаквано. Вървяха рамо до рамо и си говореха, докато пресичаха покрития с асфалт двор. Поне Алис говореше. Тейт зяпаше към пустия хоризонт над предградията и изглеждаше отегчена до смърт.

Когато спряха, сцената приличаше на филм за Дивия запад — бяха като стрелци, готови да извадят пистолетите си един срещу друг. Алис се усмихваше към Тейт по начин, който приличаше повече на заплаха, отколкото на израз на добра воля.

— Само казвам, че можеш да направиш малко усилие. Не е нужно да ходиш на всеки купон или да се присъединяваш към мажоретките. Просто бъди нормална.

Тейт не каза нищо.

Алис се наведе към нея.

— Ти просто си толкова странна. Това кара хората да се чувстват неудобно и, да, може би никой друг няма да ти го каже, но трябва да бъде казано.

— Добре — отвърна Тейт. — Добре, значи ти го каза. Сега може ли да се скриеш пак зад седалките на стадиона, откъдето изпълзя, и да продължиш да се натискаш с някого?

Алис се изсмя, но определено не доброжелателно.

— Божичко, такава загубенячка си! Изобщо нямам представа как ти е хрумнало, че можеш да се свалиш с Маки, но вие двамата напълно се заслужавате един друг.

Тейт я погледна продължително и изумено. Един от онези погледи, които можеха да изпепеляват хора.

— Ти си тотално неквалифицирана да казваш какво заслужавам. Само защото си избрала да споделяш подробности от любовния си живот с всекиго под път и над път, това не означава, че сме станали приятелки. Всъщност така просто изглеждаш по-голяма кучка.

Алис я зашлеви. Звукът беше много силен и тя изглеждаше изненадана от самата себе си.

Тейт само наклони главата си на една страна. После се пресегна и на свой ред зашлеви светкавично и силно Алис. Тя подскочи към нея, а Тейт се отдръпна назад с повдигнати в юмруци ръце. Тейт се движеше бързо, като че ли си играеше и това изобщо не беше сериозно. Сякаш беше просто една голяма, глупава шега.

И тогава Алис я удари истински. Дори не разбрах дали наистина възнамеряваше да го направи. Може би беше просто тъпа случайност или добра координация, но свърши работа. От носа на Тейт шурна кръв и покапа по фланелката ѝ. За секунда тя не реагира. После се усмихна, а когато някой е покрит с кръв, това може би е най-зловещото

нещо, което може да направи. Кръвта се стичаше по брадичката ѝ и напояваше яката на блузата ѝ. Извадих ръце от джобовете си и се забързах към паркинга. А когато Тейт свали Алис на земята, започнах да тичам.

Около тях вече се бяха събрали хора. Алис беше долу на асфалта, а Тейт я риташе с все сила. Кръвта ѝ се лееше от брадичката ѝ по шията ѝ и после по земята, а стойката ѝ беше агресивна, както рисуваха древните британски царици воители.

— Ей — изкрещях аз. — Ей, спри, спри!

Промъкнах се между хората и се опитвах да стигна до Тейт. Хванах я за тениската, но тя се отдръпна отново рязко напред. Алис пълзеше назад и се опитваше да се изправи на крака. Всички около тях крещяха, притискаха се към предните редици, но не се намесваха и не ги разделяха.

Пробих си с лакти път през тълпата в средата на кръга и сграбчих Тейт за китката.

— Тейт, Тейт!

Тялото ѝ се изви в прегръдката ми, изплъзвайки се като риба. Стиснах я по-силно.

— Тейт — прошепнах в ухото ѝ — Спри.

Кръвта по блузата ѝ пареше ръцете ми. Алис все още беше на земята, паднала на дупето си. Гримът ѝ се беше разтекъл, по лицето ѝ се стичаха сиви линии и тя плачеше с накъсани хлипания.

— Тейт, спри. — Искан гласът ми да прозвучи твърдо и авторитетно, като на някой, който знаеше какво прави, но вместо това ми се стори, че идва отнякъде много далече. Ушите ми започнаха да бучат. — Моля те, спри.

Цялото ѝ тяло се тресеше. От другата страна на кръга Алис вече се изправи на крака. Погледът, който ни хвърли — по-скоро на мен, — беше гневен и неразгадаем. После побягна и се скри сред тълпата.

Тейт постепенно се отпускате в ръцете ми, изтощена и замаяна. Внезапно ме обхвана странно, познато чувство — сякаш тялото ми беше много, много леко. Това беше заблуждаващо, защото всъщност означаваше, че и двамата ще паднем на земята.

Пуснах я и се запрепъвах назад, с отпуснати ръце. За секунда бях почти сигурен, че ще припадна, но ми се размина.

Започнах да трия кръвта от себе си, опитвах се да се изчистя в мократа трева, в дънките си, във всичко наоколо само и само за да я махна от кожата си. Беше полепнала по вътрешната страна на китките ми, но не ми прилоша така, както беше станало по време на акцията за кръводаряване. Влязох в училище сам, а Тейт вървеше зад мен.

Във фоайето се отпуснах на последното стъпало и почти паднах на пода. Тя постави ръка на рамото ми.

— Какво става?

— Трябва ми вода. — Гласът ми звучеше пресипнало, а Тейт стоеше толкова близо до мен, че не можех да дишам от миризмата на кръв. — Ръцете ми...

Тя сграбчи ръцете ми и ги пъкна под течащата струя на чешмата в коридора. Водата беше ледена и се изливаше толкова болезнено силно върху дланите ми, че се уплаших да не откъсне парчета кожа от тях. Тейт стоеше точно зад мен, придържаше китките ми, долепила бедра до чешмата. След като кръвта се оттече в канала, тя ме пусна. Облегнах се отново на стената. Ръцете ми бяха просто оголени нервни окончания, а ушите ми все още бучаха, като че ли се давех сред бурен океан. Тейт стоеше със скръстени на гърдите ръце и ме наблюдаваше. Кръвта продължаваше да тече от носа ѝ и да капе по пода. Взирах се в лицето ѝ, в устните ѝ, на които имаше размазано кърваво петно. Под цялата тази кръв тя беше красива по един ужасно смуцаващ начин и аз неволно се усмихнах.

Тейт въздъхна и раменете ѝ се отпуснаха леко.

— Добре ли си? — попита тя най-накрая.

Кимнах и обърсах ръцете си в тениската си.

— Тогавя ще отида да се почистя. — Обърна се и влезе в дамската тоалетна, без да каже нищо повече.

Седнах на пода и затворих очи. Ръцете ми трепереха и пулсираха и се постарях максимално да ги изсуша в дрехите си. Когато Тейт излезе от тоалетната, беше притиснала салфетки до носа си, но те вече бяха напоени с кръв. Отпусна се до мен и аз се извърнах встрани, като допрях ръкава на блузата си до устата си.

Тейт, изглежда, не забелязваше как се опитвах да не дишам нейния въздух или пък се беше досетила, че това е последното нещо, което трябваше да я притеснява. Погледна ръцете ми.

— Божичко, какво ти се е случило?

— Всичко е наред, нищо особено — казах, повдигайки ръка към носа и устата си. — Да се махаме оттук.

Тейт продължаваше да затиска носа си със салфетките. Миризмата на кръвта беше силна, направо имаше собствена форма и цвят, мокра и наситеночервена.

— Да се махаме? Не тръгвам никъде с теб. Виж, съжалявам, че фраснах гаджето ти по лицето, но понякога тълпата има нужда от женски бой, нали? Освежаващо е.

— Изобщо не става дума за това. Трябва да говоря с теб.

Тя се изправи. Изглеждаше много по-страшна, надвесена над мен.

— За какво? За това как продължаваш да въртиш опашка като куче край Алис, независимо от факта, че е развалена като прогнила ябълка и не може да се сети къде си е заразяла мозъка? Не, благодаря. Тази история вече я знам.

— Тейт, моля те, дай ми шанс. Просто ме изслушай.

— Защо? — каза тя и ми хвърли най-злобния и гаден поглед. — Аз какво общо имам?

Не бих избрал точно това място за мига на откровение — така, както си седяхме на пода на западния вход, с Тейт, надвесена над мен, а аз внимателно избягвах капещата върху главата ми кръв. Когато проговорих, думите трудно си пробиха път навън от устата ми и заглъхнаха, приглушени в ръкава на блузата ми. Не можех да я погледна в очите.

Тя се обърна и изпъшка.

— Съжалявам, да не би презрението ми да те изнервя? Може би имаш нужда от приятелско успокоение? Някой да ти каже, че се справяш страхотно? Добре, Маки — продължавай да си мрънкаш, заровил лице в ръкавите си! Не ми пука, че си в това състояние, защото сам си избра да се държиш като пълен идиот!

Стиснах зъби и казах по-високо:

— Сестра ти не е мъртва.

Промяната беше незабавна. Свали ръката си от кървящия си нос и се втрени в мен. Очите ѝ бяха широко отворени и кръвта се стичаше на тънка струйка над устните ѝ, но тя, изглежда, не забелязваше.

— Покрий лицето си — казах аз, забих нос в ръкава си и, сдържайки дъха си, се извърнах встрани.

Тя притисна салфетките отново към носа си и заби поглед в мен.

— Кажи го отново.

— Тя не е мъртва. Поне така мисля. Все още.

Тейт си пое разтреперано дъх и очите ѝ светнаха така, сякаш носеше електрически заряд.

— По-добре да ми кажеш какво означава това.

— Виж, нека не говорим за това тук.

— О, не — каза тя. — Ще говорим веднага за това.

Притиснах клепачите си с пръсти.

— Права си, разбра ли? Права си за този град. Тук има такива... хора. Странни хора с много тайни. — Хора като мен. — Те са взели Натали и ще я държат жива до петък.

— Ясно. Как да си я върна обратно?

Свалих ръце от лицето си, но не я погледнах.

— Не знам.

Тейт издиша тежко, гневно.

— Това е просто страхотно. Направо невероятно.

— Не знам, но ще измисля нещо.

Тя продължаваше да стои, навесена над мен, с пронизващите си очи и със салфетките, напоени с кръв.

— И защо ще го правиш? Какво трябва да направя, за да спечеля помощта на благородния Маки Дойл?

Погледнах я. Отчаянието прозираше на лицето ѝ, въпреки че тя безуспешно се опитваше да го прикрие.

— Моля те, може ли да те изпратя до вас?

За секунда ми се стори, че тя ще ми каже, че съм отвратителен и ме презира, че мога да вървя право в ада, но после кимна и тръгна към вратата.

Къщата на Тейт беше по-стара от нашата, с малък, обрасъл в храсталаци двор, пълен с боклуци и сухи листа.

Слабо момиче седеше на дивана в дневната и гледаше телевизия — някакъв крещящ анимационен филм с космически кораби. То извърна очи от екрана, когато влязохме, и погледна окървавените салфетки в ръката на Тейт.

— О, божичко! Да не си отстранена от училище?

— Млъкни, Кони.

Момичето се смъкна от дивана и изкрещя в коридора към една затворена врата.

— Мамо! Тейт се е била.

Тейт изпъшка и посочи към стълбището.

— Прибери се в стаята си. Веднага.

Кони се прибра отново в дневната и се заизкачва по стълбището към втория етаж. Вратата в коридора не се отвори.

Тейт въздъхна и аз я последвах в банята. Тя отвори веднага аптечката и започна да рови с една ръка из тубичките и шишенцата, докато с другата придържаше подгизналото снопче салфетки. Намери шишенце с кислородна вода и малко памук и затвори аптечката. После хвърли окървавените салфетки в тоалетната и миризмата се разнесе из цялото помещение. Хванах се за завесата на банята, за да не падна, и звукът накара Тейт да се обърне.

— Как се справяш, Маки?

— Не много добре.

— Не е нужно да стоиш тук. Седни или излез някъде, докато се почистя.

Отидох в кухнята и отворих фризера. Вътре нямаше много неща — няколко пластмасови кутии без етикети, но открих формичка за лед, наполовина пълна. Извадих кубчетата и ги сложих в една празна найлонова торбичка, която се показваше от кофата за боклук.

Напълних формичката отново с вода и я пъхнах във фризера. След това седнах на предната веранда с глава, отпусната в ръцете ми, и с торбичката лед до себе си.

След няколко минути Тейт дойде на верандата и застана над мен. Носът ѝ вече не кървеше, но по лицето си имаше множество драскотини. Косата ѝ беше мокра, щръкнала като на таралеж, беше си облякла и чиста тениска. В съзнанието ми се появи една великолепна, мъчителна картина — как мие кръвта от шията си, от голите си гърди... В моя сценарий сутиенът ѝ беше черен, дантелен, но някак си не можех да си представя как Тейт влиза в магазина и си избира нещо такова.

Тя седна до мен и протегна ръка, все още без да ме поглежда. Подадох ѝ леда и тя го взе. Ръцете ѝ потрепваха леко, но лицето ѝ беше сурово.

— Добре ли си? — попитах я тихо аз.

Тя прокара пръсти през косата си. Под лявото ѝ око имаше малка червена рана.

— Не, но ще оживея.

За малко да се усмихна, защото гласът ѝ беше толкова уморен и китките ѝ изглеждаха ужасно крехки и мънички в сравнение с моите. Седяхме един до друг, без да се докосваме, без да си говорим.

— Искан ми се да бъда като теб — казах аз и беше странно да изразя на глас това, което желяех повече от всичко на света. Нямах предвид да бъда просто нормален. Тя беше тъжна и гневна, но знаеше точно коя е.

Тейт се засмя.

— Защо някой — особено ти — ще иска да е като мен?

— Винаги се държиш така, сякаш много добре знаеш какво правиш във всеки един момент.

Тя се усмихна лукаво.

— А защо си мислиш, че не знам?

Засмяхме се и двамата, после спряхме също толкова бързо, колкото бяхме започнали. Беше зализала косата си назад като момче, но дори с мокра и щръкнала прическа и изранено лице, дори приседнала така, на старата веранда, тя беше красива.

— Тейт.

Тя ме погледна над найлоновата торбичка с лед, опряна на носа ѝ.

— Какво?

— Съжалявам.

Тейт се загледа към двора и въздъхна.

— Знам.

— Не, не знаеш. Поне не всичко. Не е... не е каквото си мислиш.

Тя остави торбичката с лед на стъпалото до себе си и се обърна към мен.

— А ти откъде знаеш какво си мисля?

— Най-вече от личен опит.

Тейт се протегна напред и придърпа главата ми към себе си. После ме целуна, жадно и бавно. Хвана ме напълно неподготвен. Дори не се бях замислял дали имам някакъв шанс да бъда отново с нея, но ето, ръцете ѝ бяха обвити около мен, устните ѝ се притискаха до

моите. А не ѝ бях дал нищо друго, освен потвърждение на нещо, което тя вече знаеше.

Вдигнах ръка и докоснах лицето ѝ, плъзнах пръсти по шията ѝ. Когато се отдръпнахме, очите ѝ бяха напрегнати и неразгадаеми. Косата ѝ беше влажна под дланите ми.

— Какво беше това? — попитах я аз, без да откъсвам пръсти от шията ѝ.

Тя се наведе към мен и ме хвана за китката.

— Искаш ли да се качим в стаята ми? Ела. Само за малко.

— Сигурна ли си, че това е добра идея?

— Виж, искаш ли да дойдеш или не?

Кимнах. Бях целият наелектризиран и останал без дъх и се опитвах да реша дали отново отношенията ни се бяха върнали към странната ѝ система на възнаграждения, или тя имаше нещо по-искрено предвид. Не знаех дали целувката ѝ означаваше нещо повече, освен признание, че ѝ бях дал това, което тя искаше, но я последвах, защото ръката ѝ беше топла в моята и все още усещах вкуса на устните ѝ.

Стаята ѝ беше смесица от стилове. Навсякъде по стените имаше плакати — Куентин Тарантино, Роб Зомби, Сами Соса...^[1]

Всичко беше подредено, но не по типичния момичешки начин. Основният цвят беше сив, с изключение на ярката цветна завивка на леглото ѝ. Когато Тейт седна на него, аз нарочно спрях на прага, със скръстени на гърдите ръце. Тя се наведе да развърже обувките си.

— Тейт?

Тя повдигна глава и ме погледна.

— Да?

— Защо го правиш? Това ли се случва, когато ти кажа каквото искаш да чуеш?

Тейт разтърси глава, докато събличаше тениската си.

— Никой не може да ми каже това, което искам да чуя.

Сутиенът ѝ беше съвсем обикновен, бял. Тялото ѝ беше по-слабо и по-жилаво, отколкото си бях представял, но гърдите ѝ изпъкваха ясно над сутиена, нежни и закръглени като плод. Господи, Господи, Господи.

Тя захвърли тениската си на пода и ми протегна ръка.

— Ела тук.

Седнах на леглото до нея. Чувствах се неловко и ми беше прекалено топло. Тя обви ръцете си около врата ми, после ме целуна и аз я целунах и вече нищо не беше странно и неловко. Отвън проблесна светкавица. Задаваше се буря, облаците се струпваха над нас и небето ставаше все по-мрачно. Тейт се бореше със суичъра ми и измъкваше тениската ми през главата ми. Сгънах ръцете си, за да ѝ помогна, главата ми се омота в дрехите, после най-накрая успях да се съблека. И двамата се засмяхме и знаех, че косата ми явно беше ужасно разрошена, защото тя я отметна от очите ми и я приглади надолу.

Пресегнах се зад гърба ѝ, за да разкопча сутиена ѝ. Катарамата беше метална и опари пръстите ми, но след няколко опита се справих. Тя свали презрамките, наведена към мен, и ме остави да плъзна ръце по ребрата и по гърба ѝ.

Когато я докоснах, си пое дъх и застина на място. Кожата ѝ беше настръхнала и навсякъде я бяха побили тръпки. Сърцето ми биеше лудо, щеше да изскочи всеки момент, и не можех да кажа дали бях по-скоро развълнуван или нервен, но това нямаше никакво значение. И двете чувства бяха еднакво приятни.

Вятърът се усили и клоните на дърветата започнаха да се удрят в стъклото на прозореца. После проблесна още една светкавица, последвана незабавно от силен гръм.

Тейт беше примижала с очи, както се прави срещу ярка слънчева светлина. Наведох се към нея и я целунах по лицето, после в нежната свивка, точно под ухото. Тя се обърна, отпусна лицето си на рамото ми и се прилепи до голата ми кожа и аз отново изпитах веднага онова усещане за пълнота, за правилността на действията ни — можех да си остана така завинаги и никога нямаше да искам нещо друго. Всичко си беше на мястото.

И тогава се разнесе силно тропане по вратата.

— Тейт? — Дръжката се завъртя. — Тейт, отвори!

Тя изпъшка и ме отблъсна, изправи се и потърси сутиена си. После се обърна към вратата.

— Спешно ли е?

— Тейт, просто ми отвори!

— Кони, спешно ли е?

— Да! — Гласът на момичето звучеше пискливо и паникьосано. Следващите ѝ думи почти се изгубиха сред силния шум на бучащия

отвън вятър и на гръмотевиците, които се сипеха от небето. — Дим! В църквата. Нещо гори!

Тейт вече беше закопчала сутиена си, после нахлузи бързо тениската си и ми метна моята, без да ме поглежда. Намъкнах се в дрехите си и се затичахме надолу по стълбището и навън към верандата.

[1] Куентин Тарантино — американски режисьор („Криминале“); Роб Зомби — американски музикант (хеви метъл групата „Уайт зомби“), сценарист и режисьор на филми на ужасите; Сами Соса — легендарен американски бейзболист от доминикански произход. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НАШИТЕ ГРЕХОВЕ

Димът беше мазно черен. Издигаше се в колона, висока сто, може би двеста метра над града, зловещо като сцена от Страшния съд.

— Мамка му — казах аз, а гласът ми прозвуча напълно глухо, без всякаква емоция в него.

— Мамка му. Църквата гори.

Тейт беше на верандата до мен. Постави ръка утешително на рамото ми, съвсем плахо. Над нас избоботи гръмотевица и вятърът се засили, но и под неговия мощен тътен чувах глухото бучене на пламъците. Прескочих наведнъж стъпалата и се затичах към пожара. Улица „Уелш“ беше черна от струпалото се множество. В мига, в който завих зад ъгъла, усетих пулсиращата на вълни жега и тежкия, остър мирис на пушек и пепел. Навсякъде имаше светлини и сирени, коли и камиони бяха паркирани напърно по ъглите и блокираха движението. Църквата беше обхваната цялата в пламъци. Те ближеха стените на сградата с оранжевите си езици и след страшната им ласка тухлите оставаха черни. В основата на камбанарията имаше грозна дупка и от нея излизаше дим на талази. Навсякъде имаше вода, но този път тя се изливаше от маркучите на пожарната, а не от небето. Стичаше се по тротоарите и по улицата, черна от саждите, блещукаща от искрите и незагасналите въглени.

Пожарникарите препускаха напред и назад по тревата и извеждаха хората по двама, по трима от църквата. Открих Ема на моравата отпред. Стоеше сама, встрани от останалите, обвила ръце около себе си, загледана в изгарящото Неделно училище. Отидох при нея, придърпах я към себе си, прегърнах я силно. Когато вдигна глава, лицето ѝ сякаш щеше да се разпадне.

— Как е започнало? — попитах аз, докато я прегръщах и я оставях да се отпусне напълно в ръцете ми.

— Не знам — може би от някоя светкавица. Имаше много светкавици. Параклисът беше пламнал, преди да дойдат пожарните

коли. Не мисля, че ще успеят да спасят църквата. Покривът ѝ вече го няма.

— Къде е татко?

Ема поклати глава. Устните ѝ бяха разтворени, но като че ли не знаеше и нямаше какво да каже.

— Ема, Ема... Къде е татко?

— Не знам, не знам. Вътре имаше толкова много хора — женският хор, учениците, чистачите. — Поклащаше непрекъснато главата си, без да може да спре. — Бяха поне трийсет души.

Тръгнах през улицата към църквата и пресякох полицейската линия, минах под ограничителната лента, покрай служителите от пожарната и бързата помощ, които отвеждаха членовете на църковния хор към линейките с кислородни маски на лицата. Оглеждах кашлящите хора, завити с одеяла, търсейки баща си, и когато не го открих сред бродещите навън мъже и жени, отидох при носилките, поставени на земята. Една от тях беше покрита и сърцето ми спря за миг от страх, но още преди да стигна съвсем до нея, знаех, че не може да е той. Тялото беше малко и крехко под чаршафа. Тяло на жена. На момиче.

Отидох при шофьора на линейката и го хванах за ръката. Не беше от енорията на баща ми, но лицето му ми беше познато от многобройните пикници на болницата, които бях посещавал през годините с майка си — Брад или Брайън, някакво стабилно, приятно име. Дръпнах го силно и го накарах да се обърне към мен.

— Кой е?

Той поклати глава.

— Нямаме право да казваме такива неща. Трябва да бъде обявено официално от лекарите. — Гласът му беше печален и той се взираше в мен с дълбока мъка. — Не мога да ти кажа. Лекарят или съдебният патолог ще направят заключението за смъртта.

Пуснах ръката му и се извърнах, поразен от дълбоката формалност на процедурата — някой трябваше да те обяви официално за мъртъв. Вече знаех, че е мъртва, както и той, и нямахме нужда от потвърждението на съдебния патолог. Тялото ѝ беше тук пред нас, под чаршафа, и нямаше никакво значение кой щеше да го каже на глас пред останалите. Нищо нямаше да се промени от това, че някой лекар с опулени очи или друго служебно лице щеше да я признае за мъртва.

Погледнах към покритото тяло. Дъждът беше преминал и леката мъгла, останала след него, пропиваше бавно плата. Формата на лицето не се различаваше. Но познах обувките. Върховете им се показваха изпод чаршафа съвсем малко. Бяха с равен ток, от черна и червена кожа, с малки цветчета отпред. Виждах чорапите ѝ през отворените пети. Бях ги забелязал още на купона на Стефани за Хелюин. Изобщо не подхождаха на останалия костюм на Джена Потър.

Прокарах пръсти през косата си, опитвайки се да разбера какво всъщност изпитвах. Тя беше мила. Небрежна и повърхностна може би. Но мила. Не заслужаваше да умре така, давеща се с отровен дим, докато дробовете ѝ откажат. Поздравяваше ме, когато влизах в класната стая, и ми даваше химикалки, и стоеше спокойно встрани, когато Алис говореше гадни, зловни неща за другите момичета — а тя често го правеше, винаги съм го знаел, дори когато се зазяпвах по гъстите ѝ клепки или гледах замаяно косата ѝ, но Джена не постъпваше така. Тя не беше направила нищо лошо на никого.

Обърнах гръб на Брад, който изглеждаше изнемощял и психически разстроен, насочих се към кръга от зяпаци хора и започнах да оглеждам тълпата за баща си, докато най-накрая го намерих. Стоеше по средата на улицата, облечен в тъмносиния си костюм, който винаги носеше на работа. Косата му беше мокра, а бялата му риза вече не беше толкова бяла, цялата покрита сажди. Ръцете му бяха отпуснати покрай тялото, очите му се вираха в горящата и срутваща се църква. Изглеждаше напълно отчаян, безпомощен. Не ме видя. Знаех, че в момента можеше да види само разрушената църква. Тя беше историческа забележителност, една от най-старите сгради в Гентри, а сега вече я нямаше. Застанах до него и гледах как изчезват в пламъците и последните остатъци от нея, мислейки си колко е странно, че една постройка или един човек можеха да се превърнат в символ на толкова много неща. Това не беше просто сграда, беше самият Гентри, така както и Натали беше Гентри — символ на града, конкретно топло, живо тяло, което въплъщаваше всички останали.

Наблюдавах димящата църква и унищоженото Неделно училище, изпълнен със странна, неестествена нежност към тях. Те бяха построени, за да служат на Бога и да отблъскват нещастията и бедите далече от този град. В ъглите на покрива имаше два гръмоотвода и

един върху камбанарията и именно там беше ударила светкавицата. Ударът беше направил контакт на сантиметри от най-високия гръмоотвод. Явно беше образувал волтова дъга встрани от метала, което нямаше нищо общо с принципите и логиката на светкавицата, но имаше много общо с друг вид бедствия.

Обърнах се и си тръгнах от дима и хаоса пред почернялата църква, защото исках да бъда далече от покритото тяло на Джена и съсипания ми баща, и се запътих към насипа в клисурата.

Стигнах до улица „Конкорд“, когато бурята се засили, вдигна във въздуха купчините сухи листа и ги завъртя в истинска вихрушка над главата ми.

— Маки, Маки, почакай!

Карлина тичаше по тротоара след мен. Беше облечена в черното си дълго палто и беше увила шал на главата си.

Дъждът беше толкова рехав, че приличаше на мъгла, стелеща се плавно под светлината на уличните лампи. Капките вода се стичаха от краищата на палтото ѝ и се разпръскваха в краката ѝ.

— Къде си тръгнал? — попита тя, спирайки под уличната лампа.

— Ти къде мислиш? Слизам долу да попитам Мориган защо, по дяволите, унищожи църквата! Цялата сграда я няма, Карлина! Просто я няма.

Тя притисна ръце към лицето си и раменете ѝ се отпуснаха безжизнено.

— Не е така. — После го повтори. — Не е така, както си мислиш.

— Тогава ми кажи как точно е. Кажи ми какво стана с църквата. Вие ли изгорихте църквата на баща ми?

— Ние не сме чудовища, Маки. Не сме направили това.

Лицето ѝ беше странно безизразно и за пореден път бях поразен колко различна изглеждаше от жената на сцената. Карлина Карлайл означаваше дим и цветни светлини. Тази нова жена беше загадъчна и студена. На улицата въздухът беше още горещ и тежък от пожара.

— Кой сме всъщност тези „ние“? — казах аз уморено, защото вече ми беше все едно какво щеше да ми отговори.

— Не обичаме много имената. Когато назовеш нещо, ти вземаш част от силата му. То става известно, познато на хората. Наричали са ни с различни имена — добрите съседни, приказният народ. Сивите,

старите, другите. Духове, призраци, демони. Тук никога не са давали имена. Ние сме нищо за тях.

Замълча за минута и когато продължи, гласът ѝ звучеше различно.

— Господарката обича да причинява болка и страдание на града. Обича да подпалва пожари.

— Къде е тя?

— В хълма от шлака край парка има врата. Но не ти препоръчвам да отиваш там. Тя е изключително опасна и Мориган може да побеснее, че си се изложил на риск.

— Е, да побеснее тогава.

Карлина се обърна и се загледа към пътя.

— Трябва да помислиш добре какво правиш. Може и да си ядосан в момента на това, което прави Господарката, но не е твоя работа да се изправяш срещу нея заради тях.

— Спри да говориш за тях и ние. Аз съм един от тях.

Карлина кимна, очите ѝ бяха големи и тъжни.

— Тогава вземи нож със себе си. — Гласът ѝ беше съвсем тих. — Обикновен кухненски нож. Завий го в кърпа, в каквото и да е парче плат, но го вземи със себе си и го забий в земята в основата на хълма. Вратата няма да се отвори по друг начин.

— И това ли е? Просто да забия ножа и вратата ще се отвори? А после? Да се усмихна и да вляза вътре, така ли?

Карлина пхна ръце в джобовете си.

— На захвърлените е позволено да се върнат у дома, ако пожелаят. Тя може и да е истинска кучка, но поне това ти го дължи.

Дъждът продължаваше да вали упорито. Усещах думата „захвърлени“ да плющи като шамар в лицето ми. Може би Карлина забеляза промяната в изражението ми, защото въздъхна и сведе смутено очи към земята.

— Мога само да ти пожелаая „късмет“.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТЕ

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДОМЪТ НА МИЗЕРИЯТА

У дома увих ръката си с една кърпа и започнах да ровя в чекмеджето над хладилника, търсейки нож сред забранената кухненска посуда. Треперех целият, докато пръстите ми се плъзгаха между вилиците и черпаците, но най-накрая намерих ножа, с който татко беше обелил ябълката си преди известно време. Острието му беше късо и не особено остро. Имаше дървена дръжка, която беше започнала да се протрива на някои места. Обвих го хубаво с кърпата и го пъхнах в джоба на якето си. След това вдигнах качулката на главата си и тръгнах към парка.

На пресечката на „Карвър“ и „Оак“ минах направо през тревата, покрай навесите за пикник и детската площадка. Люлките се люлееха сами от вятъра. Паркът беше празен и навсякъде се стелеше дим. От другата страна на бейзболното игрище бунището се извисяваше мрачно и смътно през дъжда. Земята беше подгизнала и непрекъснато стъпвах в локви.

Прескочих оградата и започнах да си проправям път през бурените. В подножието на хълма забих ножа дълбоко в чакъла. Вратата се появи там почти веднага, толкова тъмна и изтрита, че беше почти невидима. Нямаше дръжка, така че потропах и отстъпих назад. В първия миг не се случи нищо, но след това в процепите на вратата се появи топла светлина. Някъде отдалече чух звука на камбанки и бях зашеметен от странно предчувствие за неизбежност. Хълмът, образувал се от боклуците на града, винаги се беше издигал тук, надвиснал над парка, точно от другата страна на заграждението. Чакайки мен.

Когато вратата се отвори обаче, никой не ме чакаше на прага. Стъклени фенери осветяваха коридора пред мен от двете му страни. Стъклата бяха покрити с фина мрежа от оловна тел, изплетена във формата на диамантени фасети. Когато тръгнах напред, вратата зад мен се затвори от само себе си. Видях ножа на пода, наведох се и го вдигнах.

Хълмът на Господарката изобщо не приличаше на Дома на яростта. Стените бяха облицовани с тъмно, полирано дърво, таванът беше покрит с керемиди, а первазите бяха изящно гравирани. Цветни стъклени прозорци, гледащи наникъде, бяха изрязани в правоъгълни ниши по целия коридор и се редуваха с окачени по стените картини, които се осветяваха от маслени лампи. Въздухът ухаеше приятно, на окосена трева и подправки. В края на коридора имаше малка масичка със сребърен сервиз от чинии и чаши. Едно момче, облечено в тъмносини панталонки до коленете и сако в същия цвят, стоеше до нея. Изглеждаше на не повече от дванайсет години. Погледна към мен и вдигна ръка.

— Картата ви, моля.

Сведох глава към него.

— Карта? За какво, по дяволите, говориш?

— Призоваващата ви карта. Представете я и аз ще обявя името ви.

— Нямам карта. Заведи ме при Господарката!

Той ме гледа мълчаливо дълго време. После кимна и ми махна с ръка да го последвам.

— Оттук, моля.

Поведе ме през някакви коридори и входи и най-накрая стигнахме до една топла, осветена от лампи стая. На пода имаше цветни черги и в мраморната камина гореше огън. Всички мебели бяха старомодни, претрупани с орнаменти, точно каквито харесваше майка ми.

Една жена седеше в огромно кресло и бродираше плетеница от цветя, които изглеждаха отровни, върху парче плат. Когато влязох, повдигна глава. Кожата около очите ѝ беше розова, изпъната, сякаш беше плакала. После обаче обърна лицето си към светлината и видях, че клепачите ѝ бяха покрити с нещо жълто, като че ли беше болна. Изглеждаше млада и можеше да бъде нежна и деликатна, направо поразително красива, ако не беше този нездрав вид.

— Ти ли си Господарката? — попитах аз, застанал на прага.

Тя стоеше неподвижно, с вдигната във въздуха игла, и се взираше в мен. Предната част на роклята ѝ беше сложна смесица от гънки и дипли. Яката ѝ беше висока и нагъната, от красива дантела. Жената ми се усмихна и лицето ѝ стана много крехко и ранимо.

— Така ли обикновено поздравяваш хората?

Гласът ѝ беше приятен, но в него се усещаше ледена нотка, която нарушаваше хармонията му. Изражението ѝ беше толкова спокойно, че изглеждаше арогантно, и това ме вбеси още повече.

— Ти подпали църквата на баща ми! Нима заслужаваш да те поздравя за това?

Господарката остави бродерията в скута си.

— Опасявам се, че беше наложително. Скъпата ми сестра се правеше на шут и на глупачка пред хората, които и без това са на път да ни забравят. Беше време да се напомни на града каква е истинската ни същност.

— Това ли е причината ти — да вселиш страх от Бога в група хора, които дори не вярват, че съществувате? Току-що изгори двестагодишна сграда! Едно момиче умря!

— Страхът от Бог изобщо не може да се сравни със страха от загубата и болката. — Тя наклони глава и се усмихна. Зъбите ѝ бяха малки и равни, идеално бели. — Но в общ план това ни облагодетелства по други начини. В крайна сметка от трагедията произлезе нещо хубаво — доведе ни един желан посетител.

Първо си помислих, че тя говори за себе си в множествено число, както говореха цариците, но после се огледах наоколо. На голяма възглавница до ниска масичка седеше малко момиченце, облечено в моряшка рокличка и с високи обувки с копченца на краката. Тя си играеше с телена клетка за птици, като поставяше вътре и после вадеше механична играчка — птичка. Около китката на детето имаше широка панделка, чийто друг край беше завързан за крака на масата.

— Харесва ли ти? — попита Господарката. — Тя е толкова сладко нещо.

Момиченцето беше на две, може би три годинки, с лешникови очи и ситни, равни зъбки. Усмихна ми се и на едната ѝ бузка се появи толкова дълбока трапчинка, че можех да си пъхна пръста в нея. Затаих дъх. Не изглеждаше както си я спомнях, но я познах. Въпреки всички панделки и дантелки не можех да я сбъркам. Тя беше човек. Бях я виждал всяка седмица в църквата, на площадката или на моравата пред Неделното училище да си играе с Тейт. Натали Стюарт седеше на пода и поглеждаше към мен над върха на клетката. Помаха с птичката си

към мен, а Господарката се протегна, докосна Натали по косата и я потупа по бузката. Спомних си какво беше казала майка ми — как беше седяла на възглавничка в краката на Господарката. Натали беше толкова чиста, че приличаше на нещо изкуствено.

— Значи тя ти е като кукла?

Господарката се разсмя, прикривайки уста с ръка.

— Обичам красиви дечица, а ти? А и тя допълва така чудесно стаята. — Направи небрежен жест с ръка. — Както виждаш, аз съм голям поклонник на красотата.

Стените бяха покрити със стъклени витринки, в които имаше морски миди и хербаризирани цветя. Най-голямата кутия висеше над широк диван с кадифена тапицерия. Беше пълна с мъртви пеперуди, забучени с месингови кабарчета. На две от стените имаше вградени лавици като библиотеки, но на тях нямаше книги, а птици — най-вече червеношийки и сойки и един голям, препариран гарван с оранжеви стъклени очи.

Докато оглеждах пеперудите и птиците, Господарката стоеше до масата, без да откъсва очи от мен. После се изправи и ми обърна гръб.

— Моля те, седни — каза тя и посочи един стол до камината. — Седни и се сгрей.

Приседнах на ръба на стола, навеждайки се леко напред. Якето ми беше мокро и капките падаха по тапицерията. Натали остави клетката и се приближи максимално, колкото ѝ позволяваше панделката.

Господарката се усмихна.

— Какво казваме на нашите гости?

Натали повдигна брадичка, но не погледна към мен.

— Как сте, господине? — прошепна тихичко тя, като се поклащаше лекичко на токовете си.

Когато пристъпи отново напред, ми протегна намачканата панделка, на която беше завързан малък амулет. Посегнах с ръка и тя пусна панделката в дланта ми. Натали се усмихна и отстъпи назад, като въртеше на пръстчето си кичур коса, който после захапа с устничките си.

Господарката стоеше неподвижно и се взираше в нищото, притиснала ръка до гърлото си. Постоянно докосваше разсеяно

кадифената панделка и нежния профил на момиченцето. После се обърна към мен. Когато се усмихна, изражението ѝ беше жестоко.

— Сестра ми преди беше богиня на войната. Не ти ли е казала? Седеше на крепостните стени с горяща факла в ръка и гарваново перо в косите си. Гледаше как армиите прекосяват реката и избираше кой и в каква последователност да умре. И после позволи да бъде съсипана, както всички други богове допуснаха да се случи това с тях — да се стопят и смаят, за да отговарят на представите на жалките невежи. Всички, освен мен.

— Не разбирам. Защо те е грижа толкова много какво си мислят хората за Мориган?

— Никой не е защитен, хората могат да престанат да вярват във всекиго и във всичко. Тяхната отслабена вяра може да унищожи всички нас. — Тя се обърна и ме погледна, натъртвайки на думата „нас“. Очите ѝ бяха мрачни и кървави, с малки жълти петънца. — Винаги сме били прославяни заради силата и властта ни, дори когато те са ни превръщали в представите на хората в чудовища. Но сега ни омаловажават в историите си, превръщат ни в призраци и духове. Простосмъртни невежи хорица, отдадени на малките си злодеяния, затънали в дребнавите си дела. Презрени, зловни, безпомощни. — Вдигна глава и ме погледна право в очите. — Уверявам те, мистър Дойл, аз не съм безпомощна.

Не казах нищо. Тя можеше да изглежда крехка и ранима, но в този момент имаше и невероятно жесток и суров вид.

— Ние се променяме — продължи Господарката. — Те унищожиха сестра ми и ограбиха силите ѝ. Ние сме създания от митовете, същността ни се определя от границите на техните познания и легенди. Те винаги са ни казвали какво сме или не сме.

— Защо сте останали тук, щом е толкова зле? Защо се мотаете наоколо и чакате да ви унищожат напълно?

— Градът е обвързан с нас. От самото му начало ние му помагаме колкото и за каквото можем, а той помага на нас.

— Под „помагам“ имаш предвид „дава ни кръвта си“?

Господарката се разгневи.

— Заслужаваме напълно заплащането за своето съдействие. Ние им даваме просперитет. Ние ги направихме това, което са — най-хубавото, най-богатото селище в района, а в замяна те ни помнят като

силни, горди и страшни създания. Тяхната вяра е достатъчна да ни задържи в този свят.

Но явно въпросната вяра не беше достатъчна. Покривите на къщите пропускаха вода, горният слой на почвата беше почти отнесен от дъжда, тук-там беше започнала да се появява ръжда, а сега Гентри направо се разкъсваше на парчета.

Господарката беше бледа, с червенина около очите, а поверениците ѝ имаха нужда от кръв и боготворене, за да оцелеят.

Поклатих глава.

— Ти крадеш деца от семействата им и ги убиваш. Да не казваш, че всички просто трябва да си седим и да оставим това да продължи до безкрай?

— Ние сме също такава неразделна част от града, каквато са и те — и сме от жизненоважно значение за тяхното съществуване. И те ни обичат заради това.

Втрених се в огъня и тръснах рязко глава.

— Това не е вярно. Те не се нуждаят от нас, нито ни обичат. Те ни мразят.

Господарката изсумтя тихо, почти смеейки се.

— Хората са много потайни, скъпи. Говорят и уреждат събирания и принципно вършат чудесна работа. Искаш ли да разбереш как можеш да познаеш кой от църковния хор е искрен и пее от сърце?

Усмивката ѝ беше студена. Все едно жената беше направена от восък и порцелан като кукла, но очите ѝ блестяха злобно и ярко.

— Онези, които имат смелостта и искреността да си тръгнат. Другите заравят корените си в този спокоен град, кършат ръце и оплакват загубата на децата си, но въпреки това приемат нашата отплата и продължават да пазят града си, да подхранват и него, и нас с живот така, както винаги са правели.

Очите ѝ бяха тъмни и ужасяващи. Вече започвах да мисля, че тя никога не спираше да се усмихва.

— Значи убивате деца не защото сте психопати без душа, а защото така правите услуга на обществото? — Гласът ми прозвуча твърдо и това ме накара да се почувствам смел. — Правите го за благо на всички? Не само за да се нахраните, но и заради града — понеже той се нуждае от съсипани родители и мъртви деца. И защо, по

дяволите, да не подпалите и някоя друга църква ей така, за общото благо?

— Да — отвърна Господарката съвсем спокойно. — Кръвта е тяхната кръв и когато ми отдават почит с нея, аз я приемам и после им връщам тази сила обратно. Дарявам ги с благоденствие. — Пресегна се напред и се опита да ме докосне по лицето. — Просто го приеми, скъпи. Както всички останали.

Отдръпнах се назад, избягвайки докосването ѝ.

— Щом така или иначе обикаляш наоколо и пиеш кръвта на града, защо реши да се занимаваш и с църквата? Защо ги накара да страдат, след като щеше да получиш кръвната си дажба?

— Защото жалкото подобие на гоблин, сестра ми, излезе извън границите на моята власт и позволи на приятелчетата си да се показват по улиците при всяка възможност. Нейното безцеремонно отношение към предпазливостта може и да не изглежда особено притеснително в момента, но то крие опасност за в бъдеще, подкопава авторитета ни. Ако хората обаче насочат мислите и страховете си към собствената си трагедия, тя няма как да ги направи отново щастливи и радостни и няма да получи от тях това, което иска.

— Значи ти просто я наказваш.

Господарката се усмихна със своите красиви и жестоки устни.

— Искам само да сме приятелки, да постигнем взаимен компромис. Но ако тя отказва да види логиката в моите действия, не ми остава друга възможност, освен да я накажа. Ще ѝ предадеш ли думите ми, когато я видиш следващия път? Кажй ѝ, че всичко това може да бъде избегнато.

— Не съм ти момче за услуги. Аз работя за Мориган и не съм човекът, който може да ѝ казва, че греши.

Господарката се усмихна отново и сведе престорено скромно очи надолу.

— О, скъпо мое, наивно дете. Мориган не може да те командва. Ти си свободно създание, което дойде тази вечер при мен по своя воля. Тя щеше да те задържи, ако можеше. Макар по някаква случайност да се мотаеш и да си губиш времето в нейното жалко обкръжение, изборът си е само твой.

— Поне сестра ти я е грижа и за някого другиго, не единствено за нея самата. Тя спаси живота ми, така че спри да говориш за нея,

сякаш е по-нисша от теб.

— Тя е по-нисша от мен. Няма гордост, нито достойнство. Праща създанията си да танцуват навън като маймуни и да се излагат пред целия град.

— Затова ли я мразиш?

Жената поклати глава и се загледа в Натали.

— Тя ме излъга и ме измами. Открадна дете от дома ми и го върна в горния свят. Не ми се подчини и заплаши съществуването на всички нас чрез това разкритие. За малко да унищожи града.

— Мориган смята, че е отвратително да държиш деца като играчки или домашни любимци и е права. Какво ще правиш с новата си играчка? Ще я забодеш с кабарче на стената, ще я показваш на всички и ще си обсъждате колко е красива?

— Това малко дяволче ли? О, не, нищо чак толкова специално. Тя ще отиде в земята като другите преди нея. Напоследък са напълно незабележителни.

— Не е необходимо да е забележителна, за да е важна за някого. Тя е дете със семейство. Нечия сестра.

— Била е. Сега е нищо. Ще бъде заровена в неосветената земя в часа преди пукването на зората, докато денят на Все души преминава в деня на забравените светци, и ще умре, за да се възроди градът.

— И това е достатъчно, за да те направи щастлива? Убиваш малки деца, после се прибираш у дома и чакаш, докато стане време да го правиш отново? Какъв живот е това, по дяволите?

Господарката повдигна глава, загледала в празното пространство някъде пред себе си.

— Преди ни почитаха с воини. — Погледът ѝ се премести към Натали и изражението ѝ беше такова, сякаш мисълта, че трябва да използва нещо толкова безпомощно, я отвращаваше. — А сега сме принизени до таласъми и призраци и само избиването на по-слабите ни поддържа живи.

Отстъпих назад. Стаята беше пълна с птици със стъклени очи, с мъртви пеперуди и с големи старомодни мебели. Съзнанието ми възприемаше всичко толкова ясно, толкова пълно, сякаш това беше единственото случило се някога в живота ми.

Господарката отиде до масата и вдигна малка месингова камбанка. Когато звънна с нея, звукът ѝ беше висок и чист. После тя

седна отново на креслото си и ме погледна настоятелно.

— Тази среща продължи достатъчно дълго, сър. Благодаря ви за компанията и уверявам ви, не ви желая злото, но не мога да върна назад унищожението на църквата, нито да ви дам това, което искате. Резача ще ви изпрати.

Спомних си какво ми беше разказала Мориган за Резача. За секунда почти си го представих — масивен силует, едър и тронав. После той изчезна. Вместо него пред себе си виждах само образа на жената, която се носеше по гръб в калната вода, с осакатено лице и привързани към тялото ръце.

— Не — казах аз, макар вече да знаех, че съм безсилен, но просто не можех да замълча. — Няма да си тръгна без нея. Тя е съвсем малка, тя е дете.

— Безсмислено е да спориш — каза Господарката. — Няма да ти я отстъпя доброволно, а ти не можеш да се изправиш срещу Резача. Никой не може.

Опитах се да се сетя какво би направил някой истински смел човек в моето положение. Какво би направила Тейт. Но Натали беше нейното семейство и това сигурно щеше да ѝ даде повече сили, а аз се намирах под земята с жена, която изпразваше цели езера и изливаше водата им в дневната на сестра си, когато изпаднеше в особено отмъстително настроение. Която предизвикваше безспирни дъждове и подпалваше сгради само за да бъде сигурна, че никой няма да я забрави. В сравнение с нея бях кръгла нула.

Когато вратата се отвори, Натали се сви, вкопчи се инстинктивно в полата на Господарката, а после се скри зад клетката за птици. Резача стоеше на прага. Беше слаб, по-висок от Господарката. Можеше да ѝ бъде брат. Имаше същата тъмна коса, същия воднист, болнав поглед и червени сенки около очите. Всичко в него ми беше познато — черното палто, тънките безцветни устни, острите скули. Всичко беше размито и изкривено, сякаш беше част от нечий сън. От мой сън.

Докосна за поздрав челото си, въпреки че не носеше шапка. Когато го погледнах, си спомних какво е да си малък, точно толкова, че да паснеш на сгъвката на ръката му. Той се беше промъкнал в чуждата спалня, беше взел нужното им бебе от люлката му и беше затворил прозореца. Оставяйки ме там. Той беше единственото, което си спомнях от живота си преди Гентри.

Господарката се надигна от креслото си, привиквайки го с небрежен, широк жест с ръка, после се обърна с гръб към него. Очите ѝ бяха присвити. Когато проговори, погледът ѝ беше насочен някъде встрани.

— Покажете на нашия гост изхода, сър.

Резача се усмихна — странна, празна усмивка — и ми се поклони едновременно угоднически и подигравателно и усетих миризмата, разнасяща се от кожата му. Миришеше отровно, направо вонеше на желязо. Можех да чуя как бие сърцето ми — не в гърдите ми, а в китките ми, в ръцете ми, в гърлото ми...

Господарката беше покрила лицето си с кърпичка и аз попитах смаяно:

— Какво е той?

Тя ме погледна над ръба на дантелената си носна кърпичка и думите ѝ стигнаха приглушено до мен.

— Садист и мазохист. Способен е да понесе огромно страдание и болка, защото му доставя огромно удоволствие да вижда страданията на другите.

Резача не изглеждаше особено нещастен или страдащ. Очите му бяха кървясали и зачервени, но той се движеше енергично и бързо.

— Ела с мен — каза с пресипнал шепот и ме сграбчи за ръката.

Докато ме повличаше към коридора, аз се обърнах и погледнах назад. Последното нещо, което видях, беше сестричката на Тейт, седнала отново на възглавницата си, играеща си със своята клетка за птици.

После пушекът се спусна върху мен и аз се олюлях. Резача ме държеше здраво, забил пръсти в ръката ми. Изражението на лицето му беше любезно, като на джентълмен във филм за времена, когато хората са пътували с карети, но гласът му беше груб, сякаш принадлежеше на някой друг.

— Карай я по-спокойно — каза той. — Напълно си прав.

Продължаваше да ме държи и ме поведе нагоре по коридора.

— Кажи ми, братовчеде, как е времето в парка тази вечер? Струва ми се, че мирише на дъжд.

Когато не отговорих, той ме разтресе леко и затегна хватката си, влачейки ме за лакътя, а палтото му се развяваше зад него.

— Не ми се прави на много принципен и възмутен, защото ще ми се наложи да ти вкарам малко разум в тиквата по начин, който едва ли ще ти хареса. Може би си мислиш, че не ми пука какво става над земята, но Бог ми е свидетел, аз обичам този град. Господарката е обсебена от спомена за миналите дни, но варварските племена и малките селца, които съществуваха в онова време, изобщо не могат да се мерят с гостоприемството на днешните градове.

Съсредоточих се в най-важната за момента задача — да слагам единия си крак пред другия и да се задържа изправен. Не вдигах очи от пода пред мен.

— Нека ти разкажа една история — продължи той. — История за нас и за хората, които живеят точно над нас. Бяха тежки, отчаяни времена и те се обърнаха към нас за помощ. Братовчеде, за една година имаме повече кръв, отколкото някога някой хълм е имал. Пускахме кръвта на техните деца, жертвените им агънца, на всички стари празници — на Имболк, на Белтейн, на Ламас, — на всеки свещен ден^[1].

Усмихна се през рамо, разкривайки малките си равни зъби, но венците му бяха червени и изглеждаха възпалени и болни.

— Тогава имаше много такива дни, братовчеде.

— По време на Депресията — казах аз. Гласът ми звучеше ниско, а думите ми се струваха нелогични.

— По време на какво?

— Изцедили сте тази кръв от града по време на Голямата депресия. Взели сте децата им и те са обвинили Килан Кори. Обесили го на „Хийт роуд“ заради тези отвлечения.

Резача спря и се обърна към мен. После се ухили — широка, цинична усмивка, която се разля по цялото му лице.

— О, Кори наистина го направи. Не се заблуждавай. Той взе децата.

Миризмата, която се носеше от него, когато говореше, беше плътна, тежка — като от лющеща се ръжда и стара, засъхнала кръв. Издърпах ръката си и се облегнах на цветния тапет.

— За какво говориш? Той не е отвлечал деца. Просто е искал да води нормален живот.

Резача се разсмя.

— Разбира се. Разбира се, искаше да живее спокойно и идилично, да работи в малкото си магазинче и да се взира нощем в звездното небе със своето момиче. А ние искахме нещо друго. И го получихме.

За първи път погледнах Резача — имам предвид, наистина го погледнах. Лицето му беше симетрично, с прав нос, остра брадичка и силна челюст, но опънатата кожа около очите му го правеше да изглежда някак празен и зловещ.

С изключение на групичката разлагащи се момичета хората в хълма от шлага на Мориган изглеждаха здрави. Бяха странни и понякога грозни, но лицата им не показваха, че нещо ги боли, и очите им бяха ясни. Резача изглеждаше като заразен. Дъхът ми секна. Пред очите ми причерня и не можех да направя нищо, за да го спра.

Той ме сграбчи за ръката и ме разтърси силно.

— Остани с мен, братовчеде. Почти стигнахме до вратата.

— Как го получихте... Какво искахте от него?

— От Кори? Много просто. Имаше приятелка — сладко, набожно момиче, което свиреше на пиано в църквата и нямаше нищо против, че той е чудак. В началото Кори определено нямаше желание да ни свърши работата, но накрая склони. — Гласът на Резача внезапно беше станал странно напрегнат, хищен. — По средата на заниманията ми с малката уличница той вече беше готов да направи всичко, което искахме от него, само за да види, че тя няма да загуби още няколко от скъпоценните си пръстчета.

Усещах се замаян, главата ми се въртеше.

— Както съм чувал историята, не вие сте го убили. Били са шерифът и неговите заместници — те са повели тълпата и са го линчували.

Резача поклати глава.

— О, ние го убихме. Не се заблуждавай. Градът дойде за него, но ние го убихме. Те ни го докараха на тепсия на неосветената земя и може би дори и сами не осъзнаваха защо го правят, но изпълниха задачата си чудесно. Те първо го пребиха със сопи — биха го на улицата като куче, но все още имаше достатъчно живот в него, за да пици.

— Убили сте един от своите.

Дърпаше ме отново напред, влачеше ме през коридорите с резбовани парапети и шарени тапети по стените. Завихме и се озовах в преддверието с гладкия под и елегантните стени с дървена тапицерия. Всичко беше замъглено пред погледа ми и се въртеше около мен.

Резача отключи вратата и я отвори.

— Е, върви при малките си приятелчета.

От другата страна можех да помириша аромата на сухи листа и свеж въздух. Трябваше да изляза навън, в парка, където можех да дишам, но сестричката на Тейт беше завързана за изящно плюшено кресло и затова се обърнах към Резача и въпреки че тунелът се въртеше около мен, му казах:

— А ако не го направя?

Той стоеше до вратата, изправен и съвършен, каквито се предполагат да бъдат хората от двора на някоя царица, но устните му бяха свити и синкавите сенки под скулите му караха лицето му да прилича на череп.

— О, ще го направиш, защото аз ти казвам, а ако не го направиш, ще отидеш в ада. Може да си честен, добър и хубавец, братовчедо, но всъщност не си ми чак толкова близък, за да те пощадя.

Ръката му ме удари в гърба и ме тласна в посока към Гентри и към външния свят.

Запрепъвах се сред неспирация ситен дъжд и паднах на колене и длани, по пръстите ми полепнаха сухи листа и клонки. Зад себе си чух как вратата се затръшна и очертанятията ѝ се сляха отново със сенките.

Изправих се и, пъшкайки, тръгнах към парка. На ъгъла на улица „Карвър“ обаче спрях. Стоях в колебливото трепкащо сияние на уличната лампа и се вирах в амулета, който Натали ми беше дала. Панделката беше намачкана и лепкава, а самият талисман представляваше просто пластмасова висулка от цип, сигурно от дрешка или чантичка, във формата на розово мече.

Минах по тревата към самотната маса за пикник, където бяхме стояли с Розуел предишната нощ, и се строполих на пейката, за да помисля.

Бях изтощен. Дробовете ме боляха и дрехите ми миришеха на пушек, и църквата на баща ми я нямаше, и Натали Стюарт не беше мъртва, но скоро щеше да бъде.

Исках да стана невидим, да изчезна. Исках да легна и да потъна в земята. Така нямаше да ми се налага да чувствам или да мисля. Щях да бъда земя, корени, трева. Нищо друго.

Телефонът звънна в джоба ми и аз го извадих, за да видя кой ме търсеше. Ема. Знаех, че трябваше да отговоря, поне да й кажа къде се намирам и че съм добре, но в този момент всеки разговор ми се струваше невъзможен. Зяпах телефона известно време, името й, искрящо на екрана. После го изключих.

[1] Древни езически келтски празници, почитани в Ирландия и Шотландия. Имболк — честван в нощта на 1 февруари — завръщането на Слънцето след зимата; Белтейн — на 1 май, празникът близък на Хелоуин, на който се празнувал бракът между Бога и Богинята; Ламас се е чествал на 1 август, когато започвало прибирането на реколтата. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

СВЕЩЕНИТЕ НЕЩА

Събудих се треперещ, извит в странна поза на пейката. Болката в гърба ми беше убийствена и пръстите ми бяха изтръпнали и вкочанени. Беше шест часа сутринта. На телефона ми имаше шест пропуснати обаждания от Ема и две от Розуел.

Училището определено не ми беше сред приоритетите за деня. Ръцете и краката ми бяха измръзнали и имах нужда да се прибера у дома, да си взема душ, да се хвърля на леглото си... Но знаех, че първото нещо, което трябваше да направя, когато изгрееше слънцето, беше да говоря с Тейт, така че поех към нас, но по улица „Уелш“, за да мина покрай тяхната къща. Тя беше навън, вратата на гаража беше вдигната и предположих, че или замисля сама да избяга нанякъде, или по-скоро някой беше уведомил ръководството на училището, че е спукала от бой Алис. Наказанието за бой между ученици беше отстраняване от учебни занятия.

Капакът на буика беше вдигнат и Тейт ровичкаше нещо под него. Когато стигнах до алеята им, измъкна глава изпод капака и захвърли на земята гаечен ключ. Той издаде силен, остър звук, когато се изтърколи по цимента, после изчезна под колата.

Тя ритна бронята и отстъпи назад, сбърчила чело.

— Тейт — казах аз. После млъкнах, без да добавя и дума повече. Гласът ми звучеше пресипнало, като изхабен от употреба.

Тя се обърна, усмивката беше започнала да се появява на лицето й, но после угасна, преди да е грейнала напълно.

— Какво е станало? Какво правиш тук?

Поклатих глава, хванах я за ръката и я издърпах навън, към бледата дневна светлина.

— Виждала ли си това преди?

— Ей... — Тя се протегна към пластмасовото мече, което държах в ръката си. — Откъде го имаш?

Опитах се да я накарам да открие отговора по лицето ми — без напълно неадекватни обяснения, без думи, — но тя просто се взираше

в мен паникьосано.

— Откъде го взе? Къде го намери? Къде, по дяволите, го намери?
— После го грабна от ръката ми и го вдигна. — Виждаш ли го? Истинско ли е? Виждаш ли това парче пластмаса в ръката ми? Моля те, кажи ми, откъде го имаш?

Гледах я мълчаливо. Истината беше ужасна и дори на себе си не знаех как да обясня и с какви думи да разкажа случилото се долу.

— Откъдето си мислиш, че е, наистина е оттам.

Тя сведе очи към малкото талисманче и видях как изражението ѝ се промени, сякаш нещо вътре в нея се беше пречупило, и после, също толкова бързо, отново дойде на себе си и стана суровата Тейт, която познавах.

— Видял си я.

Внезапно бях поразен колко беше пресъхнала устата ми.

— Под земята.

Тейт се втренчи в мен.

— Но си я видял. Сега, в този миг, тя е жива, ти си я видял и не си направил нищо. Не си я върнал обратно?

Поклатих глава, чувствах се отчаян и засрамен.

— Не можах, Тейт. Те толкова са свикнали да правят такива неща и никой никога не ги е спирал. Просто не знам как да го направя.

— Е, по-добре да измислиш някакъв начин!

Помислих за майка си — странна, дистанцирана от хората, студена, винаги тъжна.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Да, мамка му! Сигурна съм. Това е сестра ми! — извика тя и удари с ръце по капака на колата. — Бих направила всичко, за да върна сестра си обратно. Смяташ ли, че е възможно да искам нещо друго?

Не знаех как да ѝ обясня какъв е животът в нашия дом, колко зле и странно, и зловещо можеше да бъде понякога. Как майка ми беше наказана само защото бе оцеляла и те бяха чакали петнайсет години, за да получат своето отмъщение, защото за хора като тях петнайсет години бяха като две секунди и нищо никога не беше забравяно и прощавано. Можеха да те накарат да плащаш през остатъка от живота си.

— Това ще разбие семейството ти — казах аз.

Тейт си пое напрегнато дъх и се протегна към ръката ми, но не както правят гаджетата, а рязко и уплашено като удавник.

— Маки, семейството ми вече е толкова съсипано, че в момента не мога да се сетя дори за едно нещо, което би могло да влоши нещата повече. — Стисна пръстите ми, погледна ме право в очите и край мен се разнесе силно миризмата на метал. — Просто ми кажи какво да направя.

Тръснах глава. Тейт никога не питаше някого какво да прави, а и аз нямах нужния отговор, нито някакво скрито познание. Така се случваха нещата в този град винаги, от десетилетия насам. Може би дори от векове.

Очите ѝ бяха тъмни и искрящи, но не от сълзи. Погледът ѝ беше суров и яростен и тя не беше от момичетата, които молеха за каквото и да било.

— Трябва да може да се направи нещо, защото няма просто да си седя тук, докато... Трябва!

Хванах ръката ѝ, стиснах я за китката и я принудих да спре да се тресе. Задържах я в прегръдките си.

Бяха обработвали дълго време Килан Кори, за да го направят свой човек, но най-накрая го бяха постигнали. Можеш да получиш много от някого, ако отрежеш пръстите на приятелката му.

— Не се меси в това — казах аз, притискайки силно дланите ѝ между моите.

Погледът, който ми хвърли, беше ужасяващ.

— Не, няма начин. Става дума за сестра ми. Няма никакъв начин да си стоя къщи като добро момиче и да чакам да решиш дали ще направиш нещо, за да ѝ помогнеш!

Тя беше толкова смела и толкова упорита и не я лъжех, когато ѝ казах:

— Виж, нещата стоят така и ти не можеш да ѝ помогнеш. Трябва да се прибереш у вас и да заключиш вратата. Ще измисля нещо.

После я целунах бързо и излязох през отворената врата на гаража, преди да видя изражението ѝ Бях напълно сигурен, че Тейт ще ме последва, но тя не го направи. Когато изминах пресечка и половина, без да чуя ругатните ѝ зад гърба си или направо да ме събори на земята, си позволих да се надявам, че поне веднъж може би ще се вслуша в мен. Тръгнах към къщи, като изброявах наум с какви „бойни“

средства разполагах. Списъкът не беше много окуражаващ. Мориган можеше и да мрази сестра си, но нямаше да ми помогне да спася Натали, защото явно човешките жертвоприношения не спадаха към неподходящите причини за отвличане на деца. А може би причината беше, че тя просто се страхуваше от сестра си — също както всички останали. Уплашена от това, което можеше да се случи, когато Господарката хванеше някого да прави нещо, което не ѝ харесваше. Нямах никакво решение, нямаше никакъв план за действие. Имах половин бутилка с лекарство и стар кухненски нож, но нито едното от тях май нямаше да ми бъде от голяма помощ, когато играта загрубееше.

На ъгъла на „Конкорд“ и „Уикър“ спрях. Стоях на тротоара дълго време, гледах къщата си, сякаш беше една от онези картинки със скрити образи в нея, които трябва да откриеш след дълго виждане. Дворът изглеждаше някак неправилен и имаше прекалено много неща, които не бяха в ред. Подвижната сгъваема стълба беше извадена, но беше преобърната и образуваше буквата А на моравата. Имаше дълги следи от кал по предната алея и на места тревата беше изпомачкана. Водосточната тръба беше запушена с клонки и сухи листа и водата се стичаше по предното стълбище. Опитах да отворя вратата, но беше заключено, резето също беше пуснато, така че трябваше да поровя из храстите за резервния ключ, който криехме под един камък. Някои от цветята бяха изтръгнати и луковиците на лалетата лежаха кафяви и изсъхнали на цимента, тиквеният фенер беше съборен на верандата и се беше превърнал в пихтиеста каша. Празните дупки на мястото на очите се виждаха към мен, свещичките бяха изгорели докрай и бяха издълбали дупки в кората на тиквата.

Когато влязох в коридора, бях поразен колко пуста изглеждаше къщата. Баща ми вероятно беше в полицията или помагаше на семейството на Джена с уреждането на погребението. Може би беше някъде навън и утешаваше тълпата, възстановяваше реда след хаоса, а майка ми сигурно беше поела сутрешната смяна в болницата, но Ема имаше часове едва следобед. Чантата ѝ висеше на закачалката зад вратата. Изчаках секунда и после извиках името ѝ.

Никой не ми отговори. Палтото ѝ лежеше на пейката до масичката, на която оставяхме пощата. Нито една лампа не беше запалена и аз се придвижвах бавно, стоейки близо до стената.

Кухнята беше празна, но леки, зловещи тръпки плъзнаха по врата ми, което означаваше, че не бях сам в стаята. Ослушвах се дълго време и най-накрая го чух. Не беше плач, а по-скоро задъхано хлипане. После отново нищо.

— Ема? — Запалих лампата и коленичих на пода.

Тя се беше свила под масата. Ръцете ѝ бяха обвити около коленете, а около нея в кръг бяха подредени всички метални вилици, лъжици и ножове от кухнята. В едната си ръка стискаше голям касапски нож. Голяма драскотина пресичаше бузата ѝ.

— Ема, какво е станало?

Тя отвори уста, но не каза нищо, само ме погледна изпод масата и разтърси глава. Протегнах се към нея и силна болка премина по тялото ми заради металния кръг. Отдръпнах се назад и затворих очи, докато кухнята се завъртя около мен.

— Трябва да махнеш тези неща.

Ема отново тръсна глава, бързо, яростно поклащане. Отпуснах ръкавите над дланите си и отместих ножовете, пресегнах се към нея, издърпах я изпод масата и я извлякох на светло.

По дрехите ѝ и по цялата ѝ коса бяха полепнали сухи листа и малки кафяви клонки. Тениската ѝ беше кална, ръцете ѝ бяха голи, покрити чак до лактите с малки, спираловидни следи от изгаряния. Те се извиваха в странни ивици, искрящо ясни и жълтеникави. Когато докоснах една от тях, тя изпъшка. Кожата около изгореното беше лепкава. Не се опитах да го докосна отново.

Поставих ръце на раменете ѝ.

— Да не би да са идвали в къщата?

— Не — прошепна тя. — Навън в двора. Бях се качила на стълбата, за да почистя капчука. Беше се запушил и водата се стичаше отвсякъде. Те... те се смееха.

— Как изглеждаха? Като мен ли бяха?

Погледът, който ми хвърли, беше агонизиращ.

— Не, изобщо не бяха като теб. Бяха... — Пое си пресипнало дъх, но явно това ѝ причиняваше болка. — Бяха грозни.

Осъзнах, че я стисках прекалено силно и отпуснах хватката си.

— Грозни по какъв начин?

— Много костеливи, бели и... плътта им сякаш се разпадаше. — Без предупреждение, притисна лицето си в гърдите ми и гласът ѝ

загълхна. — Те бяха мъртви, Маки.

Болка прониза ребрата ми и простенах.

— О... Моля те, остави това долу.

Тя погледна към ножа в ръката си с изненада. После го захвърли встрани и той изтърколи по пода. Когато спря, острието му сочеше към хладилника. Ема си пое дълбоко дъх.

— Дойдоха в двора и застанаха в кръг около стълбата. — Гласът ѝ укрепна. — Попитаха ме дали искам да отида при тях и да ги посетя. Казаха, че ръководят санаториум и имат нужда точно от момичета като мен, за да се грижи за техните дела.

— И после какво? — Изтупвах внимателно тревата от тениската ѝ, махах листата от косата ѝ. — Защо са ти причинили това на ръцете?

— Събориха ме от стълбата. Имаха нокти — дълги нокти — и тогава... — Протегна ръцете си напред и не довърши изречението.

Раните бяха дълбоки и все още кървяха. От изгорялата кожа въздухът се беше изпълнил със силната миризма на озон, която ми напомняше за гръмотевични бури.

— Как се измъкна?

Ема се усмихна и на лицето ѝ се появи най-ироничното изражение, което някога бях виждал.

— Изрецитирах им 23-ти псалм.

— Прогонила си ги с цитати от Библията?

— Доста съм чела за тези неща, Маки.

— Значи ми казваш, че имаш книга, в която пише: „Ако групичка разлагачи се момичета се появят пред дома ви и започнат да изписват графити с огън по ръцете ви, изрецитирайте им няколко псалма и те ще се разкарат.“

— Привидение — каза тя и облегна глава на рамото ми. — Когато някой се завръща от мъртвите, го наричаме привидение.

Звучеше нервно и сериозно, педантична, дори и в такъв момент, дори и с обгорените си ръце и с мократа си коса, от която капеше вода по тениската и по кожата ми. Притисна ме силно и повдигна глава отново. Ръцете ѝ бяха кървяща, озонова рана и тя ги държеше назад, зад тялото си, сякаш се опитваше да не ги показва, за да не видя колко лошо е положението.

— Аз... аз просто не знаех какво друго да направя.

— Ема, съжалявам. Ще ти донеса кислородна вода или йод, нещо... Ще те почистим. Кажи ми какво искаш.

— Всичко е наред — каза тя. Водата се стичаше на струйки по лицето ѝ. — Добре съм. Те дори не влязоха в къщата. А и раните не са толкова зле, колкото изглеждат. Болеше много, но сега е по-добре. Вече почти не го усещам.

Погледнах към ръцете ѝ отново, после я отдалечих внимателно от себе си и погледнах раните ѝ.

— Студено ли ти е?

— Малко. Не е толкова зле обаче.

После тя сведе очи надолу. Ръцете ѝ бяха бледи, почти до синьо и ставаха все по-сини, докато гледахме към тях. Вените ѝ изпъкваха в тъмна плетеница под кожата ѝ. Ноктите на пръстите ѝ придобиваха сивкав оттенък, кръвта напълно се вледеняваше във вените ѝ.

— Взеха ръкавиците ми — каза Ема тихичко с треперливия си глас. — Ръкавиците ми са в тях.

Изправих се.

— Добре. Запали всички лампи и заключи вратите. Ще се върна възможно най-скоро.

Тя се пресегна и ме хвана за ръкава. Пръстите ѝ се плъзнаха по якето ми, като че ли не ѝ се подчиняваха.

— Чакай, къде отиваш?

— Да ти взема ръкавиците.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЦЕНАТА

Под купчината от шлака Домът на яростта беше влажен от дъжда. В срещуположните краища на фойето двете големи камини бяха запалени и стаята беше по-топла от обикновено. Групичката разлагащи се момичета се мотаеха около едната камина. Подреждаха бутилките на Джанис, залепваха восък на гърлата им и поставяха етикети. Работеха в нещо като поточна линия, подавайки си ритмично шишенцата една на друга, разговаряха и се смееха тихичко. Зад голямото бюро Мориган все така си седеше на пода и си играеше с кукла, направена от пера и мръсни конци с многобройни възли. Минах зад бюрото и се надвесих над нея.

— Здравей, отхвърления — каза тя, без да поглежда към мен. — Дошъл си да ми кажеш колко съжаляваш, че избяга и изтърча при сестра ми да я молиш за услуга?

— Не, дойдох да ти кажа, че направи огромна грешка. И спри да ме наричаш така.

— А как предпочиташ? Бездомният? Подмененият? Детето, оставено в чуждото легло?

Пусна куклата и се втрени в мен. Пламъците в камината се отразяваха в ужасяващите ѝ зъби.

— Дадох ти лекарства, грижих се за теб, когато беше болен. Без моята милост щеше да умреш и въпреки това ти не ме зачиташ, пренебрегваш ме за сметка на сестра ми?

— Да, говорих със сестра ти. Добре, аз съм лош човек. А сега кажи на гранясалите си курвички да върнат ръкавиците на сестра ми.

Мориган кимна към далечната страна на стаята.

— Кажи им го сам.

Момичетата се бяха скупчили на пода и се кикотеха тихо. Една от тях, която изглеждаше изпосталяла от глад, със сплъстена коса и отворени разрези по ръцете, носеше чифт розови велурени градински ръкавици.

Пресякох фоайето и заставах до тях. Близо до огъня миришеха още по-лошо — на мокра кал и смрадлива, разлагаща се плът. На премигващата светлина кожата им изглеждаше зеленикава.

— Мога ли да ти помогна? — попита момичето с ръкавиците на Ема. Усмихна ми се с широка, вулгарна усмивка и разкри черните си зъби и загнили венци.

— Да, дай ми ги.

— Какво да ти дам?

— Ръкавиците на сестра ми. Писна ми да си губя времето тук.

Момичето, стоящо до нея, се наведе леко и я сръга закачливо с лакът, без да откъсва поглед от мен, хилейки се с ужасяващите си мъртвешки устни. Държеше в ръка димяща дървена пръчка и буца от полуразтопен восък. Езикът ѝ беше син, а по цялата ѝ уста пълзяха малки бели личинки.

— Какво възнаграждение ще получи, ако ти съдейства? — попита тя.

— Целуни я — прошепна момичето от хелоуинския купон.

Другите се разсмяха и прикриха устните си, както правят срамежливите малки момиченца.

— Да, целуни я, целуни я и няма повече да се занимаваме със сестра ти.

Момичето с ръкавиците се изправи, пристъпи към мен и ми се усмихна.

— Само веднъж — каза тя и гласът ѝ беше по-нежен и тих, отколкото на другите. Почти тъжен. — Целуни ме веднъж и ще ти върна ръкавиците.

Погледнах я. Очите ѝ може би някога са били зелени, но сега цветът им беше избледнял и бяха безжизнено мътни.

— Не е нужно да бъде страстна целувка — продължи тя. — Не се мъчи да ме убеждаваш, че желаш да ме целунеш. Само се престори, че не ме смяташ за съвсем отблъскваща.

Другите момичета се вираха в нас жадно, хищно, но момичето с ръкавиците просто изглеждаше студено. Не се смееше. Наведох се и я целунах по бузата, близо до устата. Миризмата беше ужасна. Като от застояла подпочвена вода и гниеща плът, но някъде под цялото това зловоние се носеше слабото ухание на тамян и цветя, тъжният аромат на скръбта, на проклятието да не умреш завинаги.

Останах така, с лице в близост до нейното, дори след като ѝ бях дал това, което беше пожелала. Единственото нещо, което желяеше. Искях да почувства, че за мен е важно също колкото и за нея, защото ми беше жал. Защото тя беше мъртва, а аз не.

Когато най-накрая се изправих и се отдръпнах назад, другите момичета започнаха да си шушукат, но момичето с ръкавиците просто ме изгледа замислено.

— Това беше приятно — прошепна тя и ми протегна ръцете си.

Свалих ръкавиците от пръстите. Под тях дланите ѝ имаха здрав, жизнен розов цвят, но и на бледата светлина от камината се виждаше как той бързо изчезва. Топлите нюанси избледняваха и ноктите ѝ придобиха грозен синкав оттенък. Тя въздъхна и ми се усмихна. От усмивката устните ѝ се разцепиха.

Пъхнах ръкавиците в джоба си и пресякох стаята обратно до бюрото, зад което Мориган си играеше с куклата си и танцуваше самичка. Все още усещах острата смрад от кожата на момичето, това призрачно зловоние, което беше полепнало по мен и се носеше из въздуха. Мориган си тананикаше и внезапно изпитах желание да я изритам силно.

— Защо им позволи да причинят това на Ема? Мислех, че имаме споразумение — ако се съглася да работя за теб, да я оставиш на мира. Нали двете с Джанис се предполагаше да са приятелки?

Мориган ме погледна.

— Ти избра да потърсиш сестра ми. Изтича при нея при първа възможност. Тя се опита да пречупи града и ти отиде да ѝ се молиш. — Запрати куклата си в крака на бюрото и главата ѝ издаде тъп звук при удара. — Те не желаят да се обърнат към нас, когато са тъжни. Прекалено са отдадени на собствената си мъка, на собствената си трагедия и не ни обичат вече.

— Виж, ти започна всичко това. Ти си предизвикала Господарката, когато си върнала майка ми обратно при семейството ѝ.

Мориган притисна отново куклата към гърдите си и приседна с извити под себе си крака.

— И ето докъде ни доведе това. Градът е болен. С всяка година става все по-зле, сградите се разпадат, домът на вашия Господ е разрушен и дори влаковите релси и подпорите на моста ръждясват.

Издишах шумно и стиснах в ръка малката пластмасова висулка от ципа на Натали.

— Те ще убият тригодишно момиченце. Не воин или цар. Тя е малко дете — тя е като теб.

Мориган взе пластмасовото мече и го завъртя в ръката си. После ме погледна, оголила малките си остри и лъскави зъбки.

— Не, тя не е като мен. Аз съм си съвсем здрава и жива и възнамерявам да остана така още дълго. А нейната кръв скоро ще рукне като река и ще напои земята.

Мълчах известно време, защото думите ми бяха изчезнали. Когато най-накрая проговорих, гласът ми прозвуча сухо:

— Какъв ти е проблемът?

Тя пусна куклата в скута си и вдигна очи към мен, все още държейки пластмасовото мече в ръка.

— Ти избираш тях пред нас. Всеки път.

— И ще продължа да го правя! Тук не става въпрос за заставане на нечия страна и за пренебрегване на другите. Господарката напълно е загубила ума си и ти знаеш как да я спреш. Кажи ми какво да направя, за да открадна Натали.

За миг Мориган като че ли обмисляше думите ми. После ме погледна лукаво.

— Мъртвите са си мъртви — каза тя. — Но сестра ми също е доста студена. Понякога не успява да направи разлика.

— Добре, и какво означава това?

— Само че винаги има ненужни деца, погребани в бедни, преотстъпени от някой друг гробове, облечени в нечии чужди дрехи, които чакат поне веднъж в живота си — или в смъртта си — да бъдат полезни за нещо.

Усмивката ѝ беше широка и не можех да кажа дали ми се струваше жестока, защото наистина беше такава, или просто вече цялото място беше се просмукало в мен и очите ми бяха отворени само за това.

— Не. — Тръснах глава. — Ти не говориш за деца. Говориш за тела. За ограбване на гробове.

— Наричай го както си искаш. Попита как съм успяла да открадна майка ти и аз ти казах. Нощта беше дълга и в стаята ѝ, пълна с мъртви красавици, размених едно мъртво нещо за едно живо и

минаха часове, преди сестра ми да разбере. Преди да осъзнае, че любимата ѝ играчка я няма и че безмълвното дете в нейната дневна е едно от нашите.

Поех си дъх, усещах, че ми се гади.

— Кажи ми как. Как накара Господарката да повярва, че тялото е истинско и живо.

Мориган се усмихна и поклати глава.

— Скъпи мой, то си беше истинско.

— Как тогава успя да я убедиш, как успя да подмениш нещо живо с нещо, което не е било такова?

Тя си играеше с висулката мече, въртеше я между пръстите си и си тананикаше.

— Нашите деца също се разлагат и гният, само че не толкова бързо колкото техните. Те не могат да намерят покой, децата, които не са оцелели в нито един от световите. Не знаят къде точно им е мястото.

Край камината посинелите момичета си шепнеха и се кикотеха, докато си сплитаха една на друга косите. Онази, която бях целунал, погледна през рамо към мен, само веднъж. После се обърна отново, с наведена глава.

Мориган се изправи и застана с лице към мен, държейки мизерната си кукла в едната си ръка, а в другата — пластмасовата висулка мече. Приличаше на малко момиченце, облечено в старомодни дрехи, леко странно, но зъбите ѝ още ме ужасяваха, а очите ѝ бяха черни и пусти.

— Не съм твой ангел — хранител и не ти дължа нищо, вече не. Ако смяташ да ѝ се противопоставяш, това си е твоя работа, но трябва да си сигурен, че си готов да платиш цената. Човек винаги трябва да осъзнава последствията от своите действия.

— За каква цена говориш?

Момичето пусна куклата си и тя падна на земята с разперени под странен ъгъл ръце и крака.

— Ако още не си разбрал след случилото се тази сутрин, определено няма да ти кажа сега.

Усмихна ми се и ми подаде пластмасовото мече. Поколебах се за миг, после го взех.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ДА СЪБУДИШ МЪРТЪВЦИТЕ

Когато оставих зад себе си ръмежа и мъглата и се прибрах вкъщи, ме обзе огромно облекчение още щом отворих вратата, защото видях черния балтон на баща ми да виси на закачалката. Той беше в кухнята, седнал с гръб към вратата. Чайникът кипеше на печката и на плота имаше чаши, но Ема не беше с него, а аз не бях достатъчно смел, за да вляза вътре и да го попитам как се чувства.

Раменете му бяха прекалено отпуснати, главата му беше сведена, като че ли се молеше. Молеше или плачеше, но в този момент не можех да се справя с нито едно от двете. Събух си обувките и се качих горе.

Стаята на Ема беше пълен хаос — купчини книги, пластмасови купички с вода и отрязани филизи и клонки. Лавиците с книги стигаха до самия таван, а по стените бяха залепени картички и снимки на оранжерии и градини, изрязани от списания.

Тя седеше на леглото си, сгушена, обвила ръце около раменете си и изглеждаше много дребничка. Дланите ѝ отново бяха с нормалния си цвят, а върху раните и драскотините ѝ имаше лепенки. Погледна ме притеснено.

— Здравей.

Нямах сила да ѝ отвърна. Исках да я попитам защо не е долу, при баща ни. Ръцете ѝ бяха розови, нормални. Нападението на мъртвите момичета от сутринта не можеше да е причина да стоят в различни стаи.

Миризмата на пушек все още се усещаше навсякъде, беше се пропила по дрехите и в косата ми. Дънките на Ема от вчера бяха захвърлени на пода. Надушвах и разтеклия се катран от плочите на покрива и мириса на изгорели медни жици.

Ема се облегна на таблото на леглото си, все още обхванала лактите си с ръце.

— Защо ми го причиниха?

— Защото вбесих някого.

— Заради нещо важно ли?

Тя се извърна към прозореца така, че не можех да виждам лицето ѝ. Не знаех какво да ѝ кажа. Когато го направих, мислех, че е важно, но какво всъщност бях постигнал?

— Взех ти ръкавиците. — Извадих ги от джоба си, метнах ги на леглото до нея и те просто паднаха там, розови и мръсни.

Ема ги взе. След секунда си ги сложи. Седнах до нея и се огледах сред целия този боклук. По бюрото и по пода имаше разпилени книги, страниците им бяха отбелязани с лепящи се листчета и цветни кламери. Множество книги по химия и фолклор и копие на „Балада за Там Лин“^[1].

Тя се приведе към мен. Отпусна глава на рамото ми и въздъхна дълбоко.

— Какво става, Маки?

Шепнеше и звучеше тъжно, защото знаеше, че отговорът не можеше да е хубав. Допрях лице до косата ѝ, вдишах аромата на пушек.

— Същото, което винаги е ставало.

Ема кимна и аз се запитах дали наистина беше наясно, или това беше част от онова гадно, злоещо нещо, свързано с Гентри, което се беше просмукало в целия град. Знаеш, че нещо се случва някъде, в този момент, но никога не разбираш какво точно е.

— Разбрах какво не е наред с мама — казах аз.

— Че вместо сърце има малко късче гранит?

— Донякъде е така, да. Нали знаеш, че съм дошъл от друго място? За нея онова място е добре познато, като задния двор на дома ѝ. Те са я отвлекли, после са я върнали обратно и след това тя така и не е успяла да разбере как да стане отново нормална.

Ема се взираше в розовите си ръкавици.

— Сигурен ли си? — каза накрая замислено.

Кимнах.

Тя се отпусна внезапно и главата ѝ падна на рамото ми. Седяхме така, облегнати един на друг. Навън небето беше тъмно и натежало от облаци. Дъждът трополеше по прозореца и се стичаше по стъклото, отразявайки жълтите и червени светлини от улицата.

— Трябва да направим нещо ужасно — казах аз. — Трябва да разкопаем... — млъкнах. — Можем да подменим сестрата на Тейт с...

нещо. Ще ни се наложи да копаем.

Ема се отдръпна от мен.

— За какво говориш?

Не исках да вода повече този разговор. Разкопаването на гроб беше най-ужасното светотатство, но знаех, че нямам друг избор. Дори ако се отдръпнех и оставех Натали да умре, лошите неща в града нямаше да спрат. Създанията изпод хълмовете щяха да продължат да подменят деца. Гентри щеше да продължи да извърща поглед встрани, както беше правил винаги. Само че вече аз знаех и щеше да ми се наложи да живея с тази вина, а не бях сигурен, че ще мога.

Поех си дълбоко дъх.

— Натали Стюарт е жива и мисля, че можем да я спасим. Но не можем да го направим, ако нямаме нещо, което да оставим вместо нея. Ако извадим друго тяло, има начини да го събудим. Не знам точно как, но е възможно.

Погледът на Ема се плъзна по лавиците с книги.

— Чела съм за това как подменените се завръщат от смъртта, но за това е необходима кръв или нещо от вещите на хората, които са заменили. Нужен ни е предмет, принадлежал на Натали. Ще се обадиш ли на Тейт?

— Не мисля, че това е добра идея. А и не е необходимо. Вече имам нещо. — Извадих висулката на ципа от джоба си. — Не е много, но е на Натали.

Ема погледна мечето колебливо.

— Добре — каза тя накрая. — Ще прегледам някои книги, статии, за да потърся нещо, което може да ни е от полза. Но още отсега ти казвам, че това ще бъде гадно. И ще има много копаене.

— Знам. Мисля, че трябва да повикам Розуел.

— Какво?

— Той ще ни помогне — казах аз. — Едва ли ще бъде ентузиазизиран, но ще помогне.

Ема застина на място, вперила очи в някаква точка точно над рамото ми. После отметна одеялото, с което се беше завила, и се изправи. Прибра косата си на конска опашка и отиде до тоалетката си, за да си вземе ластик. Лицето ѝ беше сериозно, косата ѝ почти веднага се разпиля отново на кичури около стиснатия ѝ юмрук.

— Добре — каза тя, докато увиваше ластика. — Добре. Но ни е нужен план. Това, за което говориш, е доста сериозно.

— Да, но не е като влизане с взлом или обир. — Опитвах се да звуча уверено. — Всички, които отговарят за нещо, са в болницата или в полицейския участък, татко си е вкъщи, църквата е разрушена. Ще изчакаме да стане тъмно и после просто ще се промъкнем в гробището. Никой не очаква такова нещо. Градът е прекалено разстроен, за да се интересува какво прави някой в двора на църквата.

Лежах на леглото си и се опитвах да заспя, да загубя напълно съзнание. Планът за изкопаването на тялото на мъртво дете от гроба му можеше да наруши душевното спокойствие на всеки човек.

Тейт ми звънна два пъти, но не й отговорих, нито прочетох съобщенията ѝ. Беше ми достатъчно трудно да обмислям нощните си планове, без да я включвам. Ако разбереше какво възнамерявах да правя, тя щеше да бъде ужасена. Или по-лошо, щеше да поиска да помогне.

След половин час дрямка, от която непрекъснато се стрясках, станах и слязох долу. Открих баща си в кухнята. Чайникът все така кипеше на котлона и той изобщо не беше помръднал от мястото си, откакто го бях видял последния път. Прекосих стаята, отидох до печката и я изключих.

— Татко?

Той повдигна глава. Лицето му беше празно, под очите му имаше дълбоки сенки.

— Да?

— Сградата не е толкова важна.

Той се изпъна в стола си и ме погледна, сякаш се опитваше да се сети дали трябва да се ядоса, да бъде наранен или нещо друго, също толкова лошо.

— Няма значение — повторих аз. — Църквата — това си ти и целият град. Няма значение къде е самата сграда. Ще построиш нова и паството ти ще бъде в нея, с теб, и това е най-важното. Това е, което обичаш. Тях, не сградата. Всичко ще бъде добре, както винаги е било.

За миг си помислих, че ще ми се скара за неуважението, което проявявам, че прекрачвам границата, че не разбирам колко важна е била тази сграда. Че някой като мен няма как да разбере такова нещо.

Той стоеше неподвижно с ръце, подпрени на коленете си, със стисната челюст. После се изправи.

Прекоси кухнята и докато вървеше към мен, аз се опитах да отпусна раменете си, за да не проличи колко съм нервен. Нямах никаква представа какво щеше да се случи и за секунда погледът му беше толкова напрегнат, че си казах: „Ето, сега ще ме удари.“ Вместо това той ме сграбчи и ме прегърна силно. С едната си ръка рошеше косата ми, а с другата ме притискаше към себе си с някаква дива ярост. Потта му миришеше остро, на изтощение, и сякаш целият беше пропит с дим. И двамата бяхме. Преведе се към мен и ме обви с двете си ръце, държейки се за мен, сякаш аз можех да го спася от болката му.

* * *

Стоях на алеята пред къщи, държах работните ръкавици на баща ми и чаках Розуел. Беше девет часа вечерта и навън беше тъмно като в рог. Облаците бяха по-плътни и по-тежки от обикновено, а неспирният дъжд беше образувал локви и кишави места на моравата. Пластмасовото мече беше в джоба ми, а сърцето ми биеше бясно при мисълта, че ще трябва да изкопая нещо, което се предполагаше да си остане погребано. Само крайно отчаяните хора правят такива неща. Последното средство, единствената останала възможност, така че явно бях крайно отчаян.

Когато Розуел отби пред къщата, видях, че е облечен с другото си яке. Черното. Беше досетлив, не му бях казал нищо за подходящото облекло.

Стояхме си така на улицата и се гледахме един друг над капака на колата. Кварталът беше абсолютно тих. Нямахме други коли, нямахме други пешеходци. Гентри си знаеше добре урока и се страхуваше от мрака. Няколко тиквени фенери светеха тук-там по верандите с криви, захилени усмивки.

— Какво става? — попита той така небрежно, сякаш беше напълно нормално църквата в града да е изгоряла и аз да го викам посред нощ, по средата на учебната седмица, и да го карам да идва по тъмно и да носи лопата със себе си.

Преглътнах тежко, опитвайки се да потисна паниката, която се надигаше в гърдите ми.

— Имам нужда от помощта ти. Трябва да направим нещо лошо. Да разкопаем един гроб. Не ме гледай така — момичето, което се предполага да е погребано вътре, не е мъртво. Видях я тази вечер. Но това, което е в ковчегата, ни е нужно.

Розуел не изглеждаше изненадан или объркан, нито ме помоли да повтаря това, което казах.

— Оскверняване на гробове. За това ставало дума, а?

Затворих очи и потърках клепачите си с пръсти.

— Те отвлякоха сестрата на Тейт и не можем да си я върнем, освен ако не вземем това, което е погребано вместо нея.

Когато свалих ръцете си, Розуел все още се взираше в мен, но аз не можех да го погледна. Загледах се през улицата към фенера на верандата на Донъли.

— Те? — попита той и гласът му прозвуча притеснено.

— Аз. Те са също като мен.

— Не бъди такъв задник — каза Розуел, но не заядливо. — Никой не е като теб.

Ема се появи иззад ъгъла на къщата, влачейки стълбата зад себе си. Под другото си рамо носеше някакви рула плат. На рамото си беше праметнала брезентов чувал, а на главата си беше вързала шал.

Розуел премести погледа си от мен към нея.

— Ние наистина ще го направим, нали?

Знаех, че ще ме подкрепи, защото винаги го правеше, но все пак бях невероятно облекчен да чуя това „ние“. Ема му подаде стълбата. Лицето ѝ беше напрегнато, а ръцете ѝ трепереха. Намести добре брезентовия чувал на рамото си, после погледна настоятелно към Розуел и той взе вързопата с платове и инструментите, без да го бяхме помолили за това. Тримата стояхме в двора и се взирахме един в друг. После, без да си кажем нито дума, излязохме на тротоара и тръгнахме към църквата.

На входа на гробището Ема спря и порови в брезентовия чувал, извади фенер оттам и ми го подаде. Стъклото беше покрито с плътно парче хартия и когато го пуснах, светлината премина през него като съвсем тесен лъч. Той разсея съвсем леко мрака и се плъзна по земята. Навсякъде другаде беше пълна тъмнина. Църквата на баща ми я

нямаше, но гробовете бяха недокоснати. Единствената оцеляла част от призванието на живота му беше частта с мъртъвците.

Повдигнах фенерчето към лицето си.

— И как така внезапно стана експерт по проникване в гробища?

— Не обичам да се захващам с нещо неподготвена. — Ема вдигна ключовете. — Освен това, както сам каза, ние няма да „проникваме в гробищата“. Ще влезем през главния вход.

Когато завъртя ключа, портата се отвори със скърцане. Това беше най-странното чувство, да стоя там, на централната алея. Никога не бях стъпвал в гробището. Придържахме се към неосветения парцел и вървахме по северната пътека, която минаваше покрай безименните гробове и криптата. Усещах миризмата на пушек все по-силно, защото бяхме по-близо до изгорените руини на църквата. Мирисът се просмукваше в града и въздухът беше спарен, невъзможен за дишане. Цялото място беше зловещо, вцепенено в своята болка. Напълно тихо като тишината преди буря, когато всичко и всеки се притаява и чака най-лошото да отмине. Хрумна ми, че е напълно неподходящо да мисля за мъртвите по този начин. Те винаги си бяха тихи.

Ема ни водеше към задната част на гробището, като избираше път между надгробните камъни, където земята беше неосветена, онези парцели, които бяха запазени за самоубийците и мъртвородените. Но истината не беше такава, нали? Да, тази земя беше запазена, но за изоставените чудовища, облечени по милост в нечии чужди дрехи.

Подминахме мавзолея и се насочихме към задната стена, където в мрака се виждаха очертанията на малък и бледен надгробен камък.

В края на гроба Ема пусна на земята брезентовия чувал и започна да вади един по един инструментите. Подреди ги в права линия на плата, сякаш ни предстоеше хирургична операция.

— Насочи светлината към земята.

Тънкият лъч освети калния и гол гроб, все още чакащ да бъде покрит с трева от градинарите. След като махнахме най-едрите кални буци, Ема намести брезентовото платнище отстрани на гроба.

— Хвърляйте пръстта тук и се опитвайте да не излиза извън него. Като свършим, ще я изсипем обратно.

С Розуел започнахме да копаем на смени, а Ема стоеше на ръба на гроба, следеше пръстта да не излиза много навън и ни подаваше инструментите.

Нощта сякаш щеше да продължи вечно. Бях в малкия гроб и копаех все по-дълбоко и по-дълбоко. Струваше ми се, че дупката става толкова гигантска, че няма да мога да изляза от нея. Пръстта се трупаше на купчини върху брезента и се спускаше обратно вътре на малки струйки, падаше върху косата ми, по дрехите ми и по стълбата. Въздухът беше хладен и задимен. Ръцете и гърбът ме боляха, но въпреки студа започнах да се потя и тогава лопатата ми удари в нещо твърдо. Изстъргах калта и Розуел скочи в гроба, за да ми помогне.

Ковчегът беше малък, може би метър и двайсет. Беше по-тежък, отколкото изглеждаше, но ние почистихме пръстта от него, оголихме ръбовете му и подпъхнахме лопатите под единия му край, за да можем да го повдигнем и да го изкараме на тревата. Дървото беше влажно, покрито с плесен или мъх. Ковчегът беше стоял в земята само няколко дни, но от него вече се носеше миризма на разлагаща се плът.

— Това е кутия за кремиране — каза Ема толкова тихо, че едва успях да я чуя. — Дори не е истински ковчег.

— Те са по-евтини — прошепна Розуел с пресипнал глас.

Ема взе отвертка и започна да работи по закопчалката. Тя вече беше хванала ръжда. Когато винтовете се отвъртяха, сестра ми пъкна острието между дървото и метала. Пое си дъх и рязко натисна с отвертката. Закопчалката изскърца силно и цялата изхвъркна встрани.

Близо минута седяхме така, коленичили в тревата, вперили погледи в затворения ковчег.

После Ема въздъхна силно.

— Добре, подай ми фенера. — Ръцете ѝ бяха уверени, но гласът ѝ беше необичайно писклив.

Подадох ѝ фенера, тя го насочи напред и повдигна капака.

Тялото беше малко и странно свършено. След това Ема насочи лъча светлина към лицето и мистериозното усещане за безупречност изчезна.

Носът беше загубил формата си и почти се беше разпаднал. Мирисът се надигаше от отворената кутия като тежък газ, в плътни облаци. Най-горният пласт на миризмата беше лекият, сладникав аромат на гниене, който сякаш се носеше и трептеше във въздуха, а под него се прокрадваше по-тежкият, химически мирис, вероятно от балсамиращата течност. Ема се беше изправила и се препъна, докато отстъпваше назад. Фенерът падна и се претърколи по тревата,

светлината заля съседните надгробни камъни и обраслите с трева гробове. Сестра ми беше закрила устата си и с двете си ръце, сякаш се опитваше да задуши собствените си викове.

Розуел прескочи купчината пръст и се опита да я хване, но аз не можех да помръдна от мястото си. Просто се взирах в малкото тяло, наполовина скрито в сянката на сатенената подплата.

— Трябва да го извадим. — Звукът на собствения ми глас ми се стори много далечен и глух.

— Добре ли си? — попита Розуел, поглеждайки към мен, като прикриваше носа и устата си с длан.

Кимнах. От дъжда всичко изглеждаше мъгливо и неясно и сред сумрака на гробището ние тримата стояхме и се взирахме в тялото.

След секунда вдигнах изпуснатото фенерче и се наведох над ковчега прекалено вцепенен, за да си проличи, че треперя, но подскачащата светлина на фенера ме издаваше. Опитах се да го задържа уверено и стабилно, но не усещах ръцете си.

Розуел беше този, който се отпусна на колене и се пресегна в ковчега за тялото. За бебето. Наведе се над ковчега, потрепвайки, но без да се отдръпва, внимателно, нежно. Беше толкова смел. Стана ми зле.

Стиснах по-здраво дръжката на фенера и се закашлях.

— Ще свърши ли работа или е прекалено разложено?

— Не — отвърна той със странно мек глас, който сякаш идваше много отдалече. — В добра форма е. Наистина. Не мисля, че има каквато и да е било вероятност това тяло да е човешко.

Подадох фенера на Ема и закрих лицето си с ръце. Знаех го. Разбира се, че го знаех. Това, че той го каза, просто го превърна в истина. Някой щеше да изпрати едно дете да страда и да умре в отровния ни гнусен свят, без да съжалява за това, без да се чувства виновен. На мястото на невинното момиченце можех да бъда аз.

Розуел изпъна раменете си и после се изправи на крака.

— Маки.

Не му отговорих. Гърлото ми беше толкова пресъхнало, че когато дишах, ме болеше. Той прекрачи ковчега, дойде при мен и ме прегърна. Не исках да го прави. Исках да ме пусне, да ме остави да си отида и да изчезна в сенките, да бъда нищо. Да спра да виждам, да дишам. Розуел винаги прегръщаше някого, но не сериозно, не като че

ли това означаваше нещо. Този път обаче ме придърпа силно към себе си и ме задържа, вкопчил пръсти в гърба на якето ми, дори когато се опитах да се отдръпна от него.

През целия ми живот Розуел беше до мен в точния момент, беше казал правилните думи, но този път не каза нищо. Дъждът се стичаше бавно над нас, студен и безнадежден, и не мислех, че този път най-добрият ми приятел щеше да успее да ме спаси.

Тогава и Ема дойде и се протегна към мен. Прегърна ме и отпусна лице на рамото ми. Оставих я да ме обхване и с двете си ръце и се зарадвах на топлината, която излъчваше тялото ѝ. Миришеше на есен и пръст, и на дом, на изгоряла църква и гроб. Наведох се към нея и се замислих колко изумително беше това, че не бях свършил в такъв малък дървен ковчег още преди години. Колко невероятно беше, че някой в света ме обичаше толкова много. Когато ме пусна, се почувствах лек и замаян, вцепенен от студа. Достатъчно вцепенен, за да докосна тялото. То лежеше в ковчеза, ледено и неподвижно като кукла. Розуел и Ема ме гледаха с очакване от другата страна на кутията, без да кажат нито дума.

Най-накрая Ема си пое колебливо дъх и прошепна:

— Трябва ли да го извадим?

Повдигнахме тялото от вътрешността на ковчеза и го увихме внимателно в якето на Розуел. Косата на създанието беше тъмна и плътна, но слаба — късаше си при най-малкия допир. Кожата му беше сива. Нямахме нищо общо с истинското, живо момиченце, завързано за стола на Господарката.

Ема приглади с длан мъртвата коса и залюля лекичко тялото в скута си. След минута завързах талисманчето около детската китка, защото не знаех какво друго да направя. Тялото лежеше неподвижно в ръцете на сестра ми и изглеждаше жалко и ужасяващо в погребалната си надиплена рокля и с импровизираната гривничка.

Заставах над тях.

— А сега какво?

Ема се загледа в съсухреното лице.

— В легендите хората им говорят, но никъде няма готов текст или някакви по-подробни предписания. Не знам какво да кажа.

— Не се тревожи. Мисля, че аз знам.

Наведох се и прошепнах в ухото на подмененото дете всичко, което исках да кажа на синьото мъртво момиче в Дома на яростта. Казах ѝ, че някой ѝ беше причинил всичко това и е напълно нормално да е ужасена и уплашена, защото вината не е нейна. Когато вързопът в скута на Ема започна да се движи, ми се прииска да извърна очи. Гърчещото се тяло беше по-страшно от вкочаненото, безпомощното. То се размърда в ръцете ѝ и тя ме погледна с безмълвно, отчаяно изражение. Впуснах се към нея и разтворих якето на Розуел.

Създанието беше дребничко и фино, почти като истинско дете. Не беше съвършено копие, но наподобяваше Натали. То премигна бавно към мен и протегна напред тънката си ръчичка. Очите му бяха празни и леко мътни, но бяха лешникови на цвят също като очите на Натали. И като на Тейт.

— Трябва да побързаме — прошепнах аз, спомняйки си за ръцете на Ема, когато сините момичета бяха свалили ръкавиците ѝ от тях. Как бяха започнали да гният.

Ема издиша дълбоко и шумно. Задържа извиващото се, писукащо създание в скута си и ме погледна. Очите ѝ бяха насълзени, сякаш искаше да го остави на калната мокра земя.

— Божичко — каза тихо Розуел. Той държеше в ръка лопатата и стоеше надвесен над разкопания гроб. — Това е най-откаченото и шантаво нещо, което някога съм виждал в живота си.

Поклатих глава и се загледах в нещото в ръцете на Ема.

— Просто тяло, което някой вече не е искал. Не е по-лошо от мен.

[1] „Балада за Там Лин“ — много популярна шотландска балада, съществуваща в различни версии, за смъртен в плен на царицата на феите, спасен от силата на истинската любов. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ЗАВРЪЩАНЕТО

Розуел затвори ковчегата и го поставихме отново в гроба. Той изтрополи, докато се спускаше в празната дупка, и аз трепнах. След малко Розуел започна да хвърля пръстта обратно вътре. Гробът беше почти запълнен, когато телефонът ми започна да звъни. Тейт. Когато не отговорих, тя звънна втори път, а после ми написа и съобщение. Пълни глупости, Маки. Идвам. Изключих телефона и го пъхнах в джоба си. Нямаше начин да я спра. Можех само да се надявам, че когато баща ми отвореше вратата и видеше разстроеното, обзето от мъка момиче, щеше да реши, че е дошло при него да потърси съвет и утешение. Не че имах голямо доверие в този сценарий. От опит вече знаех, че когато Тейт си наумеше нещо, нищо не можеше да я спре, а баща ми в момента беше съсипан и изцеден. Никога не го бях виждал в такова състояние. Тя трябваше само да се появи пред нас и да направи безразсъдните, налудничави неща, които щяха да ѝ хрумнат, когато разбере, че ме няма. И баща ми щеше да се побърка съвсем. Мисълта не беше особено утешителна.

— Е, а сега какъв е планът? — каза Розуел, докато хвърляше последната лопата пръст върху гроба.

Ема седеше на калната земя, държейки завърналото се от онзи свят създание, но сега се надигна.

Подпрях се на дръжката на лопатата си, останал без дъх и без сили, леко замаян от допира с желязото, подгизнал от дъжда и въпреки това ми беше ужасно горещо.

— Сега влизаме долу под хълма от боклуци край парка и измъкваме Натали.

— Предполагам, че едва ли ще ни я дадат доброволно, нали?

Погледнах го с отчаяние.

— Трябва ни нещо да им отвлече вниманието. Нещо като подарък, като жертвоприношение. Жената, която командва там, обича да ѝ отдават почит.

— Какво притежаваме, което тя може да иска?

Замислих се за това колко ядосана беше Господарката на Мориган, толкова, че наводняваше дома ѝ бавно, в продължение на години, вместо просто да я накаже веднъж и завинаги и да приключи с мъчението.

— Тя иска да контролира всички — целия свят. Исква да бъде сигурна, че всички се страхуват толкова много от нея, че никога да не посмеят да ѝ се опълчат, да я измамат или излъжат.

Ема се приближи към мен с неспокойно изражение, държейки мъртвото доскоро детенце облеgnато на рамото си.

— Тоест тя мрази всичко това, което смятаме да направим ние?

— Доста точно казано. Предполагам, че може да го кажем така — хората, които не ѝ се подчиняват, са най-големият ѝ проблем, но не знам какво да направим по въпроса. Нито пък ти.

Розуел кимна замислено.

— Прав си. Но познаваме хора, които могат да измислят нещо.

* * *

Близнаците не бяха особено щастливи, че ги събудихме по средата на нощта и ги накарахме да се измъкнат от леглата си, и още по-малко се зарадваха, когато ги помолихме да участват в нашата безумна акция с „Червената заплаха“, но след петнайсет минути се дотъртриха в гробището. Дани мъкнеше полиграфа. Той беше в кутия с дръжка като старите кувари, но той го носеше внимателно в двете си ръце.

По принцип близнаците трудно можеха да бъдат шокирани от нещо. Но историята със завърналото се от смъртта призрачно създание май им дойде в повече.

— Исусе — каза Дани, втренчил поглед в нещото в прегръдката на Ема. — Какво сте направили бе, хора? Да не сте полудели?

Дрю не каза нищо. След известно време се протегна и докосна предпазливо ръката на детето. То се размърда гневно и той отстъпи бързо назад.

Обясних какъв беше планът ни, поне за момента, и Дрю кимна, все още загледан в създанието като омагьосан. Дани не беше съвсем убеден. Вдигна полиграфа.

— Добре, ясно е, че не желая да оставим Натали Стюарт да бъде убита — това не подлежи на обсъждане. Но я пак ми обяснете защо трябва да им подаряваме най-ценния си и успешен проект?

Опитах се да се сетя как да обясня личността на Господарката и незадоволимия ѝ апетит за власт и контрол, но Розуел отговори вместо мен.

— Нужен ни е убедителен подарък за жена, която има всичко.

Дани кимна, този път убеден.

— Всичко, освен преносим полиграф от ерата на Маккарти^[1], очевидно.

Пътят към парка никога не ми се беше струвал толкова дълъг. Ема продължаваше да носи създаването, увито в якето на Розуел. То явно нямаше нищо против, само от време на време наместваше главичката си на рамото ѝ и беше все така мълчаливо.

Щом стигнахме до хълма, издигнат над бунището, посегнах да го взема от нея.

— Не можем да отидем всички, просто няма смисъл. А и мама и татко ще се побъркат, като видят, че и двамата ни няма. Мисля, че трябва да се прибереш у дома.

Ема отстъпи назад, стисна по-силно създаването в прегръдката си и тръсна глава.

— Не. Идвам с теб. — По лицето и шията ѝ беше полепнала пръст. Имаше вид на избягала от затвор или от лудница.

Стоях там и я гледах. Винаги беше успявала да постигне всичко, което искаше. Винаги. Беше с мен през целия ми живот.

— Не можеш. Няма смисъл да идваш и може да е много опасно.

Ема приближи отново към мен.

— Чуй ме. — Нещото в ръцете ѝ започна да мърда и да скимти и ми се стори, че тя го притиска прекалено силно. — Посветих години на една-единствена цел — да се уверя, че няма да умреш.

— Никога не съм те молил за това. Не е трябвало да го правиш, да се грижиш за мен на всяка моя стъпка. Трябваше да имаш собствен живот.

— Знам. Чуй ме. Когато е трябвало да правя избор между теб и нещо друго, винаги съм избирала теб. Не съм сигурна, че изборът ми винаги е бил правилен, но това е било без значение. Аз сама съм

вземала решенията си. Аз. Ти не си ме карал да правя нищо. Аз те избрах и не съжалявам за това.

Стояхме в мрака в подножието на хълма. Розуел и близнаците се бяха отдръпнали леко встрани. Спорът беше само наш, между Ема и мен. С нея си говорехме така в тъмнината през целия ми живот. Работата е там, че понякога не си даваш сметка колко много лъжат хората с лицата си, когато говорят. Гласът на Ема беше винаги искрен, пряк, най-откровената и истинска част от това, което казваше. Беше плашещо да чуя в момента колко много наистина означавам за нея.

Погледнах към нея и казах:

— Моля те, Тейт е тръгнала към къщи — може би вече е там — и не знам какво ще направи, когато разбере, че ни няма. Мисля, че ще тръгне да ни търси и ти трябва да я спреш. Дръж я далече от парка, далече от гробището. Ако се намеси, ще бъде истинска катастрофа.

Ема не каза нищо, но след секунда кимна и позволи на Розуел да вземе създаването от ръцете ѝ.

— Ема — казах аз. — Благодаря ти.

Тя се надигна на пръсти и ме целуна по бузата.

— Само се прибери у дома, става ли?

После се обърна и тръгна към улица „Уелш“. Гледах я как минава покрай детската площадка, с наведена глава, без да се обръща назад. Знаех, че плаче, но нямаше какво да направя, освен да продължа напред. Прескочихме оградата и аз ги поведох към подножието на хълма, извадих кухненския нож и го забих в пръстта, за да отворя вратата към Дома на мизерията.

В преддверието момчето с униформата на лакей ме попита за картата и аз му казах, че нямам такава. То ме погледна неодобрително, а аз му обясних най-любезно, че може да върви на майната си. Зад мен близнаците се оглеждаха невярващо из коридора. Розуел явно беше останал напълно без думи, което не беше изненадващо, като се имаше предвид, че държеше скимтящото, гърчещо се и разлагащо се бебе, което допреди час беше мъртво.

— Проява на лошо възпитание е да водиш гости, които не са поканени — каза момчето с униформата.

— Носим подарък — отвърнах му аз. — Той е ценен и много рядък и Господарката още не го знае, но всъщност го желае от цялото си сърце.

Момчето кимна и се запъти по коридора към Дома на мизерията, но не ни поведе към голямата дневна. Вместо това минахме през една широка галерия и през големи двойни врати.

— Тя ще ви приеме в официалния салон.

Залата беше по-ефектна от дневната на Господарката — с изящен килим и рисувани вази, поставени в ниши по стените. Имаше бронзови скулптури на реещи се във въздуха птици и на красиви пастирки върху масички, пръснати из цялото помещение. Господарката се излежаваше на дълго диванче с тъмна тапицерия. Когато спряхме на прага, тя погледна към нас и се усмихна, сякаш ни беше очаквала.

Дани и аз влязохме в залата, а Розуел и Дрю останаха на прага, като Дрю беше леко по-напред, за да прикрива създаването от погледа ѝ.

— Мистър Дойл — каза Господарката. — Много ми е приятно да ви видя отново. На какво дължим това удоволствие?

Опитах се да си придам спокойно и ведро изражение.

— Мислех си за нещата, които каза предишния път. Бях доста несправедлив — знам го — и реших, че трябва да ти донеса подарък.

Господарката ми се усмихна. После погледът ѝ пробяга покрай мен и усмивката ѝ изчезна.

— Разкарайте ги оттук! — извика тя гръмогласно. — Вън, вън, веднага!

Първо си помислих, че е видяла подмененото дете, но после разбрах, че говори за Дани и Дрю. Погледнах я и поклатих глава.

— Не могат и двамата да си тръгнат. Те са причината да сме тук.

— Довел си тези неестествени чудовища в моя дом? Смъртни, еднакви твари? Как си посмял? Как си дръзнал да оскверниш това място!

Обърнах се отново към близнаците. Приликата между тях никога не ми се беше струвала особено шокираща или необичайна. Или причината беше, че обикновено те изглеждаха много по-нормални в сравнение с мен. Очевидно всеки имаше своя представа за това какво и кой е изрод.

Пристъпих към Господарката и вдигнах ръка.

— Почакай, ако Дрю излезе, може ли Дани да остане и да ти покаже подаръка? Един от тях ни е нужен, за да демонстрира как работи.

Господарката се взираше внимателно в мен.

— Много добре. Ти, с подаръка. Можеш да останеш. Другият да изчака в коридора.

Дрю и Розуел се впуснаха в бързо отстъпление, а Господарката насочи вниманието си отново към мен.

— Какъв подарък си ми донесъл?

— Искях да ти дам нещо, което ще ти помогне. Говореше за това как Мориган те е излъгала и горе, в града, хората са измислили решение за такива проблеми. Вече никой никога няма да посмее да те излъже.

Господарката се усмихна и очите ѝ блеснаха хищнически.

— Това наистина ще бъде безценен подарък. — Почти не поглеждаше към мен. Очите ѝ бяха вперени в Дани и в куфара. — Но изглежда толкова обикновен.

Дани коленичи на пода и отвори куфара.

— Това е част от начина, по който действа. Никой не знае, че имаш нещо такова, докато не стане прекалено късно.

Започнах да отстъпвам назад към вратата.

— Докато го разглеждаш, имаш ли нещо против да видя как са приятелите ми?

Господарката дори не ме погледна. Очите ѝ бяха фиксирани с копнеж и алчност в ръцете на Дани, докато той отключваше закопчалките и отваряше „Червената заплаха“.

Розуел и Дрю чакаха в коридора и изглеждаха нервни и абсолютно чужди на това място. Не исках да оставям Дани сам, но трябваше да намерим Натали.

Тръгнахме заедно уж към главния вход, после кривнахме встрани към дневната на Господарката. Струваше ми се, че макар хълмът край парка да беше доста висок и разлят, в него не живееха толкова много хора, колкото в Дома на яростта.

Открихме стаята лесно и без да бъдем видени от никого. Огънят в камината не гореше и някои от лампите бяха загасени.

Отначало не я видях. Домът на Мизерията не беше голям като Дома на яростта, но беше също толкова заплетен и ако я бяха отвели някъде другаде, няхах никаква идея как щяхме да я намерим. Но Натали беше тук. Беше завлякла възглавницата си под една от ниските масички и седеше, втренчила поглед в клетката си за птици. Косата ѝ

беше разрошена, панделките не бяха завързани. Беше свалила ботушките си и сега се беше заела с единия си чорап. Клекнах до нея и се опитах да я вдигна, но тя се извърна встрани и закри лицето си. Когато вдигна ръце, успях да ги огледам. На китката ѝ се виждаше кървава следа, червена по ръбовете и почти черна в центъра. Около раната кожата беше започнала да губи цвета си и все по-бледият, мъртвешки нюанс се разпространяваше нагоре по ръката ѝ.

— Роз — прошепнах тихо аз, опитвайки се да звуча спокойно и небрежно, за да не я изплаша. — Свали талисмана от другото дете. Сега.

Той пристъпи зад мен.

— Ами планът? Не беше ли цялата идея да изглежда това създание истинско?

— Свали го веднага!

— Добре — каза Розуел. — Щом си сигурен. Това си е твоето шоу. — Чу се остър, разкъсващ звук, докато откачаше панделката от ръката на детето в скута си. После се разнесе нещо като лай и тежко тупване на земята. — О, Господи!

Обърнах се рязко, но вече знаех какво ще видя.

Розуел беше изпуснал детето на килима, но в него вече нямаше дори далечна прилика с нещо човешко. Все още мърдаше и се извиваше по гръб, но кожата му беше толкова сива, че почти нямаше никакъв цвят. Обърна се на ръце и колене и повдигна главичката си, за да ме погледне. Ирисите му бяха мръсножълти, както и зъбите. Изпод масата Натали изписка високо, като пленен заек, и Розуел се хвърли към създанието. Метна якето си отгоре му и го зави, така че лицето му да не се вижда, но Натали вече беше изпълзяла по-далече под масата, криейки собственото си лице, и се опитваше да стигне до ъгъла на стаята.

— Натали — казах аз нежно, но тя не погледна към мен. — Натали, всичко е наред. Излез оттам. — Не ми се искаше да я хващам грубо и да я извличам, но май щеше да ми се наложи.

Дрю седна на пода до мен и извади монета от джоба си.

— Обичаш ли фокуси, Нат? — попита той, като въртеше монетата между пръстите си.

Когато тя погледна през разперената си длан, Дрю накара монетата да танцува върху кокалчетата му.

— Преди ти бях съсед, помниш ли?

Тя не отговори, но след минутка кимна. Коленичих на пода и се заех с възела на панделката, завързана за стола и за ръчичката ѝ. Розуел се опитваше да държи другото дете неподвижно и покрито, но то не искаше да стои завито под якето му. Когато успях да разхлабя панделката, Дрю се наведе под масата, като не откъсваше поглед от Натали, дори когато другото създание започна да пици и да се бори зад гърба му.

— Сега ще те отведем у дома и трябва да покрием очите ти.

Отначало Натали не помръдна, но когато ѝ го повтори, тя пусна птицата си и постави ръчички на очите си. Той я вдигна от земята и я притисна до рамото си. Държеше я здраво, докато вървеше към вратата, а през това време Розуел отви гърчещото се тяло, като се опитваше да не позволи на размахващите се пръсти да се впият в него и да го одраскат.

— Това е лошо — прошепна той, докато завързваше панделката на възел около китката му и отблъскваше ръцете му всеки път, когато то ги протягаше към него. — Ще горим в ада. Със сигурност. Много, много лошо.

— Ха, дори си нямате и представа колко лошо може да стане положението — чу се дрезгав глас зад нас.

Някой беше застанал на прага, така неподвижно и в сянката, че не можех да видя лицето му. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и беше просто тъмен силует на фона на приглушената светлина от коридора, с изключение на блясъка в очите му.

— Простете ме за дързостта, която ще си позволя, но не е ли светът, в който живеем, царство на проблемите?

Пристъпи напред и видях лицето му. Беше Резача. Изглеждаше точно като предишния път, когато ме изведе навън, само че сега носеше черни ръкавици. Бяха тежки с къси метални нокти, пришити към пръстите. Натали беше обвила ръчички около врата на Дрю и се притискаше към него, а аз се опитах да не залитна, когато Резача приближи към мен и първите облаци, наситени с мириса на желязото, изпълниха стаята.

— Ще благоволиш ли да обясниш какво правиш в личните покои на Господарката с двама външни натрапници и един труп?

Розуел се изправи — изглеждаше много решително и дори не и наполовина изплашен, колкото бях аз. Беше по-висок от Резача, но направо дете в сравнение с него и без нито едно от качествата, които са необходими, за да бъдеш жесток.

— Какво се предполага да бъдеш ти? Местният бодигард? Някакъв таласъм?

Резача се усмихна.

— Лично аз предпочитам да мисля за себе си като за демон. Но в по-мащабната схема на вселенските събития това няма никакво значение. Доволен съм и когато ме наричат „кошмар“, дори просто „чудовище“ или „гоблин“, стига да ме наричат някак.

Отстъпих още малко назад, опитвайки се да се отдалеча от миризмата на желязо.

— Но Господарката не желае това — тя не обича да я назовават по име.

— Господарката не е особено прозорлива. Не вижда перспективите. Не може да понесе идеята да бъде нещо различно, освен божество. Копнее за живот и свят, който вече не съществува. Ние никога вече няма да бъдем расата, която бяхме. Така че е време да станем нещо друго.

Поех си дълбоко дъх и почувствах как въздухът прогори дробовете ми.

— Какво смяташ да правиш?

Резача се взираше в мен. Изражението му беше вежливо — дори леко заинтересувано. После се ухили, разкривайки кървавите си, възпалени венци, и заби юмрук в една от стъклените на полицата над камината.

Тя се пръсна и парченцата стъкло се разпиляха по целия под. Звукът беше много силен. Розуел отскочи назад, а Дрю се опита да защити Натали, като прикри лицето ѝ с ръка.

Резача изрита назад каквото беше останало от стъклените и направи крачка напред.

— Това не са преговори. Няма да правим сделки. Ако откажеш да ми дадеш това малко сладко агънце, ще започна да отвличам всеки, за когото някога те е било грижа, и ще късам парче по парче от тялото му, докато се съгласиш. Наясно си, че нямам никакви задръжки в това отношение, нали?

Отстъпих още назад, препъвайки се между столовете и ниските масички, само и само за да бъда колкото се може по-далеч от него.

Той ме последва.

— Мислиш, че можеш просто ей така да дойдеш тук и да подмениш едно дете с парче никому ненужно месо? — Зад него целият под беше посипан със стъкла. — Ние знаем този номер, братовчеде. Ние сме го измислили.

— Но не сте го забелязали, когато Мorigан е дошла за майка ми. Тя е оставила заместителя на нейно място и познай какво? Господарката се е хванала. Не я е усетила, защото не е забелязала разликата — ти не си я забелязал.

Почти крещях, когато той стигна до мен, сграбчи ме за якето и ме запрати към стената. Стъклената витрина с препарирани бръмбари до главата ми падна и се разби на малки парченца на пода. Резача изви яката ми и ме притисна с гръб до стената. Зад него Розуел беше просто една висока, неразличима сянка, движеща се към нас.

Мъжът се надвеси над мен, челото му се допря до моето.

— Заблудихте ме веднъж — прошепна той, — но срамът е за вас. — Притисна носа си до моя, дъхът му навлезе в гърлото ми, парец като драконов огън. Гласът му беше жесток и свиреп. — Опитай обаче втори път и ще прережа шибаното ти гърло.

— Ей — изкрещя Розуел, дърпайки го за палтото. — Ей, пусни го веднага!

В стаята вече беше толкова тъмно, че не можех да фокусирам погледа си. Единственото сигурно нещо, което виждах, бяха блещукащите от ярост очи на Резача.

Той не се озърна.

— Да не би някой от твоите приятелчета нарушители да ми говори? Май ме докосва. Сигурно е полудял.

— Той е прав, Розуел — измънках аз. — Не се меси. Той обича мъченията прекалено много.

Резача се изсмя със своя тежък, дрезгав смях.

— Мъчения? Не, просто искам да гледам как кръвта се стича, братовчеде. Красиво е, когато алените капчици улавят светлината.

Наведе се по-близо, смеейки се, и аз подуших ръждата, болестта, а под нея усетих мириса на вековете страдание. Усмивката му беше

блестящ бял къс, плуващ смътно пред мен като луна. После мигнах и отново нямаше нищо друго, освен дъха му, заливащ лицето ми.

— Братовчеде — каза той тихо в ухото ми. — Братовчеде, погледни ме.

Хвана ме за брадичката и притегли лицето ми близо до себе си.

— Погледни ме. Ще те бележа с моя печат, ще го издълбая точно над сърцето ти и ще ме гледаш в очите, като истински мъж, докато го правя. След това ще те пречупя и ще молиш за милост като малко момченце.

Беше толкова близо, че виждах месестата загнила тъкан на венците му. Взирах се в усмивката му, чудех се къде бяха Розуел и Дрю, чаках той най-накрая да ме нареже с прочутите си нокти. Нали това искаше — болка, кръв, възможността да накара някого да го умолява.

— Ще започнем от лицето ти — каза той. Ножът беше дълъг и остър и странно светъл, сякаш беше неразривна част от дланта му. — Усмивката ти има нужда от подобрене.

В струята на дъха му нямаше нищо друго, освен отровната миризма, която ме зашеметяваше. Стаята се тресеше, извиваше и аз не можех да фокусирам погледа си. Чувствах се зле и почти безтелесен. Бях сам. Розуел и Дрю ги нямаше. Нямаше нищо, освен стената до гърба ми и острието пред мен.

Резача стегна хватката си и доближи ножа до лицето ми. После го отдръпна леко, приближи го пак...

— Отвори широко — прошепна той. Стиснах зъби и зачаках металическия вкус, болката, която щеше да накара света да изчезне.

После ръката на Розуел се появи в полезрението ми, някъде в близост до лицето на Резача. Чу се свистене и после се разнесе мириса на горяща кожа и той отскочи назад. Нямах сили и се свлякох по стената на килима. Детенцето заместител седеше на няколко метра встрани от мен. Очите му бяха жълти и празни.

— Разкарай се от него! — изкреця Розуел, заставайки между мен и Резача. Гласът му звучеше гневно и нетърпеливо.

После Дрю се озова до мен, като продължаваше да държи Натали в едната си ръка. Беше присвил рамене и стоеше разкрачен, сякаш очакваше да бъде ударен. Резача ми се усмихна подигравателно, оголвайки зъби, и за секунда изглеждаше толкова страшен и грозен,

колкото можеше да се очаква от създаване от подземния свят. На бузата му имаше кръгъл отпечатък като от ухапване.

— Да го направим тогава по твоя начин — каза той и се запъти към вратата. — И без това няма значение. Остани и изчакай до края. Честно, и на мен така ми харесва повече — ужасът от очакването, писъците. Ще искаш да гледаш, разбира се. — После погледна през рамо към Дрю. — Дундуркай я и й тананикай приспивни песнички колкото си щеш. Все едно, на сутринта ще бъде мъртва.

Дрю притисна силно Натали към гърдите си, а тя скри личицето си от Резача. Той прочисти гърлото си и се изплю. После се обърна, изрита счупеното стъкло по килима и излезе от стаята. Вратата се затръшна зад него и ключът се завъртя в ключалката. Звукът беше много силен.

Розуел застана до мен със свити юмруци. После отпусна, все още треперейки, дланите си. Дишаше тежко и изглеждаше бесен. В едната си ръка държеше капачка от бутилка.

Пъхна я обратно в джоба си и се опита да отвори вратата, като я натисна с рамо. Ритна дръжката и пантите няколко пъти, но напразно, после каза това, което вече знаех.

— Не мога. Прекалено е тежка.

Стоях все така свлечен до стената. Зрението ми се избистряше и усещах как се приплъзвам настрани, като че ли подът ме привличаше неустойимо към себе си. В някакъв момент ръката ми се допря до счупената стъклена витрина и по дланта ми полепнаха стъкълца, кабарчета и остри, лъскави частички от мъртви бръмбари.

Розуел седна до мен и погледна към Дрю.

— Ей, той не изглежда много добре. Ще ми помогнеш ли?

Дрю застана над нас, все още придържайки сгъшената в него Натали.

— Само секунда. Не искам да я оставям на пода сред стъклата, може да се пореже. Не носи обувки. — Звучеше леко замаяно.

Розуел оглеждаше ръката ми, чистеше боклуците и махаше забилите си стъкълца. Взираше се внимателно в кръвта, която се стичаше по парченцата, тъмна и лепкава, почти пурпурна.

— Изглежда добре — каза той и долових познатото перчене и смелост, уж небрежна, но всъщност доста фалшива. Гласът, който използваше, когато нищо не беше добре.

Почувствах се зле, защото си спомних колко пъти беше правил това, приседнал до мен, докато аз треперех или се гърчех, казвайки ми, че всичко ще бъде наред.

След секунда проговори отново и поне веднъж гласът му беше напълно искрен.

— Е, сега сме прецакани, предполагам...

Ръката ми потрепваше, докато той махаше стъкълцата, но дишането ми вече беше по-добро.

— Дани все още е вън. Може да намери Ема или баща ми. Може да ни помогне.

Розуел се изправи с шепи, пълни с парченца от бръмбари и кървави стъкълца, и с крайно неубедено изражение на лицето.

— Да, може би.

— Е, това е единствената ни надежда в момента.

Отвън в коридора се чу някакво боричкане. После ключът се завъртя в ключалката, вратата се отвори и видяхме Дани, измачкан и бесен. Резача го беше хванал за якето и го повдигаше така, че той стоеше почти само на пръстите на краката си. Под едното му око имаше ожулено, което вече посиняваше, а устните му кървяха.

Резача го метна в стаята и затвори вратата. Дани падна тежко на килима и после се надигна бавно.

— Съжалявам. Опитах, но тя не е глупачка.

Дрю отиде при него и започна да го изтупва автоматично, сякаш почистваше мебел.

— Разкри ли те? Ядоса ли се? Знаех си, че не биваше да го правим — трябваше да се откажем.

Дани поклати глава, забил поглед в пода.

— Накара ме да го пробвам.

Розуел го погледна.

— Но ти само трябваше да й покажеш как действа. Как е разбрала за какво сме дошли всъщност тук?

— Защото това е полиграф, по дяволите! Тя ми задаваше въпроси. Коя част от „пробвам“ не схвана?

— Чакай, тя го е използвала върху теб? — Розуел затвори очи, постоя така, после ги отвори отново. Въздъхна и се тръсна на дивана, докато Дани крачеше из стаята и се опитваше да успокои дишането си.

— Съжалявам — повтори той, гледайки към мен, и прикри кървящата си устна, докато търсеше нещо, с което да спре кръвта. Хвана края на дантелената покривка на една от масичките и го притисна към устата си. После седна на едно от креслата и се зазяпа в пода.

Седнах на дивана между Розуел и Дрю. Създанието седеше срещу нас на ръба на едно от велурените кресла. Розуел се наведе напред и се загледа в него с примирен поглед.

После въздъхна и се обърна към мен.

— Не можем да я оставим.

Стоеше като препарирана играчка, увиснала на облегалката на креслото, без да мърда, без да диша. Вглеждах се в празните ѝ очи, в тъмножълтото в ириса, в по-светложълтия оттенък в ъгълчетата. Не приличаше изобщо на сините момичета, които шепнеха и се кикотеха като обикновени момичета. Е, малко поумрели, но все пак вдигаха доста шум. Това дете беше празно и се запитах дали аз бях виновен, дали не я бях пробудил от смъртта по грешен начин. Може би я бях повредил. Най-накрая поклатих глава.

— Не мисля, че има значение. Тя не знае къде се намира. Не я интересува какво се случва или кой е край нея.

Розуел се наведе напред, подпрял лакти на коленете си.

— Обаче може да бъде... унищожена, нали?

Спомних си какво ми беше казала Мориган за антуража ѝ от мъртви момичета.

— С отрязване на главата или с огън.

— А твоят приятел с ноктите — той изглежда, като че ли може да я накълца на парченца просто за забавление.

Кимнах.

— Тогава може да я оставим тук. Не знам какво можем да направим с нея.

Затворих очи и облегнах глава назад на дивана.

— Ако успеем да я изведем оттук, познавам някого, който ще я вземе.

Знаех, че Мориган и Домът на яростта ще се погрижат добре за нея. Тя беше странна, може би повредена, но все още имаше място за създания като нея, което беше повече, отколкото можех да кажа за себе си.

Дрю въздъхна и също се отпусна назад. Натали продължаваше да го държи за врата и да крие личице в рамото му.

— Да я изведем оттук? Самите ние не можем да излезем.

Вярно си беше. Да си под земята означаваше, че нямаше удобни веранди и прозорци, от които да скочиш и да избягаш. Вратата беше половин метър дебела и пантите бяха от външната страна. Седяхме в мълчание, чакайки какво ще се случи после.

Яката се опираше в пресните ми рани, оставени от ноктите на Резача, но просто се бях отпуснал на дивана и не се опитах да я наместя. Не ме болеше чак толкова. Стаята беше спокойна и мрачна. Облегнах се напред, подпрях лакти на коленете си и се замислих как понякога играта свършва точно така. Понякога правиш най-доброто, на което си способен, и въпреки това всичко се прецаква и отиваш направо в ада.

[1] Сенатор Маккарти — човекът, който е начело на кампанията за разкриване на комунистически шпиони сред елита на Щатите през 50-те години на XX век. Цялото движение носи неговото име, „маккартизъм“. — Б. пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

Не след дълго те дойдоха и ни хванаха, извлякоха ни от хълма и ни поведоха към гробището сред сутрешния мрак. Бяха седмина — високи, костеливи мъже, всичките облечени като Резача, само че никой от тях не беше покрит с жезла и шипове. Единият носеше Натали непохватно под рамото си. Никой не се опита да вземе детето заместител от Розуел.

Резача ме ескортираше лично, неудобно близо до мен, дишайки шумно в ухото ми. Дъхът му беше пресипнал, пълен с хрипове и зловеща радост.

— Това ще ти хареса — прошепна той. — Ще влезе в криптата, за да бъде погълната, а после ще пици като на умряло. Винаги пицят.

— Обзалагам се, че е така — измърморих аз, защото също бях останал без дъх и ми беше трудно да говоря. — Обзалагам се, че обичаш да гледаш как колят деца.

— Не, братовчеде. О, не. Ще гледам твоето лице.

На улица „Уелш“ земята все още димеше. Църквата — поне това, което беше останало от нея — се издигаше черна и в руини, стърчащи грозно към небето.

Мъжете ни бутаха и влачеха из гробището в посока на криптата. Въздухът миришеше на нов вид дим, сух и ароматен като тамян.

Мориган вече ни чакаше в неосветения ъгъл на гробището със своята групичка от мъртви момичета, скупчени зад нея. Всички бяха подгизнали от дъжда, а тя държеше в ръка своята кукла. Останалите от Дома на яростта се мотаеха около тях. Карлина и Лутър стояха наблизо, прегърнати. Джанис и момичето с жезъла се държаха за ръце, а всички сини момичета държаха в ръце снопчета билки, вързани с въженца, които димяха леко.

Когато ме видя, лицето на Мориган помръкна.

— Какво правиш тук? Трябваше да си у дома, в безопасност.

Опитах се да се измъкна от хватката на Резача.

— Господарката ще убие Натали. Моля те, не можеш ли да я спреш?

— О, скъпи мой — каза тъжно Мориган и притисна куклата към гърдите си. — Не бих го избрала, ако имах друг вариант, но сега просто няма друг начин. Без кръв целият град ще пострада. — Погледна отново разтревожено през рамо.

Господарката стоеше в сянката на дъба, облечена в дълга, тъмна пелерина. Качулката ѝ беше вдигната и скриваше лицето ѝ, но я познах по бродирания шлейф на роклята и по начина, по който шепа компаньонки се бяха скупчили край нея.

Мориган се извърна отново към мен и отвори уста, сякаш искаше да каже още нещо. После застина, втренчвайки поглед в някого сред тълпата.

Беше Тейт. Пробиваше си път, облечена в синьото си спортно яке, и изглеждаше направо побесняла. Успя да стигне до мястото, където стоях неподвижно аз, затиснат от мощната хватка на Резача. Тя му хвърли леден, преценяващ поглед, после се обърна към мен.

— Какво става, по дяволите, Маки! Каза ми, че ще се погрижиш за това!

— Опитах — отвърнах аз, напълно осъзнавайки колко отчаяно звуча. Напълно безпомощно и безполезно. — Исусе, какво правиш тук?

— А ти какво си мислиш, че правя? Ема ми каза да стоя далече от гробището, така че си казах: „Ей, значи това е мястото, където трябва да бъда!“

Мориган дойде с бърза крачка при нас, като се стараше да стои максимално далече от Резача. Застана пред Тейт и се завъртя игриво край нея в обгорялата си официална рокля. Стискаше куклата си, но когато повдигна брадичката си и проговори, звучеше търпеливо и много зряло.

— Не трябва да си тук. Споразумението ни е, че сте избрали да не ни виждате, когато вършим тъмните си дела.

Тейт отстъпи назад, стресната от хищните зъби, но не изглеждаше разубедена.

— Е, аз си виждам съвсем добре и няма да отида никъде без сестра си.

Мориган се пресегна и докосна с ръка китката на Тейт.

— Това споразумение е с векове по-древно от теб и твоето семейство. По-древно от града. Кръвта кара слънцето да грее и реколтата да расте. Това е истината, която движи света.

Тейт се втрени в нея, после каза с тих, мъртвешки глас, почти шепнейки:

— Майната му на света. Просто искам сестра си обратно.

— Достатъчно. — Гласът на Господарката отекна през неосветения парцел в гробището. — Сестра ти не е важна, тя е просто необходимата, жалка отплата от ваша страна. Не е мой проблем, но ако продължаваш да се месиш в делата ми, няма да имам друг избор и ще повикам мъжа, който обича болката и разрушенията повече дори и от мен.

Тейт ме погледна за пръв път и за пръв път изглеждаше несигурна. Огледа се из гробището, сякаш едва сега осъзнаваше колко много от подземните създания бяха тук и колко страшни изглеждаха някои от тях. Когато погледът ѝ се спря върху мен, Резача се наведе над рамото ми и повдигна ръката си, като небрежно прокара железните си нокти по лицето ми, без да ме докосва, но ясно показвайки на Тейт колко лесно би могъл да го направи.

Наблюдавах го как мърда пръстите си.

— Какво искаш?

Той докосна врата ми отстрани и когато се допря до кожата ми, железното беше ледено.

— Искам само да стоиш тук и да гледаш как хората, които обичаш, ще бъдат ужасно осакатени. Прекалено много ли е да те помоля за това?

Стоях съвсем неподвижно, като се опитвах да не му доставя удоволствието да види, че и най-слабото докосване ми причиняваше огромна болка.

До мен Розуел и близнаците се бореха да се освободят от костеливите мъже на Резача, но нямаха успех. Никой обаче не държеше Тейт.

— Пусни го — каза тя и прозвуча решително и уверено, сякаш беше готова и знаеше как да го унищожи.

Резача беше толкова близо, че го чух как се смее в ухото ми.

— Ти си истинска луда глава, нали? Ела тогава и си го вземи. Нетърпелив съм да видя как ще го направиш.

Ноктите му се забиха по-дълбоко, още по-дълбоко. Пробиха кожата ми и започнах да дишам на спазми, опитвайки се да не издавам звук, и после всичко стана много по-бързо. Тейт се наведе, дръпна нагоре маншета на дънките си и пъкна ръка в ботуша си, за да вземе нещо. Резача ме пушна и отстъпи назад, като вдигна ръце, сякаш се предаваше и ѝ позволяваше да ме вземе. После се пресегна и заби юмрук в главата ми.

Строполих се на земята и за миг виждах само купища малки светлинки. Лежах в калта и в пепелта и се опитвах да си поема дъх. Земята беше мокра и водата се просмукваше в якето ми. Резача се надвеси над мен и допря отново ноктите си до врата ми. Докосването му беше толкова нежно, че изглеждаше невъзможно да ми причинява такава болка. Следата от капачката, която Розуел беше забил в бузата му, още си личеше.

— Пусни го — каза Тейт отново. Гласът ѝ беше много тих.

Резача само се изсмя със своя нисък, дрезгав смях.

— Не, скъпа, не. Това, което ще се случи, е следното: аз ще го понакълцам малко, а ти ще гледаш и така ще стане, защото ако се опиташ да ме спреш, ще прережа дълбоко гърлото му и двамата ще си седим тук в мрака и ще гледаме как изтича кръвта му.

Остриетата на ноктите му се забиха още по-дълбоко във врата ми и тогава изкрещях, пресипнало и агонизиращо, мразейки звука на гласа си. После се чу тежък, тъп звук и ноктите изчезнаха. Завъртях се настрани и се оставих на ледената, раздираща болка, която изпълваше черепа ми.

Резача лежеше до мен. Беше повдигнал ръцете си, сякаш искаше да ги притисне до лицето си, но железните му нокти не му позволяваха да докосне собствената си кожа. По едната му буза се спускаше дълга следа като от изгоряло. Всички около нас отстъпиха назад. Тейт се взираше непоколебимо в групичката високи мъже. Държеше в ръка нещо дълго и тясно, матовочерно на светлината на уличната лампа. Беше железен лост.

Посинелите момичета започнаха да се кикотят с цяло гърло, докато Резача се изправяше отново на крака. Очевидно създанията от Дома на яростта не таяха много добри чувства към него. Не им пукаше дали ще имат грозни следи от железни лостове по лицето си. Бяха тук

само като свидетели на това, което щеше да се случи. Той ги изгледа кръвнишки, после се обърна към Тейт.

Тя изглеждаше много дребничка в сравнение с него. Млада. Усмивката му беше широка и обещаваше смърт, а преди това много болка. Най-отчаяното му желание беше да причинява болка. На всички.

— Малката — каза той и в гласа му имаше весела нотка, която прозвуча почти като разочарование. — Хей, малката, моля те, пусни тази играчка. Ако не го направиш, ще умреш.

Тя поклати глава и стисна още по-здраво лоста.

— Пусни го или ще те разпоря и ще оставя гарваните да изкълват очите ти.

После без предупреждение се метна към нея. Сграбчи я за рамото, ноктите му разрязаха якето ѝ и стигнаха до кожата на рамото ѝ. Дори когато кръвта се просмука през плата, тя обаче не отстъпи. Вместо това се усмихна. Беше същата усмивка, която беше отправила към Алис на паркинга. Усмивка, която казваше: Забавно ми е да унищожавам.

Резача ѝ се ухили доволно, сякаш това беше техният момент. Сякаш не знаеше, че най-лесният начин да я вбеси беше като ѝ пуснеше малко кръв.

Тя се стрелна отново напред и този път лостът стигна по-близо до целта си и се стовари върху зъбите му. Той падна, запрепъва се сред калта и саждите, а кръвта капеше от устата му по брадичката, попиваше в земята и направо се лееше от лоста в ръката на Тейт. Личеше, че ударът беше секнал дъха му. Коленичи между надгробните камъни, треперещ и кашлящ. Тейт стоеше над него, държейки лоста и с двете си ръце. Все още се усмихваше и изглеждаше дива и наелектризирана. Тълпата около нас мълчеше.

Резача не помръдна. Кръвта продължаваше да се стича от устата му. Той изтри брадичката си с длан и погледна към Тейт. Беше побеснял.

— Погрижи се за нея — обади се Господарката с потреперващ глас.

Резача се изправи с мъка на крака, все още плюещ кръв по земята. После се стрелна напред.

Тейт замахна силно с лоста, прицели се в ръката му и му строши два от железните нокти. Те проблеснаха във въздуха, докато падаха на земята, а Резача отскочи назад. Тейт също се премести встрани, готова за друг удар.

Този път той я пресрещна и нанесе няколко удара по врата ѝ, като направи разрези в кожата ѝ, но тя дори не трепна. Съществуваха само Резача, Тейт и лостът. Той беше черен в ръката ѝ и със следващия си замах тя фрасна мъжа през гърдите, отблъсквайки го рязко назад.

Резача залитна, после се овладя. Застана леко приведен напред и за секунда си помислих, че ще се хвърли към Тейт, но той само повдигна ръка и докосна челото си. Ноктите оставиха кървава следа по кожата му там, където бяха минали.

— Ще остана долу — каза той. Гласът му беше съвсем пресипнал и пълен със злоба, едва дишаше.

— Наистина, сър — обади се Господарката от мрака. — Помолих ви да се погрижите за досадното неудобство и съм доста озадачена защо не сте приключили с този въпрос.

— Ще остана долу — повтори той и този път вдигна глава. Метна убийствен поглед на Господарката.

Тя проговори с леден глас, без да разкрива лицето си изпод качулката.

— Вие правите каквото ви заповядвам, а в момента ви заповядвам да се отървете от това момиче.

Той ѝ обърна гръб. Погледна Тейт, която все още стискаше лоста в ръка, но не направи опит да я предизвика. Изглеждаше бесен, но успяваше да се контролира.

— Ти — каза твърдо. Гласът му беше силен, а кръвта продължаваше да се стича по брадичката му. — Имаш лоши маниери, дяволско изчадие, но си достатъчно умна, за да се снабдиш с такъв убийствен инструмент и знаеш как да го използваш. Ти и аз, може би някой ден ще си поиграем отново, какво ще кажеш?

Тейт не отговори. Тя се взираше покрай него към ъгъла на гробището, където стоеше Господарката и изглеждаше по-уплашена, отколкото беше по време на битката ѝ с най-страшния човек, когото познавах. Проследих погледа ѝ и разбрах защо. Един от костеливите мъже беше пристъпил иззад криптата и държеше Натали на ръце.

Резача се поклони подигравателно на Тейт, после мина покрай нея и се отдалечи от групичката на разлагащите се момичета. Два счупени железни нокътя лежаха на земята в краката на Тейт. Мъжът се скри в тъмния край на гробището, без да погледне нито веднъж назад.

— Достатъчно. — Господарката пристъпи напред от мястото си, дръпна Натали от мъжа, който я държеше до момента, и я повлече към бялата крипта. — Сега влизаме вътре и може да се забавим малко.

Тейт се впусна към тях, но двама от мъжете на Резача ѝ препречиха пътя. Хванаха я за якето и почти я повдигнаха във въздуха. Краката ѝ се мятаха лудо, а тя пищеше за Натали с глас, от който ме заболя сърцето.

Спомних си какво ми каза майка ми, когато Мориган ме намери, помоли ме за услуга и аз се съгласих, защото не исках нищо да се случи на Ема. Всичко е въпрос на избор.

Знаех какво се опитваше да ми каже — че трябва да мислиш за възможностите си, да прецениш последствията, преди да вземеш решение, но съветът беше толкова безсмислен, когато ставаше дума за истински важните неща. Сега обаче случаят не беше такъв. Това беше краят на играта. Всичко беше притихнало и се чуваха само учестеният ми, забързан дъх и ударите на сърцето ми. Бях само аз. Онзи, който беше извън всичко, когато всички останали имаха своето място, към което принадлежаха.

— Чакай — казах тихо.

Господарката спря с гръб към мен.

— Какво си мислите, че правите, мистър Дойл? — В гласа ѝ долових присмех.

— Нека аз да дойда вместо нея. Това е единственият логичен избор. — Докато не го казах на глас, не си бях давал сметка, че това е истина. — Само това мога да направя.

Господарката се обърна и бутна Натали в тълпата, като почти я хвърли към Тейт, която се отскубна от изненаданите си пазачи и изтича да я хване, коленичи на земята и притисна сестричката си до гърдите си. В този миг за първи път видях, че тя можеше и да плаче.

От сенките гласът на Господарката се разнесе сладък и мрачно въодушевен.

— Да вървим, мистър Дойл.

Тейт погледна към мен и поклати глава, а аз ѝ отвърнах с поглед, който трябваше да изразява моята решителност. Просто ме остави да го направя.

Тя притисна очи и зарови лице в косата на Натали. Този жест ме убеди повече от всичко друго, че бях взел правилното решение. Единственото възможно. Обърнах се да последвам Господарката, която стоеше и ме чакаше на каменното стъпало на криптата. Щом приближих до нея, тя дръпна назад качулката си и разкри лицето си. Гледката спря дъха ми. Беше коренно променена от жената, която срещнах в залата на Дома на мизерията. Очите ѝ бяха по-големи, по-черни, отколкото на Мориган или на някое от другите мъртви момичета. Сред белотата на лицето ѝ те изглеждаха като горящи въглени. Просто не съществуваше друг цвят, освен черния.

Спомних си историята на Ема за хората, които влизали в пещерите, за да бъдат изядени. Как ако го направиш доброволно, смъртта не е смърт, а трансформация.

Има купища неща, които могат да те изплашат всеки ден. Ами ако някой, когото познаваш, се разболее от рак? Ако нещо се случи на сестра ти, на приятелите ти или на родителите ти? Ако те блъсне кола, когато пресичаш улицата, или съучениците ти разберат какъв изрод си, или пък ако отидеш прекалено навътре в езерото и водата те залее, или ако къщата ти се подпали, или пък избухне война?

Можеш да лежиш буден цяла нощ и да се тревожиш за тези неща, защото всичко е толкова страшно и непредсказуемо и най-вече, реално. Напълно възможно.

Дълбокият, втрещен поглед на Господарката беше черен като смъртта и невъзможен.

Тя протегна ръка към мен, чакайки ме, и аз я поех, оставих я да ме откъсне от живота ми, от приятелите ми, и да ме повлече към криптата.

— Моля те — казах аз и думата заседна на гърлото ми. — Искам само да погледна.

Розуел и близнаците бяха приклепени към оградата на църквата от мъжете на Резача. Дрю имаше същото отнесено изражение, което беше типично за братята, но Дани ме наблюдаваше с поглед, сякаш някой беше забил нещо остро под ребрата му и го въртеше. Розуел стоеше с гръб, облеган на оградата, хванат от двама мъже в черни

палта. Все още държеше детето заместител и не откъсваше поглед от мен. Просто гледаше. Между надгробните камъни Тейт беше обвила ръце около Натали. Устатай беше отворена, сякаш искаше да каже нещо, но какво имаше да се казва? Сестра ѝ беше нейното семейство. Единственото правилно решение беше да се отдалеча от нея, далече от целия сияещ свят, и да тръгна с Господарката. За миг обаче не бях сигурен, че ще се справя. Очите на Тейт се взираха в мен и ми беше трудно да се откажа. Да се откажа от целия си живот тъкмо когато най-накрая беше започнал истински.

Музикантите и мъртвешко грозните момичета стояха неподвижно. Затова бяха дошли, не за удоволствие или от злоба. Бяха тук, за да видят как светът им щеше да се обнови, а това означаваше кръв. Нямах значение, че аз стоях пред тях. Аз бях вече мъртъв.

— Ела при мен — повика ме Господарката и гласът ѝ отека от вътрешността на криптата. Вратата сега беше отворена, тъмна пролука на фона на белия камък, и аз се обърнах и я последвах, защото това беше последното и най-доброто нещо, което можех да направя.

На входа усетих мириса на мокра пръст и студен камък. Подът беше покрит с плитък пласт вода, образуван или от дъжда, или от някакъв подземен извор. Не чувах нищо, освен ударите на сърцето си.

— Ти кървиш — каза Господарката от сенките. — Мога да подуша аромата на мед и сол.

В тъмнината лицето ѝ беше призрачно, почти прозрачно. Костите ѝ изпъкваха под кожата ѝ. Когато вдигна глава да ме погледне, видях зъбите ѝ и сега те изглеждаха толкова жестоки и нащърбени като зъбите на Мориган. Тя се усмихна и ми протегна ръка.

— Ела по-близо, нека те погледна.

Направих още една крачка напред в мрака, все по-далече от разрушената църква и кръга от зяпачи.

— Сънувала съм този момент — каза тя. — Сънувах те от години, още преди да те познавам. Но сънят е блед заместител на плътта.

Вече бяхме сами в криптата, извън погледите на хората и създанията в двора на църквата.

— Откога живееш от кръвта на невинни хора?

Тя ме хвана за ръката, придърпа ме по-близо до себе си и ми прошепна в ухото:

— В години ли искаш да сметна времето? По-добре е да го изчислим в литри. Времето е само мит, измислица на онези, които не са живели достатъчно дълго, за да видят как всичко сътворено се разпада и всяко състояние завършва цикъла на своето съществуване и се връща към началото си. Отново и отново. Хората ни демонизират, а после век по-късно ни се молят и ни принасят жертви.

— Не и в Гентри — казах аз. — Няма значение колко благосъстояние и разцвет ще им донесеш — те никога няма да те боготворят. Не и както са го правели в миналото, в стария ти дом.

Господарката се усмихна, оголвайки хищните си зъби.

— Дом? Моят дом е навсякъде, където ме познават. В Гентри ми издигаха статуи — мислиш ли, че има някакво значение дали са го правели от любов или от омраза?

— Казваш, че е все едно дали те обичат или не, стига да вярват в теб?

Господарката кимна.

— Такъв е естественият ход. Боговете слизат от пиедестала и се превръщат в чудовища. А понякога се въздигат от смрадта и редиците на победените, за да станат отново богове.

— Ами ти? — попитах аз, вперил очи в прегладнялото ѝ лице. Очите ѝ бяха невъзможно черни, сякаш времето гледаше от тях към мен и то се простираше назад към миналото, завинаги, и беше по-дълбоко и по-сложно от всеки глад или чума, или война. — Ти какво си?

Тя се усмихна и се протегна, за да ме докосне нежно по лицето.

— Аз съм ужас. — Ръката ѝ беше много крехка, кожата ѝ изтъняваше с всяка секунда. — Аз извличам сила от техните страхове и се храня с тях.

— Мислех, че се храниш с кръвта от жертвоприношенията им.

Тя се изсмя — сух, плесенясал звук.

— Скъпи, толкова си забавен. Храня се от факта, че те ми принасят жертви. Поглъщам тяхната преданост и унижение. Сега ми подай ръката си.

Оставих я да ме хване за китката. Тя взе дланта ми в шепите си и я обърна, сякаш щеше да провери пулса ми. После, без предупреждение, заби зъбите си в нея.

Болката прониза ръката ми и аз простенах, но не се отдръпнах. Поех си дълбоко дъх, после още веднъж. От силата на нейната ухапка и болката, която ми причиняваше, пред очите ми заплуваха големи бели петна.

— Очаквах нещо различно — прошепна тя, хапейки ръката ми със зъбите си. — От деня, в който за пръв път опитах кръвта на своя вид, мечтаех за това. Отчаянието, капитулацията. Като мъжа, когото те наричаха Кори.

Кимнах и се опитах да се съсредоточа върху дишането си. Гърдите ми се свиваха и ме боляха.

— Вие сте го убили — прошепнах аз. — Използвали сте го с месеци, години, може би, а после сте го убили.

— Градът пропадеше, скъпи. Ние бяхме обвързани с Гентри, трябваше да помогнем на хората, дори и те да не смятаха тогава, че им правим услуга. Дори когато цената, която трябваше да платят, можеше да им се стори висока.

— Да им помогнете. — Гласът ми беше дрезгав. — Да, помогнахте им. Като сложихте децата им в ковчези. Като ги накарахте да покриват къщите си с талисмани. Мислите си, че сте божества, а сте просто чудовища.

Тя тръсна глава.

— Осмеляваш се да назоваваш тези, които нямат имена. Ние сме вселенският хаос и тоталното унищожение. Ние сме танцуващият, безсмисленият ужас по света. — Прокара езика си по дланта ми и когато повдигнах глава, видях, че се усмихваше. По зъбите ѝ имаше кръв. — Виж се само. Повечето хора те избягват, навсякъде си аутсайдер, чуждият и въпреки това си се вкопчил в живота, в своите приятели. Обичаш ги и ги пазиш, дори когато те мразят. — Ухапката ѝ беше гореща. Изгаряше цялата ми ръка и очите ми се замъгляваха.

Издишах, но я оставих да пие от кръвта ми, оставих я да ме освободи от вината ми, от тайната ми, от безпокойството и страха. Пред очите ми се завъртяха картини и спомени.

Замислих се за Тейт, как черните ми очи изобщо не я притесняваха. Как тя нямаше нищо против странността ми. И приятелите ми бяха наистина приятели, не по случайност, а защото бяха избрали да ми бъдат такива. Всички бяха тук, навън в гробището, бяха дошли да ми помогнат. Или поне се опитаха. И баща ми, който

също се опитваше упорито, толкова невероятно упорито, винаги да постъпва правилно.

И Ема. Ема, която се смееше, усмихваше се и плачеше. Ема на дванайсет години в роклята си за Великден и с шапка на цветя, и на четиринайсет, сядяща лалета през есента, заспала на бюрото си с отпусната върху учебника глава, помагаща ми за домашното, Ема с маркуч, поливаща градината със зеленчуци. Ема, сега, през целия ми живот и завинаги.

Замислих се за нея, за всички тях, за лицата и гласовете им, и за всички начини, по които ги обичах, но не можех да им позволя те да ме обичат. Усещах дъха на Господарката от вътрешната страна на китката си, горещ и влажен, докато тя ме гризеше. Ритъмът беше бавен и съвпадаше с ударите на сърцето ми. Болката в ръката ми сега не беше толкова пронизваща. Отслабваше, губеше се, както се губеха край мен и очертанията на криптата. Протегнах свободната си ръка, потърсих нещо стабилно, за което да се хвана, но открих само лицето ѝ и го докоснах. Костите ѝ бяха остри и уродливи под кожата ѝ. Мракът ни притискаше. Господарката беше силна, а аз бях така уморен.

— Знаеш ли какво обожавам в хората като теб? Децата може и да се страхуват от мен, градът може и да ме демонизира, но в сърцевината си техният страх е простичък, съвсем ясен. Докато ти ненавиждаш това, което си, и мястото, откъдето си дошъл, твоята омраза е сложна. Прекрасна е.

— Тогава я вземи — прошепнах аз. — Вземи я от мен.

Тя пусна ръката ми и се надвеси над мен. Беше бледа и искреше като луна в мрака, не вещица, нито пък богиня, а нещо по-ужасно. Сега кожата ѝ беше гладка, а косата ѝ беше дълга и прозрачна като паяжина. Претърколих се по гръб и свих туптящата си от болка ръка към гърдите си.

Над мен мракът беше жив, бунт от форми, сенки, криле и кошмари. Нещо се струпваше около нас, прекалено изгладнели, вечни създания, за които едно тяло не беше достатъчно.

Затворих очи и ухапката ѝ вече не ми причиняваше болка, но ме повлече надолу в мрака. Плувах, носех се из него, превърнал се в не-себе си. И все пак бях същият човек като преди. Бях най-ранните си спомени, студени и призрачни, които ме отдалечаваха от болката, водеха ме към бледата луна и към шума на сухите листа. Странната

люлка и плющящите завеси с десена им на цветя. Отплувах все по-далече и по-далече, превъртах се в тъмния, застинал въздух и после се приземих.

Бях се свлякъл на каменния под в една изоставена крипта, треперещ в мрака, докато най-голямото страшилище на Гентри, вещицата, с която плашеха децата от векове, се беше надвесила над мен, впила зъби в ръката ми и ме гризеше като кочан царевица...

Поех си дълбоко дъх, гърдите ми изсвистяха и започнах да се смея.

Господарката отлепи устни от ръката ми.

— Кое е толкова дяволски забавно в момента, че те разсмива?

Усмихнах се в мрака и се почувствах замаян, обхванат от внезапна еуфория.

— Всичко.

Тя ме сграбчи за якето и ме разтърси.

— Защо се смееш? Какво искаш да докажеш с този смях?

Но въпросите ѝ бяха толкова погрешни, толкова безсмислени, че само поклатих глава. Не ми беше нужна причина, за да се смея.

Нищо от това, което ми беше взела, не беше изчезнало. Хората и спомените, мислите ми за тях ме заливаха като гигантски вълни, щастливи, уплашени, любопитни, живи... Надигаха се и изпълваха гърдите ми, докато се почувствах прекалено пълен с тях, за да дишам. Бях им толкова благодарен. Това беше любовта. През целия си живот бях убеден, че тя е недостижима за мен, че съм далече, извън нея, но това беше любовта — била е тук през цялото време — и сега вече го знаех.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА ИСТИНАТА

Подът под главата ми беше мокър и това беше хубаво. Беше изключително. Намирахме се в криптата, в гробището на църквата, и фактът, че това място ме беше приело, означаваше, че и всяко друго щеше да ме приеме. Господарката се беше надвесила над мен, вкопчена в якето ми, и дишаше в лицето ми.

— Какво отвлича вниманието ви от нашата работа, мистър Дойл? Гърлото ми беше пресъхнало и ме болеше, когато проговорих.

— Аз съм част от това... целият ми живот. Всичко това съм аз.

За миг се чуваше само звукът на собствената ми кръв, която се стичаше от ръката ми и капеше по камъните.

— Тогава ми го дай. — Гласът ѝ беше режещ. Пръстите ѝ потънаха в кожата ми, натискайки точно в меката част в основата на гърлото ми. — Искam страха, искам ужаса в очите ти, когато осъзнаеш, изцяло и напълно, че умираш. Искam да усетя абсолютната ти гибел и няма да спра, докато не я получа.

Кухненският нож беше все още в джоба ми, завит в кърпата. Лицето ѝ се намираще на сантиметри от моето, захилено като оголен от всякаква плът череп.

— Приключих с това — казах аз. — Вече няма да бъда храна, вече няма да черпиш сили от мен. Не притежавам нищо от това, което искаш.

Тя пъкна пръста си в една от кървящите рани във врата ми и аз издишах силно през зъби, но не издадох и звук, дори когато тя започна да дълбае и да разкъсва с нокти изгорялата плът.

— Съжалението е едно от постоянните присъствия в живота — прошепна ми тя. — Съжالياваш ли за жалката ти проява на смелост? — Задълба по-дълбоко, раздирайки кожата ми. — Мога да стигна до долу. Мога да те обеля целия, докато от теб не остане нищо, освен писък.

Опипах колебливо в джоба си за ножа, извадих го от кърпата.

— Не. Не и за теб.

— Ти си толкова великолепно наивен. Колко очарователно е, че все още се мислиш за силен.

Не бях силен. Не се опитвах да бъда герой или да доказвам решителността си, но гласът ѝ беше арогантен и празен и не ме плашеше. Единственото, което ме плашеше в момента, беше колко трудно се фокусирах, колко вцепенени бяха ръцете ми. Стиснах по-силно ножа, надявайки се пръстите ми да се съживят. И тогава извадих ръката от джоба си и забих острието до дръжката в рамото ѝ.

За секунда Господарката се надвеси над мен, зяпнала с отворена уста като риба. После политна встрани и падна по гръб на пода. Удари се силно, пръскайки струи застояла вода.

Запъльзах към отворената врата и свежия въздух. Първото нещо, което видях, беше небето, огромно и въртящо се, все още беше мрачно, но облаците се разпръскваха и разкриваха разпилени тук-там купчини звезди. И после се появи Тейт, прегърна ме, целуна ме и аз просто лежах в калната земя и отвърщах на целувките ѝ.

Когато я прегърнах, видях, че на ръкава ѝ имаше тъмно петно. Сграбчих я за рамото със здравата си ръка и се опитах да се изправам. Олюлях се и тя ме подхвана. Виеше ми се свят и треперех, половината ми кръв я нямаше, но все още бях тук, цял. Тресях се, но тя продължаваше да ме подкрепя.

Както седяхме в калта, вкопчени един в друг, Мориган се появи, тичайки, на стъпалата на криптата, където Господарката лежеше по гръб, вперила поглед в мраморното небе. Погледна с любопитство към кухненския нож. Погледът ѝ изразяваше почти научен интерес.

— Ранена си — каза тя и се наведе, за да огледа рамото на Господарката. — Ще се излекуваш ли? Боли ли те?

— Грозница — прошепна сестра ѝ. — Чудовище, развратница... предателка...

— Не — отвърна Мориган, като я потупа по челото. — Не, скъпа, не. Това си ти.

Из цялото гробище мъртвите сини момичета си шептяха една на друга, кикотеха се със своя странен, треперлив смях, докато Господарката се гърчеше и скимтеше, и кръвта ѝ се лееше по камъните.

Мориган коленичи и се приведе над нея. Докосна дръжката на ножа, прокара пръсти там, където се беше забил в рамото ѝ. В другата

си ръка държеше един от счупените нокти на Резача. Той димеше в дланта ѝ и миризмата на разложение, която се носеше от него, накара стомаха ми да се преобърне, но тя, изглежда, не забелязваше.

— Ти си ужасна егоистка, знаеш ли? Обичах те толкова дълго, а ти никога не оцени любовта ми. Все едно нямаше никакво значение, можех изобщо да не те обичам и ти нямаше да забележиш.

Господарката лежеше в краката ѝ, втренчила се в нея с черните си, ужасяващи очи. Устните ѝ бяха мъртвешко сини, студени.

— Как смееш да ми говориш така, ти, малко чудовище такова? — Гласът ѝ беше дрезгав.

Мориган се усмихна, оголвайки всичките си остри зъбки.

— Вече си просто един безплътен призрак, мъжът ти го няма и ще ти говоря както си искам.

— Жалка непокорна нещастнице, трябва да те накажа! Ще те бичувам, докато започнеш да молиш за милост...

Момичето поклати глава.

— Но няма да го направиш. Не е останал никой, който да се подчинява на заповедите ти.

Загледа се съсредоточено в нокътя на дланта си. После с плашеща прецизност го заби във врата на Господарката. Острието прониза кожата ѝ и потъна с лекота в плътта. На земята Господарката се вкопчи в гърлото си и писъкът ѝ се понесе към голите клони на дърветата. Мориган трепна и изпъна рамене, но остави нокътя на мястото му. Групичката момичета започнаха да се скупчват около тях. Компаньонките на Господарката не изчакаха приближаването на тълпата от създания с хищни зъби и пълзящи по кожата червеи и ларви. Впуснаха се да излязат от гробището и да се отдалечат от мястото, където Господарката им лежеше сгърчена в калта. Виковете ѝ ставаха все по-тихи и по-жалостиви, а Мориган я наблюдаваше със странно изражение, нещо близо до задоволство. Зачудих се дали за това си беше мечтала през целия си живот, както Господарката мечтаеше за лееща се човешка кръв, която да утоли жаждата ѝ.

Когато Мориган се извърна към мен, не отвърна на погледа ми.

— Съжалявам — каза тя, загледана в нещо на земята. — Аз не съм чудовище, аз съм добрата. Аз съм любов, знаеш го, нали? — Плачеше и издаваше тихи, неравномерни хлипания. — Аз съм тази, която не таи в сърцето си злоба. Предполага се да бъда милостива.

Дойде, почти тътрейки се, до мястото, където седях, все още треперещ и сгушен в Тейт.

— Ще ми простиш ли?

Тейт обви ръце около мен и усетих топлината и силата ѝ. Облегнах се на нея и отпуснах глава на рамото ѝ.

— За какво?

— Че съм толкова грозна и уродлива.

— Прощавам ти — казах аз и думите ми се сториха ненужни и празни. Зъбите ѝ вече не ме притесняваха и единственото, което трябваше да ѝ простя, бяха белезите по ръцете на Ема.

Малката розова принцеса се зададе откъм гробището, размахваща жезъла си със звезда и хванала Розуел за ръката. Близнаците вървяха точно зад тях. Дрю носеше на ръце Натали, която спеше с главичка, отпусната на рамото му. Бялата ѝ рокличка изглеждаше доста мръсна, обгорена по ръба и покрита с кал. Косата ѝ беше сплъстена и стърчеше във всички посоки като козина на диво животно. Дани носеше детето заместител, което не се притискаше към рамото му. То просто не правеше нищо.

— Губиш много кръв — каза Мориган, като огледа ръката ми.

Сведох поглед надолу. Цялата предна част на якето ми беше тъмна и кръвта ми беше почти навсякъде. Мориган изчезна за малко някъде, после се върна с Джанис, която извади бутилка от палтото си и ми го подаде. Беше от онези, които подреждаха в стаята с лекарствата, от кафяво стъкло, запечатана с восък.

— Трябва да го изпиеш.

Вдигна бутилката до устата си и отхапа печата. Отлепи восъка и го бутна под устата ми. Изпих го на няколко глътки. Отварата беше люта и останах без дъх, леко замаян, но веднага се почувствах по-добре. И невероятно изтощен. Джанис вече отваряше друга стъкленица, загребваше от нея някаква смес на бучки и я мажеше върху раната на ръката ми. За една мъчителна секунда болката беше раздираща и после вече не усещах абсолютно нищо, ръката ми беше като вцепенена. Отпуснах се тежко върху Тейт и се опитах да не загубя съзнание.

— Какво ще означава това за Гентри? — попитах Мориган, поглеждайки към Господарката, която лежеше на земята до криптата.

Мориган седна до мен. Хвана ръката ми в шепите си.

— Че ужасът за вас ще спре, защото аз не крада деца и не изгарям църкви.

— Но какви ще са последствията за града? Какво ще стане с развитието му, с просперитета му?

Мориган сви рамене и се изправи. Загледа се в дърветата.

— Харесвал ли си развитието му досега? Наистина ли е било толкова добро?

Поклатих глава.

— Всъщност не. Не и откакто съм се родил, а и преди това...

— Може би никога не е било.

Кимнах и се огледах към надгробните камъни в ъгъла, на неосветената земя, запазена за гробовете на децата заместители, които не бяха оцелели като мен и не бяха съживени от Мориган.

— Сбогом — каза тя.

Когато не се сбогувах с нея, тя положи ръка на главата ми. Тежестта на малката ѝ длан беше странна и нежна.

— Обичам те — каза тя. — И когато ти казвам „сбогом“, това не означава „завинаги“ или „за много дълго време“. Само че сега се прибирам у дома и ти трябва да направиш същото.

Наведе се и вдигна куклата си, после изтърси малко от полепналата по нея кал. Изглеждаше необичайно пораснала. Влезе в криптата и се надвеси над Господарката. Нейната крехка красота беше изчезнала. Лицето ѝ беше бледо, с цвета на жълтеникава охра, вените ѝ изпъкваха през кожата. Очите ѝ изглеждаха кървави и застинали в мига на шокираща изненада.

— Грозно, жалко създание... — Мориган поклати тъжно глава.

Махна с ръка към мъртвите момичета и те дойдоха накуп в шепнештата си групичка, вдигнаха тялото на Господарката и я повлякоха през калта в посока към „Орчард“ и хълма от шлака. Постепенно, като в сън, чух, че някъде пеят птички. Светлината се променяше, въздухът ставаше по-топъл. Небето беше бледо и хоризонтът добиваше ален цвят. От седмици не бяхме виждали изгрева.

Не говорихме, просто тръгнахме между надгробните камъни към главния вход и улицата. Розуел и Дани се опитаха няколко пъти да подхванат разговор, дърлейки се за дребни неща, но не се получи. Натали все още спеше, облегната на рамото на Дрю.

Препъвах се, хванал ръката на Тейт, и започвах да откривам все по-ясно, че тя е истинска, че я има. Тя обви ръката си около мен. Болката от раната ми отслабваше все повече. Гробището ми се струваше прозрачно, като че ли го бях сънувал, както сънувах и нас шестимата, вървящи по тясната кална пътека.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА НА РАЗСЪМВАНЕ

На улица „Конкорд“ лампата на верандата блещукаше сред бледата светлина на все още колебаещата се зора. Изкачихме се по предното стълбище в плътна групичка, сякаш не искахме да се отдалечаваме прекалено много един от друг.

Опитах се да завъртя дръжката, но беше заключено и трябваше да се облегна за секунда на парапета, за да спра света, който се въртеше около мен. После се стегнах, изправих се и натиснах звънеца. Когато Ема отвори вратата, погледът ѝ се спря за миг изумено върху мен, после тя се хвърли в прегръдките ми. Бях покрит целия с кал и кръв. Отблъскващата отровна смес беше навсякъде по мен, засъхнала по палтото ми, и се прехвърли по лицето и ръцете ѝ, но Ема не обърна никакво внимание. Изглеждаше, като че ли бе плакала цяла година.

Вътре баща ми крачеше нервно из кухнята и от време на време прокарваше ръка през косата си. Майка ми седеше търпеливо на масата, стиснала покривката, и го чакаше да спре.

Когато се струпахме на прага, и двамата вдигнаха глави към нас. Изражението на баща ми беше смесица от шок, объркване и облекчение, но най-вече облекчение. Майка ми май щеше да припадне всеки момент и така си дадох сметка колко окървавен бях всъщност.

Ема беше увиснала на рамото ми, а зад мен Тейт и близнаците изглеждаха като участници от документален военен филм. Розуел беше единственият в сравнително читав вид. Гледаше напрегнато и озадачено, като че ли беше попаднал тук по случайност.

Баща ми застана от другата страна на масата и впи поглед в мен. Във всички нас.

— Сериозно ли си ранен? Трябва ли да ходим в болницата? — Гласът му беше пресипнал и от него се носеше острата, ръждива миризма на притеснението.

Поклатих глава, облегнах се напред и подпрях здравата си ръка на масата.

— Част от кръвта не е моя.

Той кимна и потърка очите си с ръка. Майка ми се взираше в Натали, която вече се беше събудила, държеше се с ръчички за врата на Дрю и се оглеждаше любопитно из кухнята. Мама отиде до нея, хвана лицето ѝ в ръце и се взря в очите ѝ.

После я пусна и се обърна към мен.

— Ти ли го направи? Върнал си я обратно?

Не отговорих. Не бях аз. Поне не го направих сам.

— Слязъл си долу само за да я върнеш?

Този път кимнах. Следващият въпрос щеше да бъде: „Защо си направил нещо толкова опасно?“ или „Как ти хрумна, че това е добра идея? Не осъзнаваш ли на какъв риск си се изложил?“ Не исках да говоря за това. Тъкмо бях започнал да забравям колко безразличен бях станал за света, как беше спряло да ми пука за каквото и да било в седмиците преди да срещна Мориган. Отворих уста, за да излъжа нещо, за да ѝ кажа някакви успокояващи думи, но истината явно е била на лицето ми, защото тя не изчака отговора ми. Прекоси кухнята и ме прегърна, обвивайки ръце около врата ми.

— Ти се върна — прошепна тя, така че никой, освен мен да не я чуе. — Можеше да изчезнеш завинаги, но се върна.

Беше ми странно да стоя така по средата на стаята и да я прегръщам. Майка ми не беше обикновено от хората, които плачат и прегръщат истерично, но сега не ме пускаше.

Направил си нещо смело — каза тихо тя, вкопчила пръсти в гърба на якето ми. — Нещо изключително смело.

Ако трябваше да съм честен и с нея, и със себе си, не бях чак толкова смел. Просто свърших мръсната работа и няколко безразсъдни глупости, а после затворих очи и се надявах нещо от това да се получи. Това не беше смелост. Но беше хубаво да знам, че тя си мисли така.

Отидох в банята и измих част от мръсотията и кръвта. По шията и по лицето ми все още имаше следи от нокти, но раната на ръката ми вече се затваряше, ръбовете на разреза се събираха един с друг под въздействието на зелената лечебна смес на Джанис. След няколко часа сигурно нямаше да има и следа от раните.

В огледалото лицето ми изглеждаше бяло и изтощено, почти мъртвешко, но очите ми бяха кафяви, а не черни и почти мъртвешко беше повече от едва жив.

Ема ме чакаше отпред в коридора, когато отворих вратата. Ризата ѝ беше изцапана с кал и с пурпурните петна от моята кръв, полепнала по нея. За миг просто стояхме така на площадката пред стълбището и се гледахме. Тя имаше ужасно уморен вид.

— Какво ти каза тя? — попита ме най-накрая и повдигна ръката ми, за да я преметне през раменете си и да я прегърна, сякаш бях кукла, която нямаше собствена воля.

Притеглих я по-близо до себе си и се замислих за това, което мама беше казала, тези толкова редки и странни за нея думи на топлина и близост.

— Че се радва, че съм се върнал. Страхувала се е, че няма да се върна.

— Това е нейният начин да ти каже, че те обича.

— Знам.

Ема се усмихна.

— И аз те обичам. Но това си го знаеш.

Усмихнах се и я притиснах толкова силно, че тя изписка от болка.

— Винаги съм го знаел. Винаги.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЕДИН ОТ НАС

Понеделник беше съвсем обикновен ден, ако въобще можеше да се каже такова нещо при тези обстоятелства. Които, трябва да призная, си бяха доста нормални. На Гентри му беше вродено да забравя необичайните неща и да се връща към ежедневието си. Всичко беше такова, каквото е било винаги.

В закусвалнята учениците бяха по-притихнали от обикновено и Алис имаше същото безжизнено изражение като Тейт в деня на погребението на Натали. Хората не избягваха Алис, както избягваха Тейт, но обикновеният ѝ приятелски кръг не беше толкова ентузиазирани. Имах чувството, че ако можеха, щяха да изберат да бъдат другаде. Тя и Стефани се притискаха плътно една в друга, сякаш можеха да запълнят дупката, която Джена беше оставила. Всички останали бяха излишни.

Погребението на Джена беше в събота. Не отидох, но поне веднъж мисълта за това не ме караше да се чувствам самотен и изолиран. Щях да отида в гробището някой ден, да застана на неосветената земя и да погледна към гроба ѝ, защото я познавах. Тя беше част от града, също като мен.

Докато ги наблюдавах, Тейт си проправи път през тълпата към мен. Навън беше студено, но слънчево и светлината от прозорците си играеше по лицето ѝ. Осветяваше косата ѝ по начин, който никой друг не можеше да види, но това нямаше значение, защото аз можех и това ми харесваше.

— Какво гледаш? — каза Розуел и се обърна да проследи погледа ми.

Лампите жужаха, но звукът не ми пречеше. Беше просто звукът на училището, звукът, който чувах, когато се лутах из света наоколо. Усмехнах се и почувствах, че се изчервявам.

— Тейт.

Розуел кимна с много сериозен вид.

— Е, спасяването на сестра ѝ помогна доста, за да ти прости, но все пак трябва да прекарвате повече време заедно, ако наистина искаш да излизаш с нея.

Когато Тейт дойде при нас, хванах ръката ѝ и тя ми позволи, въпреки че изглеждаше навъсена и мрачна, и бях готов да се закълна, че щеше да се усмихне, но в последния момент се прикри. След училище ме изпрати до нас. Никога не се бях чувствал удобно да каня хора вкъщи и за мен си беше новост да я попитам иска ли да влезе за малко. Тя ме остави да ѝ взема якето и после двамата се качихме в стаята ми.

— Дръж вратата си отворена — провикна се Ема от дневната. Даваше уроци на Джанис за растежа на семената, което ми се струваше леко излишно, тъй като в Дома на яростта нямаше естествена светлина.

Не бях чул нищо за Мориган, но Джанис идваше у нас всеки ден, както винаги, и се изкушавах да призная, че двете с Ема може би наистина бяха приятелки и не общуваха само заради взаимната изгода.

Повдигнах въпросително вежди.

— Ти сериозно ли говориш?

Ема се усмихна.

— Не. Но трябва да докладвам на татко и ако той разбере, че си довел тук момиче и сте били заедно без надзор на възрастен, направо ще побеснее.

Тейт ме последва в стаята ми. Огледа се сред хаоса от разхвърляни дрехи и тетрадки.

— Тук е доста по-неподредено, отколкото си представях.

Китарата ми беше на пода в отворения си калъф. Свирех вече цяла седмица, опитвах се да уловя звука на мислите си, на нещата, които чувствах, когато лежах в криптата, студен, замаян и усмихващ се. Понякога се доближавах, но след изпълнението ми с „Распутин“ ми се струваше странно да свиря сам. Все още ми харесваше усещането за допира на струните по пръстите ми, дълбоките тонове, които се носеха от слушалките ми, но басът беше само един звук, а историите се разказваха по-добре от цяла група.

Свих рамене и отидох до леглото.

— Има цяла област от умения, които не владеея. Подрездането на стаи е едно от тях.

— Поне не си губиш времето — каза Тейт подигравателно и скръсти ръце на гърдите си. — Направо към леглото, а? Да не би това да е твоят начин да ми кажеш, че ти дължа едно натискане?

Поклатих глава, наведох се през леглото и вдигнах прозореца нагоре.

След секунда Тейт ме последва на покрива.

— И без това щях да го направя. Не защото ти дължа нещо.

Седяхме така на покрива, гледахме мълчаливо към улицата. Преметнах ръка през раменете ѝ и я притеглих към себе си.

— Какво е усещането Натали да е отново у дома?

Тя се разсмя, тръсвайки глава. После спря и си пое дълбоко дъх.

— Чудесно е, но е и страшничко. Не си бях давала сметка, но като че ли бях свикнала да я няма. Макар да я нямаше само за няколко месеца, се е променила много.

Кимнах и се сетих за загадъчната и мрачна атмосфера, която витаеше понякога около майка ми, и за всички начини, по които животът под земята можеше да промени някого.

— Всичко ще бъде наред — казах аз не защото мислех, че Натали някога отново щеше да стане същата като преди, а защото каквото и да се случеше отгук — нататък с нея, поне щеше да бъде самата себе си.

Тейт се наведе и ме целуна.

— Ти се справи добре — каза тя. — Страхувах се, че ще прецакаш всичко или че дори няма да опиташ.

— Защото бях такъв тъпанар?

Тя въздъхна и отпусна глава на рамото ми.

— Просто си мислех, че няма да пожелаеш да се забъркваш в това. Така правят хората тук, нали?

— Наистина се опитах да не се забърквам.

— Може би, но все пак стигна до края. Не се отказа и не извърна глава встрани, а това има значение.

Под нас се беше прострял цял един свят, пълен с грозни, порочни, красиви хора. Границата между двете места беше толкова тънка, едва ли можеше да се каже, че има истинско разделение — и двете се хранеха с болка и кръв, със страх и смърт, и радост, и музика.

Но засега залезът ни беше достатъчен.

Пресегнах се към Тейт, потърсих топлината на тялото ѝ и преплетох пръстите си в нейните. Единственото нещо, което имаше значение в този миг, беше тежестта на главата ѝ, отпусната на моето рамо. Животът ни нямаше граници, беше непредсказуем, несъвършен, но наш. Такъв беше животът в Гентри.

И такъв щеше да остане. Но ние вече щяхме да бъдем част от него.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много са хората, които направиха тази книга възможна, и още повече са тези, които я направиха по-добра. Специални благодарности дължа на: агента ми, Сара Дейвис, за безценната ѝ помощ и непоколебимата ѝ увереност, че това, което пиша, наистина е история; редактора ми Лекса, която разбра книгата ми и после ми показва как да я поправа; Бен Шранк и екипа от „Разорбил“ за това, че направиха загадъчния процес по издаването на една книга не толкова загадъчен за мен; моите сестри — Теса Гратън и Маги Стийвотър. Тес пазеше искреността ми като автор, а Маги ми помогна да не „рждясам“ и да не загубя творческото си вдъхновение. Благодаря и на Джия за изненадващите доставки на сладкиши и бонбони. И за това, че ме развеждаше наоколо, когато бях потисната и унила и така пътищата бяха много по-безопасни за другите шофьори.

Признателна съм и на съпруга си Дейвид, който ми вярваше безрезервно — дори в дните, когато сама не си вярвах.

И на Сил, която винаги проявяваше желание да прочете всичко, което пишех, и после не ми спестяваше откровеното си мнение.

Благодаря ви!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.